

זיון עם
אלוהים

רועי אהרון

אז איך זה להזדיין עם אלוהים?

דמייני את השקיעה המרהיבה ביותר שראית בחייך - נגיד בפיליפינים, כשהרקיע נמרח בורוד-צהבהב בין כחול לתכול, מעל מצוקי-הגיר שעולים מן הים כמו הזקפה של כדור-הארץ, או בקאדיז, מול כתום בראשיתי מתבקע שלרגע גורם לך לחשוב שאת הולכת להתנגש בשמש - דמייני את כל זה נכנס לך לתוך צוואר הרחם.

מחיר מומלץ לצרכן: 0 ש"ח

11111111111

זיון עם אלוהים

רועי אהרון

זיון עם אלוהים

רועי אהרון

מהדורה מוגבלת

מטעמים חברתיים, סביבתיים, וכלכליים, במהדורה זו הודפס מספר עותקים מצומצם, במתכונת של "תעביר את זה הלאה".
אשמח אם תקפידו להעביר את הספר הלאה, לאדם מתאים.

♥ תודה וקריאה מהנה ♥

דברו איתי:

<https://roiaharon.fun>

Call / SMS: +972-546-443-679

הספר מוגן באמצעות רישיון "Creative Commons".

מה שזה אומר, בגדול, זה:

תרגישו חופשי להשתמש בתוכן של הספר, לכל מטרה לא מסחרית,
כל עוד תציינו שזה מכאן.

אפשר לקרוא על זה עוד ב- <https://creativecommons.org>

הודפס כאן ועכשיו, על נייר ממוחזר.

נכתב במעבד תמלילים לכ"ר עם קוד פתוח, על מחשב יד-שנייה.

לאֱלֹהִים, תודה

כסת"ח

עלילות הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונו הפרוע של המחבר. כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

סדר הסיפורים

יחסים ומיניות

1. זיון עם אלוהים / 9
2. ברנינגוומן / 15
3. הבגדים לא עושים את הבת-אדם / 21
4. פי. או. אר. אן. / 31

כלכלה

5. פנטהאוז בגן-עדן / 39
6. חוק יסוד: ביטול הכסף / 57
7. המחירים עלו / 67
8. מסכיג'אב / 71

פוליטיקה

9. האיש שהפגין נגד עצמו / 81
10. הגנון של דוד וגוליית / 88
11. הכל בראש! / 93
12. האגף לשיפור האגפים / 97

מדע וטכנולוגיה

13. עולם שטוח / 105
14. ההוביט, וגולם / 113
15. שפעת החיזורים / 122
16. לא הגעת ליעד / 127
17. דת ושמה מדע / 133

בזנוס

18. הפוך / 148

זיון עם אלוהים

מירי הזדיינה עם אלוהים.

אלוהים לא הדליק סיגריה אחרי, קודם כל כי אין לו ריאות, ודבר שני העישון גורם לאימפוטנציה.

אז איך זה להזדיין עם אלוהים?

דמייני את השקיעה המרהיבה ביותר שראית בחייך - נגיד בפיליפינים, כשהרקיע נמרח בורוד-צהבהב בין כחול לתכול, מעל מצוקי-הגיר שעולים מן הים כמו הזקפה של כדור-הארץ, או בקאדיו, מול כתום בראשיתי מתבקע שלרגע גורם לך לחשוב שאת הולכת להתנגש בשמש - דמייני את כל זה נכנס לך לתוך צוואר הרחם.

זאת ועוד; כשמתנים אהבים עם הכל-יכול - גם עם האלפא וגם עם האומגה - זה לא רק שהוא בתוכך, ממלא אותך בהרגשה שלא חווית מעולם וכנראה גם לא תחוו, שהכל בעצם בסדר, ותמיד היה ותמיד יהיה - שאת בטוחה, יש מי ששומר עלייך - זה לא רק זה, כי אלוהים כמו שהוא בפנים ככה הוא גם בחוץ, והוא עוטף אותך, עוטף אותך כמו רחם בטוב האינסופי של הבריאה, ואז את יודעת שכל רוע וכל כאב וכל פרידה לאורך הדרך היו בסך-הכל ניצבים, ניצבים בדרמה האדירה שביים אותו הטוב. ואת רואה את הראשית והאחרית ואת כל מה שביניהן כאילו היו רגע קוונטי-סינגולרי אחד, ואת מבינה שהזמן כולו הוא בסך-הכל הפוגה קצרה בנצח. ואת נותנת לזה לסחוף אותך ולהטביע אותך, ואת סוף-סוף מרשה לעצמך להיכנע, עד שאת נעלמת בתוך זה.

אז את כל זה מירי חוותה באותו לילה.

וחוץ מזה, היא גמרה פעמיים.

לקח לו זמן, לאלוהים, להכניס את מירי למיטה.

עכשיו שלא תביני לא נכון, הוא לא מאלה שכל מה שמעניין אותם זה סקס ונעלמים.

החזוירים שלו היו כנים, הוא בקטע של משהו רציני; מיצה את הרווקות.

אבל מירי בחורה חשדנית, ובצדק. לפני אלוהים, כל פעם שהיא פתחה את הלב שלה בפני גבר, איכשהו זה נגמר כשהוא מדמם לה בין הידיים (לא הגבר. הלב שלה).

בכל אופן, מההתחלה היא לא עשתה לאלוהים חיים קלים.

רק לגרום לה להבחין בו, זו כבר הייתה משימה לא פשוטה, בהתחשב בעובדה שאין לו גוף ושהוא נמצא בכל אתר ואתר ושמלכתחילה מירי עצמה היא חלק ממנו והוא חלק ממנה.

אז דבר ראשון הוא בא לה בחלום.

מירי הרגישה שהיא עפה, ואז זה התערבב עם פסוקים אירוטיים משיר השירים ורישומים מהקאמה-סוטר, כשהיא התעוררה היא הייתה כל-כך רטובה שהיא שלחה יד למגירה והתחרעה על הדילדו.

זה המשיך עם כל מיני רמזים בכוכבים, או הספרה 1, שפתאום הופיעה בכל מקום בתדירות ששמה ללעג את האקסיומות של תורת ההסתברות. בקיצור, סדרה של צירופי מקרים, שכל מי שחרף הזבל הפוסט-מודרני שמאגף אותה מכל עבר, עדיין נותר בליבה שביב של אמונה בקסם של הקיום, לא תהיה מסוגלת להאמין שאלו צירופי מקרים, גם אם היא ממש תתעקש.

בסוף מירי התרצתה.

היא עדיין לא הייתה מודעת לכוונותיו הרומנטיות של אלוהים, אבל ערב אחד, כשהיא ישבה על הספה מול הטלוויזיה, וחשבה, לגמרי לא בקול רם, שבא לה פיצה טבעונית, ובאותה שנייה הפעמון צלצל והיה שם שליח שהגיע לשכן ממול ונתקע עם מגש טבעוני מיותר, היא אמרה לעצמה, אוקיי, אוקיי, אני מוכנה.

בוא.

לפני שנמשיך, את בטח שואלת את עצמך, למה, למה מירי למען השם, למה אלוהים בחר דווקא בה, למה היא ולא אני?!

ובכן, זה לא בגלל שמירי הייתה איזו בתולה חסודה שהתנזרה מכל תענוגות החיים, אמא תרזה בת-ימינו.

לא, מירי הייתה בחורה רגילה, עם ספה וטלוויזיה ודילדו במגירה, כמוני כמוך.

ההדבל היחיד בין מירי לבין כולנו היה שאכפת לה. ולא סתם אכפת לה.

אכפת לה מהכל.

מחתולים ומעצים ומילדים בסוריה ומאבנים ומהכלכלה, ומזה שהפיצה הטבעונית שהיא הזמינה בשקיעה הורודה-צהבהבה בפיליפינים עולה כמו שבוע עבודה של הבחורה שהגישה לה אותה, ומזה שמגש הפלסטיק בו הפיצה הוגשה אף-פעם לא באמת יתכלה.

ולא סתם אכפת לה מהכל.

אכפת לה באמת.

אכפת לה מהסוג של אשכרה לעשות משהו בנוגע לזה.

זה נשמע בנאלי, אבל כמה אנשים את מכירה שאכפת להם באמת מהכל ועוד אשכרה עושים משהו בנוגע לזה? ובעיני אלוהים אין דבר יותר סקסי מאכפתיות.

ככה הוא, מיושן.

אה, וגם יש לה גוף של מתעמלת בת עשרים.

בקיצור, הם יצאו לדייט. הליכה על החוף לאור ירח, ובסוף פיקניק. עוד הם צועדים, והכוכבים והשמיים וכל צבאם מנגנים מזמורים חסרי-צליל, רק לכבוד מירי, וזו הייתה המוזיקה המושלמת ביותר שאוזניים אנושיות אי-פעם לא שמעו.

מירי דאגה לאוכל וליין, כי, ובכן, לאלוהים אין לא בלוטות טעם ולא מערכת עיכול. מה שכן, כשמירי התענגה על הסופלה, הניצוצות עלו מעלה-מעלה ואלוהים דפק וואחד הנאה בברואיו.

הדייט היה, בהיעדר מילה יותר מתאימה, אלוהי.

יש לה כלל, למירי, אף-פעם לא לשכב עם גבר בדייט הראשון, חוץ מפעם אחת במקסיקו ורק אלוהים יודע איזו טעות זאת הייתה, אבל אלוהים הוא לא בדיוק גבר, זה לא אומר שהיא אוהבת נשים או אפילו פתוחה לנסות, כי אלוהים הוא לא בדיוק אישה, הוא גם וגם או לא זה ולא זה, מה גם שכבר

עברה יותר משנה מאז הפעם האחרונה אם לא מחשיבים את הדילדו, ואם אין בולבול שמעורב אז לא סופרים את זה ברשימה, על כל פנים מירי הלכה על זה.

וראו.

החיים אחרי שמזדיינים עם אלוהים הם לא החיים שלפני.

מאותו לילה, זה כאילו הוא תמיד איתה, תמיד בתוכה; כאילו היא תמיד בעיצומו של זיון.

וככה אי-אפשר לתפקד בחיים הרגילים.

את מכירה מישהי שמסוגלת למלא טבלת אקסל בזמן שהדגדגן שלה רוטט, או לעמוד מול כיתה כשיש לה לשון בפי-הטבעת?

גם אני לא.

בלית ברירה, מירי התפטרה.

גם שיחות-חולין עם אנשים כבר נהיו לה קשות; לכי תסבירי להן, עם הזיונים הממוצעים שלהן וטבלאות האקסל, מה זו אקסטזה; מה הפוטנציאל האמיתי של הקיום הזה.

מירי ואלוהים המשיכו לצאת, ובחודשים הראשונים זה היה ממש ירח-דבש, עם שיחות נפש עד אור הבוקר ואורגזמות מעולמות עליונים.

אבל אחרי קצת פחות משנה, ממש לקראת התאריך שלהם, מירי התחילה להרגיש שמהו חסר.

אמנם היא ואלוהים היו ביחד, מה זה ביחד, יותר ביחד מזה אין, אחדות מוחלטת שכזו שמורה רק לאלו שצלחו את גבולות החומר, החלל והזמן.

אבל זה הרי יותר מורכב מזה.

אם מישהי שאלוהים לא נגלה אליה הייתה מסתכלת על מירי מהצד, מטיילת איתו על החוף לאור ירח או מלקקת איתו גלידה טבעונית, בשל כל עניין המחסור בגוף וההתפשטות לאינסוף, היא הייתה עלולה להתבלבל ולחשוב שמירי בעצם מטיילת או מלקקת, איך אומרים, לבד.

לא; זו לא הייתה השגרה ששחקה, לא בגלל שהוא לא קנה לה פרחים – מירי קיבלה שדות של פרג באביב וחצבים בסתיו. אלוהים מתחדש כל רגע; כמי שנמצא מחוץ למימד הזמן, עול

החזרתיות לא מונח על כתפיו - הוא לא מחפש ריגושים כי הם בכל מקום.

זה לא היה פער הגילאים - אפילו שאינסוף שנים ומשהו לא הולכות ברגל. גם לא מספר הילדים הלא-מבוטל שלו מנישואים קודמים עם השכינה (לא השכנה, השכינה).

זה גם לא שהוא הסתכל על אחרות - הוא אלוהים נאמן לאללה. אלוהים של אישה אחת.

לא, זה לא היה הוא. זאת היא.

"אנחנו רוצים דברים שונים, אתה מבין, אתה, אתה כבר ראית הכל, חווית הכל. אבל אני, אני צריכה משהו שהכל חדש לו, משהו שעדיין לא ראה, משהו לגלות איתו ביחד. משהו כמוני."

אלוהים שתק.

ברור שהוא מבין.

זה לא שהוא לא ראה את זה בא. שוב, היה הווה יהה, אצלו זה היינו-הן.

עם יד הלב, גם לאלוהים כבר קצת ירד ממנה. הוא הרגיש שהיא מפתחת בו תלות, כבר לא מתראה עם חברות, מתרחקת מהמשפחה.

וכשחושבים על זה, גם אני בעצם כבר לא יודעת, אם מירי באמת הזדיינה עם אלוהים כמו שהיא אומרת, או שכל הזמן הזה היא בכלל, איך אומרים, מאוננת.

על כל פנים, עדיין היה אכפת לו ממנה כבן-אדם, בכל-זאת, אלוהים, לא חשוב שהוא המאהב של מירי הוא גם אבא שלה - שימי רגע בצד את הפסיכולוגיה הפרוידיאנית ובמונחים א-דואליים המשפט הזה עובר - וגם אח, וגם חבר. ולמרות שהוא עשה בחוץ כאילו הוא עצוב, בפנים אלוהים ממש שמח, כי מי אם לא הוא ניסח את אותו חוק קוסמי נשגב, אותה תכלית עילאית של הקיום האנושי, אותו סוד שידע כל נביא לאורך ההיסטוריה: בחיים האלה יש רק דבר אחד מתוק יותר מלהזדיין עם אלוהים - להתאהב בבשר ודם.

אלוהים נתן לה את ברכתו כשהיא התחילה - בזהירות, בסקרנות - לצאת עם יוסי מהמשרד.

אחרי הכל, איזה מן אלוהים הוא היה אם הוא היה בורא את מיירי רק כדי שתזדיין איתו כל היום? ובשביל מה בכלל לברוא את יוסי?

ועל-אף שהלב שלה זוכר את הדימומים שלו יופי, כל דימום ודימום, אפשר לומר שהזמן שבילתה עם אלוהים היה סוג של חוויה מתקנת, מספיקה לפחות בשביל לנסות.

אז אמנם אלוהים ומירי לא התחתנו ולא נולדו להם הרבה אלוהימים קטנים; כאלו כבר יש לנו למכביר – הרי אלוהים כמו שהוא אחדות ככה הוא גם ריבוי.

הילדים שנולדו למירי ויוסי לא היו נביאים גדולים; אחד מדריך קייט-סרפינג, אחת קונדיטורית, והקטן בחקלאות.

אבל כל אחד מהם יחיד ומיוחד במינו.

כשמירי נרדמת חבוקה בזרועותיו של יוסי, היא אוהבת להרגיש את העור שלו נדבק על שלה, את השיער בחזה, את הציפורניים.

ולפעמים, באירועים מיוחדים, היא עדיין קופצת לקוויקי עם אלוהים.

יוסי סבבה עם זה, מאחר שאלוהים הוא לא בדיוק גבר זה לא ממש בגידה מבחינתו.

יותר מזה, לפעמים אלוהים אפילו עושה ליוסי טובה, מאחר שאלוהים הוא לא בדיוק גבר זה לא ממש גיי.

ובאירועים ממש ממש מיוחדים, לאור ירח, שלושתם מזדיינים יחד.

וכשיוסי נמצא בתוך מירי, הירח מעל, ואלוהים ביניהם, את יודעת שכל עניין הקיום הזה שווה את הטרחה.

ברנינגוומן

גלי הפכה לגל-רדיו בפעם הראשונה בקופנגן, באשראם של אושו, בלי אייוואסקה ובלי נשר מדריך.

מוקטה-אננדה, ההודי עם בגדי-הפשתן הלבנים והשיער הגולש, לימד אותה אסאנה ששולחת פראנה מהמאניפורה ישר לצ'אקרת הכתר. את האסאנה הזו הוא לא לימד את כל התלמידות שלו. כשהאנרגיה הדחוסה של רצפת האגן מתועלת לסאהסררה בקדקוד הראש, מתרחש חיבור בין עליונים ותחתונים; חיבור זה עלול להיות מסוכן לנשמה הבלתי-מיומנת.

גלי הגדילה לעשות. היא מיקדה את כל הצ'י בעין השלישית, עד שגוש כדורי הצטבר לה במצח, המוח שלה הפך לכפתור שמפעיל את הגוף והיא הרגישה איך הנשמה שלה לוחצת עליו (מתוך בלוטת האצטרובל), אז היא זרקה את הכדור לצ'אקרת הכתר וחזרה לצ'אקרת הבסיס, התדר התכיל עם אדמת הקוורץ של האי, היא המשיכה את התנועה המעגלית, מהר יותר ומהר יותר, מלמעלה למטה וחוזר חלילה, עד שהגוף התמוסס כליל, מה שנותר ממנה היה רק שתי נקודות סינגולריות - בקדקוד הראש ובסוליות כף הרגל.

מבחינה מדעית, כל התאים בגופה של גלי הומרו באנרגיה - בהתאם לנוסחה היסודית של תורת היחסות הכללית, פראנה במהותה נעה במהירות האור. גם מבחינה קוונטית, ברגע שלא היה אף עד להיותה של גלי - אפילו לא היא עצמה - היא הייתה יכולה להתקיים גם כגל וגם כחלקיק בעת ובעונה אחת. בכך, למעשה, ובלי לדעת, פתרה גלי את הסוגיה המורכבת ביותר בתולדות הפיזיקה המודרנית, גילמה את התיאוריה של הכל, איחדה בין שתי התורות, והולידה את הדטרמיניזם האקראי או האקראיות הדטרמיניסטית.

הגל הקוונטי נע ברחבי הבקתה האקזוטית. הוא הוחזר מקיר לקיר בזוויות משתנות, עד שיצא דרך החלון והתפזר ברחבי הג'ונגל הטרופי - מתמוג עם עץ מנגו, צולל לתוך שורשיו,

ועולה דרך עורקיו של עץ אחר עד לקצה העלה. התדר המאוחד של גלי והעץ היה כפול ומכופל. משם היא שוגרה לתוך מפל עד שעלתה בזווית ישרה אל השמיים, הירח המלא קלט את התנודה ופלט אותה לכיוון ונוס, משם למרקורי וחזרה לקופנגן.

כשגלי חזרה להיות גוף, השחר כבר עלה.

מוקטה-אנגדה הגיע לקראת שעת הצהריים. גלי כבר הספיקה לשנות את שמה לשאקטי-אף-אם, והם עשו אהבה טנטרית. תחילה, הם התמקדו בסוודיסטנה, ואז בפרח הלוטוס בעל שנים-עשר עלי הכותרת של צ'אקרת הלב. כידוע, כשמתאפקים עם הפורקן של הדגדגן ומתרכזים בצוואר הרחם, השווה והשאקטי הופכים אחד, הקונדליני עולה באורגזמה אקסטטית מתומנת דרך עמוד השדרה לאג'נה, ומבינים הכל.

כשסיימו, מוקטה-אנגדה שאל את שאקטי-אף-אם אם פגשה את המאסטר בזמן הרטיטות. שאקטי הנבוכה השיבה שעוד לא. תמשיכי לתרגל, אמר מוקטה-אנגדה, במוקדם או במאוחר כולן פוגשות את המאסטר.

הם הלכו יחפים על החוף עד ל'בודהה-בונגלו', והזמינו שייק סופר-פוד ירוק עם זרעי צ'יה ופשתן טחון. השייק הגיע עם קש מפלסטיק; שאקטי תיעבה קשים מפלסטיק. זה כאב לה בעצמות, לראות איך בני-האדם הסלף-סנטרד מתייחסים לפאצ'ה מאמא, מקור כל יש. היא מיד נכנסה לפייסבוק ופרסמה פוסט זועם בקבוצת 'קופנגן קונצ'ס קומיוניטי', על כך שזו מחובתנו ואחריותנו, כמי שעושים עבודה פנימית, לעורר מודעות אקולוגית אצל התאילנדים.

"קה פון קה," אמרה שאקטי למוכר, כי היה לה חשוב ללמוד את שפת המקומיים. היא הציעה לשלם חמישה באט נוספים עבור השייק, כדי לממן שטיפת כלים במקום פלסטיק - אבל הילד התאילנדי לא הבין אנגלית מספיק טוב.

מוקטה-אנגדה הלך לטקס קקאו, ושאקטי חזרה לבקתה שלה וניגשה למדף הספרים. היא התלבטה בין ביקורת מתונה על הכלכלה הניאו-ליברלית, מדריך לזימון שפע מהיקום בשישה

שלבים, או גיטרה למתחילים; היא לומדת כבר ארבע שנים ויודעת רק אקורד אחד. בסוף היא הלכה על נטפליקס.

בדיקה שגרמית הראתה שהפוסט שלה כבר צבר שבעים ושישה לייקים, ושמונה תגובות של לבבות וכפיים. המשוב האוהד הזכיר לה שיש לה תפקיד חשוב בעולם הזה. היא כיבתה את הנטפליקס והתיישבה לעשות מדיטציה. מוקטה-אננדה אמר שבלי תרגול קפדני היא לעולם לא תפגוש את המאסטר.

שאקטי התחילה לשלוח אהבה, הודיה ומטא לכל יצירי תבל. היא אפילו שלחה הודיה ואור לנער הבנגלדשי במפרץ בסעודיה, ששאב את הנפט ששימש למטוס שבו שאקטי הגיעה לקופנגן (למרבה הצער, ההודיה הגיעה כמה דקות מאוחר מדי, לאחר שסאלים צלל אל מותו מהפיגומים של האסדה).

עוד הפראנה מתגבשת לכדי קריסטל ושאקטי שומעת צליל של שיחת פייסטיים נכנסת; על המסך יש תמונה של אמא. אמא לא כל-כך הבינה על מה גלי מדברת, אבל בכל-זאת שמחה לשמוע את קולה.

"זה כמו גלי-רדיו", גלי אמרה.

ברדיו יש חדשות, שירים, ופרסומות, חשבה אמא, לפעמים גם שם אנשים מקשקשים על שטויות, אבל העיקר שהבת שלה בריאה ושלמה.

"אבא עדיין שולח לך כסף?" "שולח", "מה שלומו", "עם הזנוגות שלו בטוסקנה, מחפש עוד נכס להשקעה", "אל תדברי ככה על אבא שלך", "את צודקת", שאקטי חזרה בה ושלחה לו מטא וחמלה, "כולנו נשמות של אור בעולם הזה", "אז תסבירי לי", "שאלה אמא, "אתם יותר רוחניים שם או מה?" שאקטי מיהרה להשיב, "אמא, אין דבר כזה יותר רוחני ופחות רוחני, זה פשוט אנשים שבחרו להיות יותר מודעים, כל אחד יכול לעשות את זה, כולנו נשמות של אור בעולם הזה."

השיחה הסתיימה. שאקטי לא הרגישה שהיא יכולה לתרגל עכשיו, אז היא הלכה למעגל שירה מקודשת ב'אונלי-לאב בונגלו', ואחר-כך אורגיה.

*

גלי הפכה לגל-רדיו בפעם השנייה בברנינגמן, בלי אל-אס-די ובלי נעליים. היא עשתה רק אקסטוז, והייתה יחפה.

כבר שנתיים שהיא מנסה לפגוש את המאסטר - בבאלי, בגואה, ברישיקש, בקאריביים, בקנריים, במלדיביים - ללא הצלחה.

הקמפ שלה הרים מיצג על-קולי של חדי-קרן מוכלאים עם פיות שיניים שעשויים מקריסטלים שנמשו ממרכז כדור-הארץ ומרחפים באוויר על-גבי דרקון סיני עתיק מעץ זית שיורק נצנצים.

"המיצג מייצג", שאקטי הסבירה לכתב החדשות, "את הקהילה, הנתינה, וכמובן החופש המוחלט שהם ערכי-יסוד מנחים בליבם של כל ברנר וברנרית."

"ספרי לנו בשתי מילים על הברנינגמן למי שלא מכיר," ביקש הכתב.

"כאן בברנינגמן אתה יכול להיות מי שאתה רוצה ומה שאתה רוצה," השיבה שאקטי בגאווה, "רוצה להיות רוחני? תהיה רוחני. רוצה להיות אקטיביסט אקולוגי? תהיה אקטיביסט אקולוגי. רוצה להיות אמא פאקינג תרזה? שם בפניה יש קמפ שמסמך לכמורה."

"יס, אני עף פה," אמר הכתב, "ומה את עושה למחייתך, אם מותר לשאול?"

"למחייתי אני פשוט חיה, למה צריך את כל ההגדרות האלה," שאקטי אמרה ושנינותה הפתיעה אפילו את עצמה.

הכתב עבר לטילדי, ברנרית אחרת מהקמפ של שאקטי.

"את גם פשוט חיה?"

הלוואי שהיה לטילדי זמן לעזור לזולת גם בחיי היום-יום - העולם כולו היה יוצא נשכר ממיצגים של חדי-קרן פיות שיניים מקריסטלים מרחפים על גבי דרקון עץ יורק נצנצים. אבל מה לעשות, הקרוון הממוזג לא ימזג את עצמו, גם לא הדירה ברוטשילד. לכן, טילדי היא אנאליסטית בקרן הון סיכון ביום, קריסטל מקודש בלילה.

ככה זה בחיים, הסוד טמון באיזון.

הכתב המשיך לראיין את כל חברי קמפ הדרקונים-פיות. צבע בן-לביא, יו"ר התאגדות המשיחים המסיחים, סיפר על הטריפ

הקבלי בו נגלו לו סודות הא"ב העברי, בעקבותיו הקים את מקהלת הזולת, בה כל הזולתים מביטים בעיניים עורגות אל הזולת הראשי. פראנה-אננדה (חמוטל אלמוזלינו לשעבר) סיפרה על התקשור עם הישות הרוחנית הנעלה זרובבל, ועל החיסון המקודש שנטלה מבחירה חופשית מוחלטת, על-מנת להמשיך ולהפיץ אור ואהבה ברחבי הגלובוס. ומוקטה-אננדה, ההודי בעל בגדי הפשתן הלבנים, שהתגייר וחזר בתשובה, אמר שיהודי הוא מי שנבחר להוביל את מחנה האנושות, וסיפר על הרגעים בהם הוא מרגיש אחד עם הבורא.

לשאקטי נמאס מהריאיון הטרחני, והיא הלכה לטקס שמאניזם וטנטרה מקודשת.

הכתבים האלה לא יודעים על מה הם מדברים, היא חשבה בזמן שישבה במדיטציה וצללה עמוק לתוך התהומות של עצמה. שאקטי ידעה היטב - רק מהתחתית החשוכה ביותר זורח האור האמיתי.

היא עלתה לתדר גבוה ושידרה לכל המדבר. לינגם של ברנר אחר נכנס אליה ליוני, היא רעדה בכל כדור-הארץ, במצב צבירה כזה יש חיבור אנרגטי ישיר לכל תשעת מיליארד הלבבות האנושיים - אפשר לרפא הרבה יותר במישור האסטרואלי מאשר בפזיז - בכל פעם ששאקטי חוותה אורגומה אקסטטית מתומנת, ילד רעב באפריקה קיבל ארוחה חמה, בכל פעם שהיא התגברה על אשמה מהילדות, אם חסרת-בית בפיליפינים מצאה קורת גג.

היא ראתה את האור מתקרב, ורטטה לעברו. המאסטר נמצא שם. אורך הגל התקצר, התדר עלה, הנה היא מגיעה, סוף-סוף היא תדע למה, עוד קצת אהבה, עוד קצת חמלה - ברגע האחרון הכריזו שהפסטיבל נגמר.

מאוכזבת אך מעודדת, שאקטי-אף-אם הצטרפה לקמפ האקולוגי. כל חברי הקמפ החזיקו ידיים, עמדו בשורה באורך שני קילומטר, ואספו את כל הפסולת מאדמת המדבר הקדושה, עד אחרון הנמצאים. אחר-כך שמו הכל בשקית זבל שחורה, זרקו למכולה, אז פיטר-פן וטינקרבל באו עם משאית, ולקחו הכל לארץ לעולם-לא.

שנה לאחר מכן, במאווי, הוואי, גלי פגשה את המאסטר. זה קרה ברגע שקט, בעת הליכה על חוף-הים בשקיעה, אחרי שהיא כבר חזרה להיות גלי, והרהרה בגלגל החיים, על שנים בהן חיפשה ולא מצאה את שאהבה נפשה.

הגלים התנפצו אל הצוקים הכבירים, הרוח החמה פרעה את שיערה, וברגע שהחמה האדומה נשקה לקו האופק, גלי הפכה שוב לגל-רדיו, ככה פתאום.

היא רטטה בתוך החול הרך, נעה בין גרגר לגרגר, עד שהגיע גל גדול וסחף אותה אל תוך האוקיינוס. שם, עם משרעת כמעט אפסית, המאסטר רטט בתדר איטי.

"מה את מחפשת, ילדה," הוא שאל, "אמת, אני מחפשת אמת," "את בטוחה," הוא שאל, וגלי אמרה שכן, למרות שידעה שלא, "כי לדעתי את לא מחפשת אמת אלא אושר, ואלו שני דברים שונים," "אז מה אם אני מחפשת אושר," "אם כך הייתי אומר לך שהאדם נולד עם כלי-קיבול משונה ביד, רק כשמוזגים ממנו הוא מתמלא, אך נדמה לי שסיסמא כזאת לא תספק אותך, את יודעת שזה לא כל-כך פשוט," "נכון, אני יודעת," "ובכן מה זה, מה הוא הדבר אותו את מחפשת," "אהבה," רטטה גלי, והמאסטר לא זע, "חופש," רטטה גלי, והמאסטר לא זע, "אם כך מה כן," "עונג," רטט המאסטר, "עונג היא האמת הגבוהה ביותר של החיים, כל השאר הוא ניסיון שמועד לכישלון של האדם להתכחש לטבעו, עכשיו בואי ילדה, בואי שבי כאן, כלי קיבול יפה שכמותך, בואי ואראה לך עונג מהו."

גלי התמזגה עם הגל של המאסטר החכם, ורטטה באיטיות, בכבדות, באריכות.

כשחזרה לגוף היא הרגישה שחוץ מעור אין לה אף איבר.

היא עלתה על מטוס הביתה, סגרה את חשבון הבנק שאביה פתח, והלכה לעבוד במעון לנשים מוכות. הכלי שלה החל אט-אט להתמלא.

הבגדים לא עושים את הבת-אדם

הקריאה הגיעה בניידת, וידו של דין רעדה מעט כשנשלחה אל מכשיר הקשר.

הנצ"מ הסביר לצוערים, כבר ביום הראשון של הקורס: זוהי מטרתה הבלעדית של ההכשרה - לעקור מן השורש את הרעידה הזו ביד. הוא היה חסון ומשופם, מהסוג שדין היה רוצה לקרוא לו אבא.

כעת, הגיע רגע האמת - הקריאה הראשונה שלו - ודין בוש לגלות שההיסוס עדיין מכרסם בתוכו, כמו טפיל. על כל פנים, הניידת שלו הייתה הקרובה ביותר לחוף בוגרשוב, ואיך אמר הנצ"מ - במוקדם או במאוחר כל צוער יהיה לעוצר.

הוא עצר את הניידת באמצע הנתיב וירד לחוף. המדיום המחוספסים נמהלו בזיעה ונדבקו לו לעור; זה גירד.

דין זע באי-נוחות בתוך הבד הסינתטי הזול, סוחב את מגפיו בדיונות החול החם, תחת השמש הקופחת של אוגוסט תל-אביבי.

קשה לנשום.

מרחוק ראה את ההתקהלות, וצעד לעברה.

מה אם החשוד לוקה בנפשו, או שיסרב להתכסות? איך מעכבים לחקירה אדם עירום, בלי לגעת בחלציו, ובלי שהם ייגעו בך?

הוא ניסה להיזכר בפרוטוקול של איסור התערטלות בפרהסיה. בשל רגישות הנושא, הנצ"מ העביר להם את ההדרכה הזו בעצמו.

"הגוף העירום," אמר הנצ"מ, והצביע על הלוח מאחוריו. בטוש אדום וכתב מרושל, התנוססה הכותרת *התערטלות בפרהסיה*.

"הגוף העירום - בניגוד לקבצן שצורח דברי-הבל באמצע הרחוב ומושיט ידו לנדבה, או נרקומן ששוכב על המדרכה ומתבוסס בשתן של עצמו - יוצר קרע בנוף העירוני. הקבצן והנרקומן משתלבים בו בטבעיות; הערווה, לעומת-זאת, היא כמו פצע פתוח בגוף החברתי - היא מערערת אותו מן היסוד."

דין הגיע לזירת-הפשע, וניסה להסתכל בלי להסתכל. על החול הזהוב - על גבי סדין רקום בצבע ארגמן - נחו חזה קטן, פטמות זקורות, ירכיים עבות ובשרניות, וערווה עם פלומה בהירה וזהבה.

סביב כל אלו עמדו בחצי גורן, לא רק כמה גברים מדוחללים, אלא גם כמה צעירות בחוטיני, שנדחק לו בין לחיי הישבן - *הגויה השרלילה הזאת, לא מספיק סבא שלה היה נאצי, עכשיו היא באה לגנוב לנו את הגברים עם העאלק מתירנות אירופית שלה.*

צלילי האדוות באו ונשטפו מהחוף, כמו כלי נגינה אדיר. גרטה האזינה לו ברגליים מפוסקות וחשבה לעצמה:

Es gibt Vaginas auf dieser Welt, die niemals die Wärme der Sonnenstrahlen spüren werden

היא ידעה שברי עברית, אך לא מספיק כדי לחשוב: "יש וגינות בעולם הזה שלעולם לא יחושו את חומן של קרני-השמש". בכל אופן, המחשבה הזו העציבה אותה.

הים המשיך לנגן, אבל דין לא שמע אותו.

"מה יהיה עם אלו," אמר אזרח אחראי ומקריח כבן ארבעים שנצמד לדין, "היא כבר שעה ככה. מזל שבאת," הוסיף וגרבץ.

בנוכחות המדים, אותו שומרוני טוב הרגיש קצת כמו פושע (למען האמת כל המתקהלים הרגישו כך, חוץ מגרטה). הוא דאג להתחבב על נציגי החוק, ולהבדיל עצמו מהפושעת האמיתית.

"אדוני, אני מבקש, תתעסק בעניינים שלך," דין השיב לו
בסמכותיות משכנעת.

גרטה הגניבה מבט אל השוטר, וחייכה לעצמה.

"אהמ, שלום," אמר דין, והציץ, לצרכי זיהוי פלילי בלבד,
בבשר האישה העירום השני שראה בחייו.

צריך להיזהר.

סרטון אחד מהזווית הלא נכונה, ואז ישר יונת לוי, חקירת
מח"ש, ומאסר בפועל למען יראו וייראו.

בבית-הוריו, שנראה כמו גרסה מזופתת של בית במרקש, דין
אפילו לא היה מורשה לארח את לי-שלי בדלתיים סגורות עד
שיתארסו.

הם ביחד מגיל חמש-עשרה.

כולם תוהים מתי הוא יציע.

"Ja?" גרטה הסתכלה מעלה אל דין.

כדי להסתיר את השמש, היא הצמידה את ידה אל המצח, כמו
מצדיעה.

"ממ.. גברת.. את, את מדברת עברית? היברו, היברו?" גמגם
דין, ומשום מה החווה בתנועת פנטומימה של אכילה.

"כן, כן, עברית, מדברת קזת."

"את צריכה להתלבש."

"מה זה ליתלוש?"

"בגדים, בגדים, את צריכה לשים בגדים. זה לא חוקי."

"קוקי? מה זה קוקי?" חייכה גרטה והתיישבה בישיבה מזרחית.

הכל נמתח שם.

"הם יתווכחו אתכם," המשיך הנצ"מ.

"לא חשוב מה הם עשו, למי הם עשו, ואם הם עשו, הם יתעקשו, יתחננו שהם לא אשמים.. הכל כדי להתחמק מזרועו הארוכה של החוק.

"החכמולוגים מביניהם ינסו להסביר לכם בהיגיון. ייתכן אפילו שיהיו להם טיעונים משכנעים - אתכם זה לא אמור לעניין. עבור השוטר ישנו היגיון אחד והיגיון אחד בלבד - החוק.

"אחת, החוק. הסוכן השלישי האלמוני, אשר מייתר את שיקול הדעת המוסרי האישי. ההמצאה הגאונית ביותר של החברה המערבית הנאורה - תוכלו לדמות בנפשכם חברה אנושית המתקיימת בלעדיו, מבלי שתידרדר לכדי כאוס מוחלט? הרי איזו עוד סיבה יש לו, לאדם, לנהוג כראוי בזולתו, אם לא מכריחים אותו?

"ובכן, אם החוק מורה להם לכסות את ערוותם - כסוה. אם החוק קובע שיכסו את פיהם ואפם - עבורכם, אלו דברי אלוהים חיים.

"ואם החוק מחליט, בוקר בהיר אחד, שיעצמו את עיניהם לעד, וישוטטו במרחב כעיוורים וידיהם מושטות - ובכן מוטב שאיזה ממזר בן-מזל יתחיל לשווק כיסויי עיניים במחיר מוזל, כי מה שבטוח, המשמרת שלכם לא תסתיים עד שאחרון פקוחי העיניים ימצא במקום הראוי לו - מאחורי סורג ובריח."

גרטה הביטה בגבר החסון והמבולבל, לבוש בגדי-השרד, המורה לה להתכסות.

היא לא הייתה בישראל מספיק זמן כדי לקבוע אם דין היה יהודי או ערבי. כך או כך, היא אהבה את החזות המזרחית, את השיער השחור, הזקן השחור, העור השחור, והמבט השחור שבעיניים השחורות.

"תלבשי יא שרלילה!" צעקה שונטל סוויסה, ומשכה את החוטיני האדום מהחריץ. בלי שישימו לב, היא החליקה אצבע,

לוודא שהשעווה הברזילאית לא פספסה אף שעה. תודה להשם על וויאן קוסמטיקה, בלעדיה היה כלוא בחוטיני האדום עכברוש שחור שמנסה להיכנס לה לתחת.

"גברת, אני מבקש לשמור על שפה מכובדת!" נוף דין.

"אני מולבשת," השיבה גרטה בשלווה, "הנשמה שלי לובשת גוף שלי," אמרה וחזרה להתבונן בדין בפליאה.

היא שנאה את המדים, בה-בעת הם היו סקסיים בעיניה.

ליתר דיוק, לא היו אלו המדים שגרמו לבלוטות שלה להתרחב. הייתה זו פשיטתם, השחרור שהיא מבטאת, מהאזיקים הכובלים ביותר אל החופש המוחלט והעירום, מן האחידות החברתית העדרית ביותר אל הטבע האלוהי הרחמי והראשוני. ואילו לא הוסרו, לו התמידו בחניקתם, לא היה דבר מכווער מהם.

בקרב משפחתה של גרטה לא נשמעה מילה אחת על הימים ההם, ימי המלחמה. כשסבא שלה נפטר, היא מצאה את המדים בעליית הגג. היא שרפה אותם, ונשבעה שראתה דמות תנ"כית – אולי משה רבנו או אליהו הנביא – שעלתה מתוך הלהבות.

למחרת גרטה קנתה כרטיס לישראל, לעשות כפרה.

"לא קוקי - חוקי, חוקי, יעני, דה לואו." דין הביט בה.

לשבריר שנייה, העור העירום כלל לא היה נראה לו מיני.

כמו תינוקת שמשחקת בחול.

הוא הסתובב וראה את שונטל מבליטה את עכוזה מתוך החוטיני, ותוקעת בו מבט אדיש.

"הנה," אמרה גרטה בזמן שלבשה תחתוני תחרה לבנים, "עכשיו זה קוקי?"

"אממ.. גם את הלמעלה.." אמר דין, והצביע על החזה המזיע שלו, עמוס תגים ואותות.

על הדגמ"ח שלו היטלטלו האקדח, האלה, השוקר, מכשיר-הקשר, והסמארטפון.

"היר יו קנט נייקד יו דונט אנדרסטנד?? דים נוט יורופ!" גער האזרח המודאג.

"כולנו ערומים," השיבה גרטה, בזמן שעטתה גופייה לבנה וצמודה, "לחלק פשוט יש בגדים מעל."

"אמנם, אין חוק מפורש שאוסר על התערטלות בפומבי," התוודה הנצ"מ, "אך כמו שניחשתם, גם זה בכלל לא משנה." הצוערים הביטו בו, מבולבלים.

דין הרים את ידו.

"כן, צוער."

"אם אין חוק כזה, אז איך אפשר לאכוף אותו?"

"הו, צוער יסודי יש לנו כאן," אמר הנצ"מ וחיך חיוך מסופק.

"תשמע טוב, חביבי - קראת פעם את ספר החוקים? גם אני לא. אף-אחד לא מבין מה כתוב שם. כשאתה שם, בשטח, עם המדים, והאקדח, והזהמה של המין האנושי - אתה המחוקק, אתה השופט, אתה התליין. רק כך יכולה להתנהל חברה מתוקנת. אם הייתי צריך להצמיד לך פרקליט לכל קריאה, לאן היינו מגיעים? אני אומר לך לאן היינו מגיעים, לבית המשפט הבינלאומי בהאג, לשם היינו מגיעים."

דין זע בכיסא הפלסטיק באי-נוחות.

"אז אנחנו מכניסים את זה תחת סעיף של הפרעה לסדר הציבורי, או מעשה מגונה, או מה שקופץ לכם לראש באותו הרגע. וזה לא משנה אם מדובר במוגלי ילד הג'ונגל שרוחץ לבדו במפל נסתר, תמים כמו הרך הנולד - יש את הנורמלי, יש את האנומליה, וכל עוד אתם לובשים את המדים שלי, אתם מייצגים אך ורק דבר אחד - את הנורמלי."

"טוף," אמרה גרטה, "יצא לי חשק."

היא ארזה את סדין הארגמן בתוך תיק הקש, שרבטה משהו על פתק, ופנתה לדין.

"תודה, אדון שוטר," אמרה, ובלי שהשונטליות ישימו לב, טחבה את הפתק לכיסו.

"ברוך שפטרנו," אמרה שונטל, הבליטה את עכוזה, וביקשה מהאזרח המודאג שיצלם אותה לאינסטוש.

בזמן שדן מתקדם לעבר הניידת (שמאחוריה השתרך פקק של ארבעים דקות), הוא הוציא את הפתק מכיסו וקרא: "לפגוש אותי בכניסה לחוף דרומי הרצליה, בחצות."

ליבו החסיר פעימה.

הוא לא רצה להתחתן.

*

אומרים שהבגדים לא עושים את הבן-אדם.

קחו, למשל, יועץ השקעות בוול-סטריט, תפשיטו ממנו את העניבה והחליפה (או ביום קז'ואל, את הטי-שירט הססגוני), ושימו אותו בתוך טוטו של בלרינה; קשה להאמין שבו-ברגע יבצע פירואט מושלם. לחילופין, תפסו איזה כומר, תורידו לו את הגלימה השחורה והצווארון החונק עם הפתק הלבן, ועטפו אותו במכנסיים רחבים, חולצה משובצת צהובה, והרחבה בתנוך – רוב הסיכויים שלא יקפוץ על סקייט ויחליק במורד המעקה בהבעה אדישה.

אם ככה, מדוע דין מרגיש שונה כאשר הוא לובש את המדים?

גרטה כבר ישבה על הטריבונה, וכפות ידיה תחת ירכיה, כשדין הגיע לחוף, לבוש מדים (לא מדי המשטרה, מדים של זארה).

הוא הושיט ידו ללחיצה.

גרטה התעלמה מכך וחיבקה אותו.

הם יצאו להליכה על החוף, ודיברו על הכל.

בכל פעם שידה נגעה בידו בטעות, דין הסיט אותה בתנועה אינסטינקטיבית.

כל תא בגופו נמשך לכל תא שלה, רצה לזנק עליה, לקרוע את הבגדים, לקפוץ לים, לשחות עד גרמניה ולא לחזור לעולם. כל התאים למעט תא אחד – נזירון קטן וגלותי בשם לי-שלי.

אז הם נשארו לבושים.

"זה מרגיש טוב, בתוך המדים, לא ככה?" שאל הנצ"מ, "כן, כולנו מכירים את ההרגשה.

"רבים מתבלבלים וחושבים שזה שיכרון הכוח. שזו הסמכות, העוצמה. שהן מקנות לנו, אנשי החוק, איזה ביטחון קדמוני, כמו זה של השבט השליט, של הכנופייה החזקה מכולן. אבל הם טועים.

"מה לדעתכם, צוערים, הוא המניע השורשי והבסיסי ביותר של האדם? אותו הדבר שהניע את גהנדי ואת סטאלין, את ישוע ואת היטלר?

"הסיבה שאתם מרגישים טוב בתוך המדים היא אחת ויחידה: אתם מרגישים שאתם בצד של הטובים. המדים הם גושפנקא לכך שיש את הרעים, המסוכנים, ויש אתכם – שומרי הסדר הטוב של החברה, הגיבורים, שמאפשרים את עצם קיומה. ככה זה בעולם: יש גנבים, ויש שוטרים – אתם.

"כמו נערי-הגבעות ששומרים מפני הערבים, והטרוריסטים של חמאס שמגנים מפני הכובשים, כמו הקפיטליסטים שמצילים את העולם מפני קומוניזם מושחת, והקומוניסטים שמשחררים את הפרולטריון משחיתותה של הבורגנות, כמו הטבעוני שמציל חיות והקרניבור שחי כפי שהטבע התכוון, אפילו כמו חברי המפלגה הנציונל-דמוקרטית, שהושיעו את עמם מוכה הגורל מנחת זרועם הכלכלית של היהודים התחמנים.

"אבל - ויש אבל גדול: אתם יודעים מה ההבדל ביניכם לבין כל השאר?" הנצ"מ סירק את שפמו בידו.

"החברה המודרנית, החילונית, המערבית, הדמוקרטית - אליה התמזל מזלכם להיוולד - היא-היא הנאורות. אמנם - היא איננה מושלמת; אך היא הטוב ביותר האפשרי. קץ הימים, אחריתו של המוסר, התגלמות הסדר והצדק, בהתחשב בטבעו הקלוקל של האדם. ואתם, אתם הישורת האחרונה, שומרי-הסף של אותו אידיאל שלמות פוליטי.

"אז מה ההבדל ביניכם לבין כל אותם ליצנים של ההיסטוריה, ששירתו מוסד דכאני, האמינו שהם משרתים את הסדר והקידמה, ובסופו של הדבר הבדיחה הייתה אך ורק על חשבונם?

"ההבדל הוא פשוט: אתם כאמת בצד של הטובים."

*

דין מעולה לא ראה את גרטה שוב.

הוא התחתן עם לי-שלי באולמי "חאן הדקל". נולדו להם שני בנים ובת. במשך שני עשורים הם בקושי סגרו את החודש.

דין שמר באדיקות על זכותו של כל אדם לקניין.

בסופו של דבר דין קודם לדרגת נצ"מ והחל להכשיר צוערים.

הוא קיבל העלאה שמנה ואף הצליח להשתיק פרשת שחיתות - אליה נקשר שמו - שאימה להתפרסם.

היו לו מדים בכל מיני צבעים - המדים הישנים ואלו החדשים, מדי טקס, מדי חו"ל ומדים מבצעיים.

כולם היו מגוהצים, מקופלים ומאוחסנים בחדר-הארונות שבבית המשפחה במודיעין.

פעם אחת, בתקופה בה דין קודם לסנ"צ, התגלה קן של עש בין שיפולי מדים.

לי-שלי שרפה את המדים בחצר הבית, ודין הביט בתדהמה באש הכתומה.

גרטה עלתה מתוך הלהבות.

פ.י. או. אר. אן.

הסיפור הזה לא ייכנס לתכנית הלימודים של משרד החינוך. ובאמת, הוא לא מתאים לילדים. כשדן-דן ראה בפעם הראשונה נערה קוריאנית מקבלת שמונה זרגים בבת-אחת, הוא היה בן אחת-עשרה.

ג'רבי, הילד מהשכבה מעל שמעשן סיגריות והולך מכות, הראה להם את הסרטון מאחורי האולם באייפון שלו.

"תראו, זה כאילו הפרפר עף," ג'רבי צחק והצביע על הקעקוע שהיה לנערה על הבטן.

דן-דן הרגיש שהוא עושה משהו אסור, בעיקר בגלל ההבעה הנכלמת על פניה של הנערה; על כל פנים הוא רצה לעשות מזה עוד. עדיין לא הרשו לו אייפון, אז כל הדרך הביתה הוא שינן, פורן כמו פופקורן, פורן כמו פופקורן, פורן כמו פופקורן. כשהגיע לחדר שלו הוא נעל את הדלת, כתב פ.י. או. אר. אן. בגוגל, והעולם השתנה.

הוא לא ידע בדיוק מה עושים, עד שראה איש שרירי באחד הסרטונים, מושך בבולבול שלו עד ששליכטות של ג'לי לבן יצאו ממנו, לתוך הפה של אישה שחומה שגם לה היה קעקוע, וקצת לעיניים. הוא עשה כמוהו, זה היה נעים, במיוחד בנקודה מסוימת בחלק הפנימי של הבולבול, מתחת לקצה. הוא עבר למשוך רק בנקודה הזו, האישה בסרטון הזיזה את הרגליים שלה לצדדים ושיחקה עם הפות שלה, ואז, ברגע אחד, המוח שלו התנתק, רעד עבר לו בכל הגוף והכל נהיה שחור אבל גם לבן. כשהוא פקח את העיניים היה ג'לי לבן על הירך, על כפות הידיים וקצת על המקלדת.

למחרת, הדס אמרה לו היי בשיעור ספורט. היא לבשה גופייה מכותנה בצבע תכלת. עדיין לא הייתה לה חזייה כמו לבנות

בשכבה מעל, הציצים שלה רק התחילו לצאת, הם נראו כמו פטמות גדולות, ודן-דן ידע שבתוך הטייטס יש לה אותו פות כמו לאישה השחומה עם הקעקוע. הוא רץ לשירותים ומשך בבולבול עד שהשפיך (הוא חיפש בגוגל וכבר ידע איך קוראים לזה) השפריץ לתוך המים שבאסלה.

מאז ועד שנשמע הצלצול הזה בדלת, דן-דן אונן 8,712 פעמים. הוא אונן באוטובוס כשאישה חלצה שד כדי להניק, אונן בשק"ש בטיול השנתי אחרי שהכתפייה של המורה אילנה בצבצה בזמן המסלול, אונן בבית של סבתא אחרי שבת-דודה שלו קרן חיבקה אותו בליל הסדר. אבל יותר מכל הוא אונן בחדר שלו, עם הבנות בסרטונים.

תחילה, רוב הסרטונים היו של אישה מבוגרת, בת עשרים או עשרים ומשהו. עם שיער שחור, או בלונדיני, ג'ינג'י או שטני, מתולתלת, חלקה או עם צמות, גבוהה או נמוכה, רזה או שמנמנת, עם קעקועים או בלי, אבל כולן עשו פחות או יותר את אותו הדבר. הן קודם ליקקו את הבולבול כמו קרטיב לימון, אחר-כך התהפכו על הגב כמו חיפושית, פתחו את הרגליים ונגעו קצת בפות, צעקו בזמן שהבולבול נכנס ויוצא מהפות שלהן, אז עברו להתכופף כמו תינוק שזוחל, שוב צעקו בזמן שהבולבול נכנס ויוצא מהפות שלהן, ובסוף פתחו את הפה ליד הבולבול וחיכו בסבלנות לשתות את השפיך שיצא החוצה.

אחרי שבוע נמאס לדן-דן מגדולות, והוא רצה לראות בנות בגיל שלו, כמו הדס. אחרי כמה חיפושים הוא הבין שמה שהוא צריך לכתוב זה נייקד גירלז אחד אחד וואי או. ילדה אחת עם שיער שחור הייתה דומה להדס, וגם לה היה גשר בשיניים. היא הצטלמה משתזפת בשמש בתוך בריכת גומי, ובפינת הסרטון היה לוגו ורוד שכתוב עליו טיפאני טין. דן-דן התאהב בה ורצה להציל אותה מהבריכה, אבל ידע שאין טעם לשלוח לה הודעה, כי בטח מלא שולחים.

עד החטיבה זה התחלק לתקופות, כמו אצל פיקאסו. דן-דן חזר לגדולות, בנות שמונה עשרה עם ציצים קטנים. אחרי שמדד את הבולבול שלו בעזרת סרגל, השווה בעזרת כף-היד לבולבול של האיש בסרטון, ולא אהב את התוצאות, במשך כמה חודשים

הוא צפה אך ורק בסרטונים של לסביות, או גירל און גירל (במהלך התקופה הזו האנגלית שלו השתפרה פלאים). בשלב מסוים הוא עבר לדמויות מצוירות, בעיקר אלו ממשחקי-המחשב, שגם ככה היו כבר מוכנות חצי-ערומות על המסך. התקופות שבאו לאחר מכן היו תקופת הבוש, תקופת דרום-מזרח אסיה, תקופת הקולג' והתקופה האנאלית. וכשהתחילה החטיבה - מה שבא ברוך הבא.

כשהיה בן שש-עשרה, דן-דן פגש את אהבתו הראשונה. דן-דן חיבב ילדות אמיתיות בעבר; חוץ מהדס, הייתה גם ליאור, שלבשה סוודרים צמודים, והיה לה חיוך מבויש וניצוץ פשוט בעיניים. היא הייתה הנשיקה השנייה שלו. הנשיקה הראשונה הייתה פרי דמיונו, הוא בדה אותה כמה שבועות לפני-כן, כשחבר מהכיתה שאל אותו עם כמה בנות הוא כבר התנשק, ואפס היה מספר יותר מדי עגול ויותר מדי מביך. השקר הרגיש נורא בתוך הגוף, כמו רעל. והיו גם מאיות ודנות... אך כולן היו כאין וכאפס לעומת ונוס בכבודה ובעצמה.

אהבתו של דן-דן לעדי הייתה מוחלטת, מתמסרת, כמעט דיבוקית, של ילד המרגיש לראשונה בנוכחותו של דבר-מה גדול. אהבה אחת מיני כמה בודדות במשך חיים שלם, שייתכן ושורשיה בכלל באיזה גלגול קודם. עדי הייתה הכי יפה בכיתה, בשכבה, בבית-הספר, וביקום. עורה שחום כאגוז פקאן ומבט קונדסי נסתר בין עיניה החומות, לחייה חלקות ורכות, שפתייה דקות, ישבנה החטוב נישא מעל רגליים ארוכות ושזופות, שדיה קטנים וזקורים ומתאימים בדיוק לכף ידו.

כשדן-דן ישב לידה, כיסא הפלסטיק הכחול, עליו קושקש בטוש שחור *ליאורה המורה זונה*, הפך לכס מלכות. כשעזר לה לפתור אותם, התרגילים שליאורה כתבה על הלוח הפכו לתווים. שככה יהיה לו טוב, מילה אחת שלה והוא היה נושא אותה לאישה בטקס הסיום של כיתה י'.

תחילה הם היו פותרים יחד תרגילים במתמטיקה, דן-דן היה מצחיק את עדי, וצחוקה היה לאוזניו כשירת מלאכי השרת. כולם בשכבה ידעו מי כבר זיין ומי עוד לא, ודן-דן היה בין אלה שיודעים שכולם יודעים שהוא עוד לא. הוא גם שנא את

הכינוי הזה, שנדבק לו מהיסודי, אבל לא משנה כמה הוא ביקש, אף- אחד לא זכר לקרוא לו דן.

דן-דן ועדי היו מתמזמזים בחדרו המקולל, הצמוד לחדר הוריו; הוא מעולם לא הבין כיצד ייתכן שהוא מורשה - לא, מחויב על פי חוק - לחלוק את קיר חדר-השינה שלו עם הזוג הזה שמתקוטט שם. איזה מן קשר סיבתי קיים בין הכישור להפרות ביצה בזרע לבין זה של גידול ילדים.

כאשר הורשה סוף-סוף לגעת בפטמותיה, חשב דן-דן, אולי לעולם לא אשטוף את ידיי, וזיכרון העור הקשיח והמקומט והשגיב ייצרב לעד בכריות אצבעותיי. כאשר לפתה את איברו בפעם הראשונה, כמעט ופרץ בבכי. אם זו לא אהבה, מה זו אהבה.

עדי, כיאה לנערה שמלאו לה שישה-עשר אביבים, השתמשה בכל מיני תכשירים כדי לבשם את ערוותה. היא לא ידעה שככל שהיה תלוי בו הדבר, היה דן-דן יונק את הזיעה ואת המיצים וההפרשות, מביא בשער נשיותה הלח והצמיגי והבשרני, לא רק את אצבעו, לא רק את לשונו, אלא היה מזדחל כל-כולו במעלה תעלותיה ועושה לו שם מעון.

עברו שישה חודשים עד שהם ניסו לקיים יחסי-מין. החל מהרגע בו עדי נאותה לחיזוריו ועד לאותו רגע נכסף, דן-דן לא צפה אפילו בסרטון פורנו אחד. הוא קרע את העטיפה המשוונת של הקונדום, חבש את חתיכת הגומי, זה לחץ, אולי הוא לא כזה קטן כמו שהוא חשב, ליבו פעם בחוזה, דן-דן רכן מעל בבת-עיניו, שהייתה אבודה ומבוהלת לפחות כמוהו, למרות שאונן כבר 2,893 פעמים, מסתבר שהמוטוריקה של האקט במציאות שונה מאוד ממגע המקלדת והעכבר, זו לא אשמת משרד החינוך, ליאורה העבירה להם שני שיעורי חינוך מיני השנה, פשוט יש דברים שחייבים ללמוד בדרך הקשה, משהו הסתבך שם וזה כאב לה, וגם לדן-דן כאב מאוד רק שאצלו הכאב לא היה גופני, הלילה הזה ייזכר לדיראון עולם, הם לא ניסו לשכב עוד.

אחר-כך הייתה אביגיל. גם אותה דן-דן אהב, אך גורלה של אהבה שנייה הוא לעד לחיות בצילה של האהבה הראשונה.

הלא יש דבר-מה באהבה ראשונה שהופך בחלומותינו עד הבלות.. ולפעמים נדמה לו לדן-דן, שלכל אדם יש סיכוי אחד, ואחד בלבד, לאושר תמים וטהור, והסיכוי הזה הוא האהבה הראשונה. מרגע שהוחמץ, אנוס האדם להתחיל ולעמול בשביל האושר.

דן-דן אהב מבלי להיות נאהב והיה נאהב מבלי לאהוב - שניהם כאבו באותה המידה. הוא ואביגיל נפרדו ודן-דן חזר לזרועות המחשב.

כאשר נשמע הצלצול בדלת, דן-דן היה בן עשרים וארבע, גר בדירת שני חדרים שכורה ברמת-גן, שליח של וולט.

לאחרונה הוא מגלה עניין בסרטונים מז'אנר הפאבליק פיק-אפס, ופיתח עין חדה לזיהוי סרטונים מבוימים עם שחקנית, לעומת סרטונים בהם הצ'כי עם המצלמה והזין בגודל של חתול אשכרה מצא את הבחורה ברחוב ושכנע אותה להזדיין אתו. הכי מדליק אותו לזהות ניצוצות של כנות במהלך הסרטון, הרגע האמיתי והיקר מפז הזה בו השחקנית שוכחת לשבריר שנייה מהמצלמה ומהכסף, ומתמסרת לחלוטין לעונג שחודר אותה, שממלא אותה, ומבחינתה שימשיך לנצח, היא רוצה אותה, היא רוצה את דן-דן כמו שהיא רוצה את האושר.

בכל פעם שהוא גומר עם העכבר ביד ועם פס של זיעה על כיסא המחשב, ויושב שם מתבוסס בזרע לבטלה של עצמו, הוא נשבע שלעולם לא יעשה את זה שוב, ושמחר הוא מוצא חברה. הוא נכנס לטינדר, ושולח הודעות לכל המאצ'ים שהתעלמו מההודעה שלו פחות משלוש פעמים. יש לו הרבה מה להציע, לדן, הוא מנגן בגיטרה וכותב שירים, במיטה הוא תמיד שם את הבחורה במקום הראשון, אבל בדרך הקשה הוא למד שלכתוב את זה בביו זה לא אותו דבר כמו לנגן לה סרנדה או לרדת לה עד שהיא מתנתקת מהיקום. מה גם, שבזמן שהוא גולל תמונות של נשים בבקיני מחייכות ומתחננות לאהבה, והאצבע שלו מחליקה על מסך האיפון וממש נוגעת להן בחזה, זה מתניע איזו התניה פבלובית אצלו במוח, יד אחת גם ככה כבר פנויה, ביפור יו נואו איט הוא שוב מתבוסס בזרע של עצמו.

נכון להיום, דן-דן שכב עם שש נשים שונות בחייו, אם סופרים את עדי, וסך של 88 פעמים. זה מספר לא גבוה אך גם לא מאוד נמוך, יחסית לישראל. עם-זאת, אין זה דבר שבשגרה עבורו, לענות לצלצול הפעמון בדלת ולגלות בפתחה בחורה חטובה וחייכנית בחצאית מיני.

"מיי איי קם אין?" שאלה הבחורה, ונכנסה מבלי לחכות לתשובה, תוך כדי שהניחה את ידה על החזה של דן-דן.

"שור", אמר דן המבולבל.

הבחורה החייכנית חלצה את המגפיים, אז הורידה את החולצה, הושיטה את ידה לאחור כדי להתיר את החזייה, הסתובבה אליו, חייכה ונופפה, אז הפשילה את החצאית, הבליטה את הטוסיק עם החוטיני, ולפני שדן-דן ההמום הבין שהיא אשכרה מתפשטת לו בסלון, הפעמון צלצל שוב.

הוא פתח את הדלת, ולפניו שתי בחורות מחויכות, אחת מתולתלת עם שיער שחור ואחת כהת-עור עם מכנסי-עור.

"אולההה!" הן אמרו יחד ונופפו. אחר נשקו לדן-דן על הלחי, אחת בכל צד, נכנסו לדירה והחלו להתפשט.

הלב של דן-דן כבר קרס לכפות-הרגליים והמוח שלו הפך לעיסה. מביט בשלוש הבחורות העירומות מצחקקות על השזלונג שלו, הוא אפילו לא הספיק לא להאמין למראה עיניו, וטוק-טוק-טוק. טוק.

קבוצה של אסייתיות נכנסת לדירה, מקפצת ומוחאת-כפיים.

דן-דן לא מבין מה לעזאזל קורה פה, ובזמן שהוא מנסה לפענח את התעלומה, עוד אחת נכנסת, ועוד קבוצה, ועוד זוג. הוא כבר לא סוגר את הדלת בין לבין כי למען האמת אין טעם, מתחיל להיות ממש צפוף בדירה, הערות מתחככות זו בזו והמקום מריח כמו בית-בושת (דן-דן היה רק פעם אחת ויצא אחרי חמש דקות, אבל ריחות תמיד נצרבם לו בזיכרון). הבחורות מתחילות להתמזמוז אחת עם השנייה על המיטה, במקלחת, על הדלפק. הן מעסות אחת את השנייה עם שמן זית

מהמטבח, מלקקות זו לזו את החור-תחת, מכניסות אצבעות, מסניפות קוקאין מהפטמות.

דן-דן ניגש לאחת ג'ינג'ית עם נמשים ודגדגן בולט, לא נעים לו, הוא מקיש באצבעו על הכתף שלה, "אהמ.. אמ.. אקסקוז מי, וואט אר יו דוינג היר?"

"וואט הפנד, דן-דן, עונה הג'ינג'ית וצוחקת, "דונט יו רקוגניז מי?"

"וווואאאאאוווווו", מריעות בערך שלוש-מאות בחורות בתוך דירה של ארבעים מטר מרובע, והיד עוד נטויה. יש נשים עירומות על השולחנות, נשים עירומות על העציצים, נשים עירומות בכיור. בחורה אסייתית אחת כמעט ושוברת את הגיטרה.

"נואו! נואו!" דן-דן צועק ומזנק לעברה, וכשהוא רואה את הפרפר מנופף בכנפיים על בטנה וההבעה הנכלמת על פניה הוא קופא.

לא, זה לא יכול להיות.

הוא מביט סביב, ומזהה את האמריקאית שהזדיינה עם החבר הכי טוב של בעלה כשהוא לא היה בבית, את שלוש הספרדיות שמצצו זין של וואן לאקי גאן, את בת השמונה-עשרה בקושי שעשתה בפעם הראשונה אנאלי.

יש שם צ'כיות שמצצו שני זרגים בתחנת רכבת, לסביות קולומביאניות שזיינו אחת את השנייה עם סטרפ-און, והיי, מה הוא עושה פה, זה היה רק פעם אחת, דן-דן בסך-הכל רצה לראות איך זה מרגיש, שיעוף לי מהר מהבית - הוא קצת הומופוב, דן-דן, יחסית לאחד שתשעים ותשע מתוך כל מאה פעמים שגמר בחייו היה לו זין ביד.

פעמון הדלת שוב מצלצל, דן-דן מפלס דרכו בין ים הערווה והפטמות, הוא פותח, ובפתח עומדת ילדה בת אחת-עשרה עם גשר בשיניים.

פאק.

לפני שהוא מספיק להגיד משהו היא נכנסת ומתחילה להתפשט.

"קם היר, דן-דן, קם היר! יס, קם היר!" הבחורות תופסות אותו בידיים ומטילות אותו על המיטה, הן מתחילות להפשיט אותו, "באט ווייט", הוא אומר, "מה עם הילדה", הן מתחילות למצוץ לו, עשר, עשרים, חמישים לשונות יחד, השאר מלטפות אותו, חופנות את הביצים, מלקקות את הפטמות, אבל הוא לא עומד, אם הייתה לבושה צורה גשמית הייתה זו של פין שלא מצליח להגיע לכדי זקפה, צעקה נשמעת, אוסטרלית אחת מתה ממנת-יתר ושתי ברזילאיות התחילו לעטוף את הגופה בשקיות הניילון שדן-דן שומר מתחת לכיור, זו לא הפעם הראשונה שלהן, דן-דן מציץ לדלת וחושב, הלוואי שעדי הייתה פה, ופתאום נדמה לו שאת כל השירים שניגן בחייו הוא ניגן בשבילה, וכל הדגדגנים שליךק בחייו היו שלה, ואת הכל הוא עשה רק כדי להיות ראוי בעיניה, רק שלא יכאב לה.

בדיוק באותה שנייה נשמעת עוד דפיקה בדלת, לרגע דן-דן האמין שחלומות מתגשמים.

"משטרה!" הוא שומע את הקריאה וכמעט מתעלף.

"דה פוליס איז היר, דה פוליס איז היר!!!" דן-דן צורח בפאניקה.

"דונט וורי, סילי, איטס אונלי דה סטריפר." הבחורה שהכי קרובה לדלת, גרמנייה עם פירסינג בגבה, פותחת.

"סום וואן קולד דה פוליס?" שואל השוטר.

"iiiiiiiiiiiii" צועקות כל הבחורות פה אחד.

"איי היר יו וור ורי ורי נוטי גירלז," השוטר אומר, וכולן מסתובבות ומבליטות את הישבן, "איים גוינג טו פאניש יו נאו ביקז יו וור ורי ורי נוטי," אומר השוטר, "iiiiiiiiiiiii", מריעות הבחורות.

בסוף זה כן היה שוטר אמיתי. כל הסיפור קרה בזמן הקורונה, והשוטר הגיע בגלל האיסור על התקהלות.

הוא נתן לכל אחת קנס 500 שקל והמשיך לקריאה הבאה.

פנטהאוז בגן-עדן

אומרים שלא לוקחים איתך כסף לקבר. זה לא נכון.

הו, כמה הוקל לו, לסאני, כשפקיד הבנק המחויך בכניסה לגן-עדן החתים אותו על טופס ומסר לו כרטיס אשראי. חיוך כזה רחב סאני לא ראה מימיו. עוד קצת ופלאק, נקרעות לפקיד הלחיים.

מחוץ לטרמינל, המוקף גבעות ירוקות-עד ועננים מצמר-גפן מתוק, המתינו גמלים שנכנסו דרך קוף המחט, אוטובוסי קסמים, ולימוזינה אחת. סאני ניגש ללימוזינה בתנועה אוטומטית. הנהג, מחייך את אותו חיוך כמו של הפקיד, הסביר לסאני: תושבים חדשים נלקחים לסיור בגן, עד שימצאו נכס שיוכלו להרשות לעצמם.

הוא סלק את הכרטיס והם יצאו לדרך.

*

סאני עשה את הכסף הראשון שלו בגיל אחת-עשרה. כשכל הילדים הקימו דוכני לימונדה בחצר הקדמית, סאני הבין מהר מאוד איך העולם הזה עובד; הוא חקר חלקת יער מהמנהל, ביער אותה ונטע פרדס לימונים. השכנים ממול, מורי הקטן ובאדי, איישו את עמדות הקטיפה, הסחיטה והמכירות. סאני שילם להם יפה והפריש לפנסיה.

אבא לימד אותו מהרגע שהתחיל ללכת - כל האנשים כולם עומדים באותו התור; או שאתה משתרך מאחורה או שאתה מוכר את הכרטיסים. בילדותו, נהג סאני להישאר ער במיטה, ממתין לרשרוש המפתחות. כששמע את הרשרוש, הוא ירד למטה, חיבק את אבא ואמר שהוא לא מצליח לישון. האיש

שמנהל את העולם הכין לעצמו קפה, ליטף את ראשו של הילד ולימד אותו לחשב מאזנים, עד שנרדם.

מזג-האוויר בגן-עדן נוח, והארכיטקטורה - מגוונת. סאני הביט מחלון הלימוזינה. טירות מתקופת הבארוק ואיגלואים אסקימוסיים, כיפות אסלאמיות ומקדשים תאילנדים, כמה בתים שעיצב גאודי לאחר שנדרס על-ידי חשמלית, חוץ מגורדי-שחקים מודרניים היה שם הכל.

"כמה כוחות סוס יש לדבר הזה?" שאל סאני, וליטף את המושב. הנהג המחויך לא ענה. בו ברגע, כאילו משומקום, עדר של סוסי-פרא הופיע בדהירה מחוץ לחלון הלימוזינה.

הבתים היו מפוזרים בין הגבעות הירוקות, מוקפים בוסתני דקלים, אבוקדו, אוכמניות ומה לא. על פסגת הגבעה הגבוהה ביותר נישא מבנה כביר שנראה כמו מבצר.

"נו, רואה משהו שמוצא-חן בעיניך?" הנהג לא הסתובב כשדיבר, אבל את החיוך שלו סאני יכול היה גם לשמוע.

"מה זה?" שאל סאני, והצביע אל הבית בראש הגבעה.

"זה", השיב הנהג בלי להזיז את מבטו, "זה הפנטהאוז המלכותי. יש לו נוף לעץ החיים ממזרח, נוף לעץ הדעת טוב ורע ממערב, מערכת הסקה, אסלה מזהב וארבעה כיווני-אוויר."

"קח אותי לשם," אמר סאני. אחרי שבעים ושבע שנים של ביזנס על-פני האדמה, האיש יודע מה הוא רוצה.

"חוששני שזה לא יהיה אפשרי," אמר הנהג, עדיין מחייך, "אין לך מספיק כסף בחשבון."

*

זה היה יום קשה במשרד. המפעל ספג הפסדים כבדים, והדבר האחרון שאבא רצה לשמוע זה את סאני מברבר על לימונים. סאני היה אז בן שלוש-עשרה. הוא לא הבין אם אבא צועק

עליו או על מישוהו אחר; כדי לשנורר ממנו חיוך הוא סיפר לו שוב על הדוכן החדש. אבא - למרות שהיה אדם מאמין, שתרום לצדקה והכל - מעולם לא חיבב ת'קטע של חוסך שבטו שונא בנו. על כל פנים, סטירה אחת התפלקה לו, זו לא הייתה היד שלו, זו הייתה ידו של אביו המנוח, שכל חייו עמד אי-שם מאחורה בתור.

סאני התקשר לבאדי. הוא לא תכנן לספר לו מה קרה אך כנראה הסטירה שיבשה משהו במנגנון של הדמעות, הן החלו זולגות מעצמן. באותו היום החליט סאני לעבור מלימונים לבניינים. לימונים צריך לגדל ולסחוט אבל הבניין פשוט קיים שם, חותמים על מסמך וכל ראשון לחודש הופס הכסף נכנס לחשבון.

*

"איך אתה יודע כמה כסף יש לי בחשבון?" שאל סאני, החרד לפרטיותו, את הנהג.

"הא-הא," אמר הנהג המחויך, וסאני הבין שככה הוא צוחק, "אין סודות בגן-עדן. הכל מופיע לי כאן במסך החכם. ביום בו מתת, היו בחשבונך שלוש-מאות חמישים ושמונה מיליון ארבע-מאות תשעים ושלושה אלף מאה עשרים ושניים דולר ושישה סנט. לצערי הפנטהאוז המלכותי עולה חמש-מאות מיליון עגול. אולי תשקול את אחד ההעתיקים של הטאג' מאהל?"

תגור אתה בהעתק, חשב סאני.

הפנטהאוז המלכותי יהיה שלו, חכה תראה הוא עוד ימצא דרך לעשות כסף בגן-עדן.

*

עסקי הנדל"ן פרחו.

הבנק נתן לסאני מינוף, משכנתא עם ריבית פריים מינוס חצי אחוז. מורי הקטן ובאדי - הם סיימו לימודי משפטים וראיית-חשבון בהתאמה - דאגו לכל החוזים והטבות המס. דירה אחת להשקעה הפכה לשתיים, שתי דירות הפכו לבניין, בניין הפך לעשרה בניינים, והשוכרים עמדו בתור כמו נמלים בכניסה לקן.

אומרים שכסף לא עושה אותך מאושר. זה לא נכון.

הייתם צריכים לראות את סאני בסוויטה בהאיטי, מסניף את הסדינים החדשים.

אדם אחר במקומו - אחד השוכרים, לדוגמא - היה עשוי להרגיש שם לא בנוח, לא חשוב כמה פלומתי המזרון. או לחילופין, כאשר חולייטה מחדשת את הסבונים הקטנים ליד הכיור, מצחצחת את האסלה, או מחליפה כל בוקר למצעים שזה עתה נמשו מן המיבש, השוכר ההיפותטי עשוי היה להרגיש, משום-מה, מלוכלך.

האשמה הזו הייתה זרה לחלוטין עבור סניור סאני, שאגב, תמיד השאיר לחולייטה טיפ נדיב, בגובה שישה אחוז מהמחיר ללילה, רק שלא תגנוב את השעון. ככה זה, יש סדר בעולם, יש סוויטה, יש קומפורט, ויש ג'וניור, יש מי שמחליף מצעים ויש מי שמתכרבל בתוכם.

מה גם, שאי-אפשר לבוא בטענות לאדם מאושר. וכשסאני הריח את הסדינים החדשים בהאיטי, כשהוא מצץ את הטירמיסו בסמטה ציורית בטוסקנה, כשהוא צילם את זנב הלווייתן טופח על פני האוקיינוס הפסיפי במצלמה משוכללת מהיאכטה שלו, הוא היה מאושר. לא אושר של להודיין עם איזו מריאנה בשירותים של איזה הוסטל מסריח בארגנטינה, או לבכות מהודיה אל מול קשת בענן מעל הפארק העירוני באיזה חור בפורטוגל. אושר מאופק, סולידי, אבל אמיתי. אם האושר הוא לא יותר מסך הרגעים בהם אתה נוכח באמת, בואו אני אגיד

לכם משהו על ריח של סדינים חדשים בסוויטה בהאיטי - זה מאוד עוזר להיות נוכח.

סאני התחתן עם לינדה; הוא אהב אותה יותר משאהב את הדירות שלו. הם חתמו על הסכם ממון והוא היה לשביעות רצונה (לא ההסכם, סאני. סאני היה לשביעות רצונה). לינדה וסאני הולידו ילדים, ומורי ובאדי הקטן גם הם הקימו משפחות - אנחנו לא נספר כמה סאני נתן להם לחתונה, רק נגיד שבהודו יש משפחות שיכולות לחיות חיים שלמים מהצ'ק הזה (כלומר, זאת אומרת, רק אם מישו יכבד אותו, כמובן).

החלום הראשון הגיע כשסאני היה בן שלושים וחמש.

הוא שוטט בחלקת היער שלו, לפני שהפכה לפרדס. עצי האורן נישאו איתנים וירוקים, אך במקום עלים מחטניים, הם היו מכוסים בשטרות של מאה דולר. סאני ניגש לקטוף. הוא עמד על קצות האצבעות ותלש שטר; אך ברגע שניתק מן העץ, הפך השטר ללימון. פתאום, סאני התחיל להרגיש יובש נורא בגרון. הוא ניסה לסחוט את הלימון שירוה את צימאווו, הוא לחץ ולחץ עד שהאצבעות כבר התכווצו, אבל לא יצאה ממנו אף טיפת מיץ אחת. אז הביט הצידה, ולימינו ראה תור אינסופי משתרך. גברים, נשים וטף, ידיהם אוחזות בגרונותיהם היבשים, והם מחכים לקטוף עלים מהעץ. והנה מורי הקטן ובאדי עומדים בראש התור, מנסים לסחוט את הלימונים חסרי-המיץ, וכלום.

סאני התעורר מזיע, וגרונו יבש.

*

"מה אפיקי ההשקעה כאן?" שאל סאני את הנהג המחיץ.

"אפיקי השקעה?"

"כן, באיזו בורסה סוחרים פה?"

"הא-הא, צחק הנהג, "לא, לא, בגן-עדן, מה שיש לך, עם זה אתה מסתדר."

אבל אם אי-אפשר לעשות כסף בגן-עדן.. סאני עשה אחד ועוד אחד - הרי בכל זאת נצח-נצחים, לא משנה כמה יש לך בסוף זה ייגמר.

"אל תדאג, טיפשוך," הנהג המשיך להביט קדימה אל הדרך, וסאני תהה אם הוא בכלל יכול למחוק את החיוך, "חיוך מהנדל", הכל כאן בחינם. הנה, תראה."

הנהג המחויך עצר את הלימוזינה. סאני יצא החוצה אל הג'ונגל, וראה עלי-בננה גדושים בתבשילי עדשים, שעועית ואורז, סלטים בכל צבעי הקשת, אשכולות ענבים, תאנים, פלחי מנגו טבולים בסירופ שוקולד, ומפל מים מתוקים שזרם בפינה.

הוא טעם תאנה אחת, במרקם קטיפתי היא נימוחה בין הלשון ובין החך, זו הייתה עשויה להיות התאנה המתוקה ביותר שסאני טעם בחייו, רק שהוא היה מת.

לפתע, רשרוש נשמע בין השיחים.

סאני ראה משהו זו.

"נדמה לי שראיתי נחש," אמר סאני כשחזר ללימוזינה.

"הא-הא, לא, טיפשוך," צחק הנהג, "אין נחשים בגן-עדן. נפטרנו מהם מזמן."

"לא חשוב, בכל אופן, בורסה או לא, חייבת להיות דרך לעשות כאן כסף."

"ובכן," אמר הנהג המחויך, "אם זה מאוד מאוד חשוב לך, ומשהו אומר לי שזה מאוד מאוד חשוב לך, אולי אני מכיר משהו שיכול לעזור."

*

בין הילדים המייבבים, הריבים עם לינדה, והסייט החוזר ונשנה על הלימונים, סאני לא זכר מתי בפעם האחרונה ישן שנת ישרים. בחלק מהלילות הוא הצליח לזהות חלק מהפרצופים שעמדו בתור. היו אלה השוכרים שלו - שדווקא תמיד שילמו בזמן ושמרו יפה על הנכס, סאני מעולם לא נאלץ להפקיד צ'ק ביטחון או שטר ערבות.

גם אם היה איזה עניין לטפל בו מורי הקטן ובאדי תמיד היו על זה. למשל, פעם אחת היה איזה עניין עם מס הכנסה, מורי הקטן היה חייב לערב בזה את סאני, אבל מעטפה אחת קטנה לראש האגף פתרה הכל. וכשבאדי התגלה כנחש חמדן דו-פרצופי, מורי הקטן מצא את הסעיף המתאים ונישל אותו כמו נשל. זה היופי בכסף, בזכותו אנשים לא צריכים אחד את השני; הוא מנטרל את ההזדקקות. כך או כך, הגיעה השעה לעבור לשחק במגרש של הגדולים. סאני עשה כסף מלימונים, אחר-כך מבניינים, אבל כמו שאבא אומר זה או שאתה עובד בשביל הכסף או שהוא עובד בשבילך - הגיע הזמן לעשות כסף מכסף.

סאני שכר צוות של כימאים וביולוגים מהשורה הראשונה (בימינו כדי לעשות כסף גדול באמת המדע חייב להיות מעורב). לאחר שלושה חודשי מחקר אינטנסיביים, החוקרים הצליחו להנדס גנטית מטבע של שנקל. מורי הקטן והמחליף של באדי עקרו את עצי הלימון הישנים וזרעו את השנקלים עם בוא האביב. העצים צמחו ולבלבו, בתחילת הקיץ כבר הבשילו השנקלים הראשונים, והפטנט שסאני רשם אושר לעשרים שנה.

*

הלימוזינה האטה באמצע הג'ונגל.

לראשונה מאז תחילת הנסיעה, הנהג סובב את ראשו, וסאני שוב ראה את חיוכו הרחב.

"האדון במגבעת תכף יגיע," הוא אמר.

חלון הלימוזינה נפתח אט-אט בצליל זמזום, וחשף מגבעת שחורה, אחר-כך מצח, וגבות, משקפי-שמש עגולים, אף, חיוך רחב מאוזן לאוזן, וזקן תיש. האדון במגבעת הושיט ידו לתוך הלימוזינה ולחץ את ידו של סאני.

"סאני המתוק!" קרא האדון במגבעת, "ציפור קטנה לחשה לי שחסרים לך קצת ירוקים, אם אתה מבין למה אני מתכוון, הא-הא."

"כן," אמר סאני, "אני רוצה לקנות את הפנטהאוז המלכותי."

"הפנטהאוז המלכותי כמובן!" אמר האדון במגבעת, "זה הולך ככה. אתה מפקיד אצלי שלוש-מאות חמישים מיליון, חוזר עוד חודש, לא שוכח לחזור כן, ומקבל חמש-מאות חזרה."

"פשוט ככה?" שאל סאני.

האדון במגבעת הרחיב את החיוך שלו בעוד מילימטר.

"מה קרה סאני מתוק, איש-עסקים בדרגתך, בחיים לא שמעת על ריבית?" אמר האדון במגבעת וליטף את זקנו.

"איך אדע שאני יכול לסמוך עליך?" שאל סאני.

"הא-הא," צחק הנהג מהמושב הקדמי, "טיפשון, בגן-עדן אי-אפשר לשקר."

סאני השתכנע. הוא מסר לאדון במגבעת את כרטיס-האשראי שלו והלימוזינה נסעה משם.

*

כשבועת הנדל"ן התפוצצה, החלומות הגיעו כמעט כל לילה. רוב השוכרים לא עמדו בתשלומים; אלו שלא קפצו מהגג, עזבו את הדירות וחזרו לגור עם ההורים. עד שהשוק יתייבב, סאני השתמש בבניינים כדי לאחסן את השנקלים שלו.

היבול היה שופע - מדהים לראות את הטבע בפעולה. למרות ההצלחה המסחררת, נכמרו רחמיו של סאני על השוכרים, שמזלם לא שפר עליהם כמוהו. סאני תמיד ידע שאחרי שיעשה כסף הוא יעזור איתו לאנשים. כלומר, קודם הוא יעשה איתו עוד כסף, ואז הוא יעזור איתו לאנשים.

איך לעזור להם, איך לעזור להם.. הוא לא הצליח לחשוב על אף רעיון - עד שפעם אחת, כשהתעורר בלילה מזיע במרתף, רעיון גאוני צץ במוחו, כאילו משומקום.

"רגע אחד, למה לא לחלק את השנקלים לכולם? ככה כולם יוכלו לזרוע באביב ובקיץ לקצור, אף-אחד לא יצטרך לעבוד, הכסף יעבוד בשביל כולנו!"

*

הלימוזינה יצאה מהג'ונגל, הסתובבה, והחלה לחזור על עקבותיה.

"אנחנו חוזרים?" שאל סאני.

"כן, חוזרים לאסוף את הכסף שלך, כבר שכחת, הא-הא?" צחק הנהג.

"אבל האדון במגבעת אמר חודש. עברו רק עשר דקות."

"הא-הא, כן, טיפשון, בגן-עדן הזמן עובד אחרת," אמר הנהג.

האדון במגבעת השיב לסאני את כרטיס-האשראי שלו, לחץ את ידו - תענוג לעשות איתך עסקים - והלימוזינה נסעה משם.

"ובכן," אמר סאני, "קח אותי לפנטהאוז המלכותי."

"חוששני שזה לא יהיה אפשרי," אמר הנהג, עדיין מחייך, "אין לך מספיק כסף בחשבון."

סאני ידע מההתחלה שמשוהו חשוד באדון במגבעת הזה, עם זקן התיש המפוקפק שלו. אף-אחד לא נותן כסף סתם ככה בחינם, לא בשמיים ולא בארץ.

"אבל הוא אמר שיחזיר לי חמש-מאות מיליון! ואמרת שאי-אפשר לשקר בגן-עדן!"

"נכון, טיפשוך," אמר הנהג, "בחשבון הבנק שלך יש חמש-מאות ושמונה מיליון ארבע-מאות תשעים ושלושה אלף מאה עשרים ושניים דולר ושישה סנט. לצערי הפנטהאוז המלכותי עולה שש-מאות מיליון עגול. אולי תשקול את אחד ההעתקים של ארמון בקינגהאם?"

סאני יכול היה להישבע שהפנטהאוז עלה חמש-מאות.

"כן, הא-הא, המחירים עלו בחודש האחרון, זה בגלל האינפלציה," אמר הנהג המחויך, "אבל אם אתה רוצה, אפשר לחזור לאדון במגבעת, להפקיד אצלו את הכסף, לחזור בעוד חודש ולקבל שש-מאות מיליון."

"קדימה," אמר סאני, "רק בוא נזדרז."

*

סאני חילק את השנקלים שאוחסנו בבניינים לשוכרים שלו, ובעזרתם הם יכלו לשכור ממנו דירות.

לא עבר זמן רב והשמועה התפשטה ברחבי המדינה. העיתונים שיבחו את בעל-הבית הנדיב, שבעיצומו של אסון כלכלי הרה-גורל, הזכיר לכולנו שעוד יש אנשים טובים בעולם. לטקס ההוקרה לכבודו הגיעו אביו של סאני, לינדה והילדים, מורי הקטן והמחליף של באדי, השוכרים, שר-האוצר, המו"ל של העיתון ונגיד הבנק המרכזי. בעת הרמת הכוסית - מורי הקטן והמחליף של באדי ארגנו את זה הם אהבו בדיחות אישיות - במקום יין כולם הניפו כוסות לימונדה. סאני הביט בכל האנשים שהגיעו להודות לו ולחלוק לו כבוד, אוחזים כוסות לימונדה

בידיהם, והרגיש את ההרגשה המסוימת הזו שמרגישים כשמשגיגים את הדבר שרצינו כל-כך הרבה זמן, משהו שאפשר לקרוא לו שלווה ואפשר לקרוא לו ריקנות, על כל פנים נשארו לו עוד הרבה שנים לחיות, אז הוא המשיך לעשות את הדבר היחיד שהוא ידע לעשות. כסף.

*

עבר חודש.

"עכשיו," אמר סאני, לאחר שקיבל את הכרטיס חזרה מהאדון במגבעת, "עכשיו תוכל לקחת אותי לפנטהאוז המלכותי?"

הייתה לו הרגשה שהוא יודע מה תהיה התשובה.

"חוששני שזה לא יהיה אפשרי," אמר הנהג, עדיין מחייך, "אין לך מספיק כסף בחש...".

"כן כן אין לי מספיק כסף בחשבון. אבל איך זה יכול להיות לעזאזל? כמה הוא עולה עכשיו?"

"שבע-מאות חמישים מיליון," אמר הנהג והמשיך לנסוע קדימה, "אבל אם אתה רוצה, אפשר לחזור לאדון במגבעת..."

"אני לא רוצה לחזור לאדון במגבעת," אמר סאני, "משהו דפוק בשיטה הכלכלית שלכם. אני רוצה לדבר עם המנהל."

"עם המנהל? אתה מתכוון שאתה רוצה לדבר עם..."

"כן," אמר סאני, "איתו."

*

הלימוזינה עצרה בקרחת היער. במרכזה עמד צריף קטן ורעוע. כלבלב בעל שלוש רגליים רבץ על המדשאה מחוץ לצריף, אוסף אליו את קרני השמש החמות. על דלת הכניסה היה תלוי שלט: פתוח, נא להוריד נעליים.

סאני נכנס פנימה.

"שלום, אממ.. אדוני.. הוד מעל.."

"אבא," קול בס הדהד ברחבי הצריף, "אתה יכול לקרוא לי אבא."

"אממ.. אוקיי.. אבא," אמר סאני, "רציתי רק לומר, אני חושב שיש בעיה בשיטה שלכם."

"שיטה? איזו שיטה?"

"בכלכלה, יש בעיה בשיטה הכלכלית שלכם," אמר סאני.

"אה, באמת? ומה הבעיה, אם יורשה לי לשאול?"

"טוב, אתה מבין, אני ניסיתי לקנות את הפנטהאוז המלכותי, הפקדתי את הכסף ועשיתי ריבית כדין, הבעיה שהאינפלציה יותר מהירה מהריבית. הכסף נשחק יותר מהר מאשר שהוא צומח, אי-אפשר לעשות ככה עסקים, זה תמיד ייצור בוע.."

"אין שום בעיה בשיטה." קטע אותו הקול. "כל מערכת מעוצבת באופן מושלם על-מנת לקבל את התוצאות שהיא מקבלת."

סאני לא הבין את המשפט הזה.

"תקשיב, חביבי, אין לי את כל היום, יש לי מספיק על הראש. בשש-מאות מיליון אתה יכול לקנות את מאצ'ו פיצ', וזה אפילו לא העתק זה המקורי."

"לא!" רתח סאני, "כל החיים עבדתי קשה, תרמתי לאנשים, סבלתי סיוטים בלילה, הרווחתי ביושר את הזכות ליהנות מהפנטהאוז המלכותי! המינימום שאתה יכול לעשות זה להסביר לי למה אני לא יכול לקבל אותו!"

"להסביר אני יכול תמיד, סאני, אם תבין זו כבר שאלה אחרת. אבל עכשיו תקשיב טוב-טוב כי אני לא מתכוון לחזור על זה פעמיים."

ואז הוא התחיל.

הוא הסביר לסאני שכסף הוא בסך-הכל ייצוג למה שבני-אדם עושים זה למען זה (למשל סוחטים לימונים).

שתשלום לאדם בתמורה למוצר או שירות, משמעו הצהרה על כך שאותו אדם עשה משהו למענך, ואסמכתא על כך שגם אתה עשית משהו למען אדם אחר.

שזו נתינה, שכסף הוא מדד לנתינה.

שבתכנית המקורית בכלל לא היה צריך למדוד את הנתינה הזו.

שבני-האדם היו אמורים לעשות דברים זה למען זה מתוך רצון חופשי, לא מתוך כורח.

שבנקודה כלשהי בזמן, בערך בעת הגירוש מגן-עדן, בני-האדם התחילו להתחשבן על מה שהם עושים זה למען זה, במקום פשוט לעשות את זה.

שהכסף היה ההסכם שבאמצעותו הובטח, כביכול, שמי שנותן יותר - מקבל יותר.

שמי שהיה לו יותר כסף, היה מי שיותר אנשים הצהירו, באמצעות תשלום, שהוא עשה משהו עבורם.

שבנקודה כלשהי בזמן, בערך אחרי המבול, בני-האדם החלו לשכנע בני-אדם אחרים, וגם את עצמם, שהם זקוקים למוצרים ושירותים שלא באמת היטיבו עימם.

שכתוצאה מכך, כאשר בני-אדם הצהירו, באמצעות תשלום, על כך שאדם מסוים עשה משהו למענם, ברוב המקרים הוא לא באמת עשה משהו שמיטיב עימם (למשל שם להם יותר מדי סוכר בלימונדה).

שבמצב כזה, מי שמקבל יותר הוא לא מי שנותן יותר, אלא מי שנותן פחות. לא מי שתרם, אלא מי שחיבל.

הוא גם הסביר לסאני מה קורה אחרי התשלום.

שמי שיש ברשותו הרבה כסף הוא מי שמורשה להורות מה הרבה אנשים יעשו, ולמען מי.

שמשום מה, הרבה אנשים מסכימים לכך.

שכל עוד הרבה אנשים יעשו הרבה דברים למען אדם אחד (למשל יבנו לו יאכטה), לא יהיו מספיק אנשים שיעשו דברים למען אנשים אחרים (למשל יכינו להם מרמלדת לימונים).

שנובע מכך שפילנתרופיה היא שקר.

שבנקודה כלשהי בזמן, בערך אחרי עגל הזהב, בני-האדם התחילו להתייחס לכסף כאל דבר שקיים כשלעצמו (כמו אדונים במגבעת).

שהם התחילו להתעסק בכסף באופן ישיר, ולא בעשייה אותה הוא מייצג.

שהכסף עבר הפשטה.

שאף-על-פי-כן, הכסף תמיד נשאר רק מייצג של עשייה, כי זה טבעו.

שאם, למשל, מחר בבוקר כולם יקומו לעולם שאין בו כסף, ויעשו בדיוק את אותו הדבר שעשו אתמול - יסחטו את אותם לימונים, יתקתקו על אותן המקלדות - הכלכלה תמשיך לתפקד כרגיל.

הוא הסביר לסאני שכל זה עדיין איננו שורש הבעיה הכלכלית.

שהדבר היקר ביותר בכלכלה המודרנית הוא הדיוור, או במילים אחרות, הבעלות על אדמה.

שהמחיר של האדמה מגולם בעקיפין בכל מוצר ובכל שירות שבני-אדם עושים זה למען זה.

שאף-על-פי-כן, בעלות על אדמה איננה סחורה כלכלית, אלא זכות משפטית.

שמעצם טבעה, בעלות על אדמה איננה משהו שאדם אחד עושה למען אדם אחר, אלא ניכוס של דבר שפשוט נמצא שם.

שהבעלות על אדמה היא שרירותית, שמקורותיה באיזו מלחמה או כיבוש, ולאחר-מכן איזו מניפולציה בנקאית על הכסף המופשט (כמו עם באדי והמשכנתאות).

שאדם שבבעלותו הרבה אדמות (למשל סאני) הוא אדם שבאמצעות מניפולציה בנקאית-משפטית, הביא לכך שהרבה אנשים (למשל השוכרים) עושים למענו הרבה דברים, בזמן שהוא לא עושה כלום למען אף-אחד.

שכל עוד קיימת התופעה של משכנתא ושכירות, בהכרח יהיו בני-אדם רבים שאנוסים לפרנס הן את עצמם והן את בעל-הדירה שלהם (או את האדון במגבעת).

שהמשעבד (למשל סאני) והמשועבד (למשל השוכר) שניהם משועבדים.

שאף אדם לא יהיה חופשי עד שכל בני-האדם יהיו חופשיים.

ששורש הבעיה הכלכלית הינה העובדה, שבני-האדם סוחרים בבעלות על אדמה, באותו האופן בו הם סוחרים במוצרים ושירותים.

שבעלות על אדמה היא באופן אינהרנטי אקט אלים וכוחני, שהיא גזל.

שהאדמה אינה שייכת לבני-האדם, אלא הם שייכים לה.

בדרך-אגב הוא הוסיף, שחוב הוא מנגנון שיעבוד בדיוני שטבוע במערכת הכלכלית מבעוד מועד.

שריבית (או נטיעת עצי שנקל) היא גם כזו.

הוא הסביר לסאני שיש עוד המון להסביר בנושא, אבל שנוסף על ההיבט המעשי, ישנו גם ההיבט הנפשי של היחס לכסף.

שבני-האדם מלמדים את ילדיהם שיהיה להם ערך לכסף, במקום לעצמם, לאחרים ולגן-העדן.

שבני-האדם מלמדים את ילדיהם שכסף הוא אמצעי ולא מטרה, כשלמעשה הכסף הוא לא זה ולא זה.
רק ייצוג.

שבני-האדם מלמדים את ילדיהם שכסף לא גדל על עצים, כשלמעשה הוא בדיוק ייצוג למה שגדל על עצים (או מתגבש במכרות).

שבני-האדם מלמדים את ילדיהם שכסף מעיד על הצלחה ועצמאות, כשלמעשה הוא מעיד על כישלון ושיעבוד.

שבני-האדם הם כמו אלכימאים שהופכים את הכסף (שהוא כמו עופרת) לערך מוסרי (שהוא כמו זהב).

הוא גם הסביר לסאני שנוסף על ההיבט המעשי וההיבט הנפשי, ישנו גם ההיבט הרוחני של הכסף.

שהכסף שעבר הפשטה, הכסף כדבר כשלעצמו, הוא ישות שטנית.

שכמו כל ישות שטנית, מטרתה היא לעורר את החלק האלוהי בבן-האדם.

שכאשר ישוע מנצרת אמר שאי-אפשר לעבוד גם את האלוהים וגם את הממון, או שיותר קל לגמל להיכנס דרך קוף המחט מאשר לעשיר להיכנס לממלכת גן-העדן, הוא התכוון שחיבור למציאות האלוהית של הקיום בהכרח טומן בחובו סלידה מן הנפרדות שמבטא הכסף המופשט.

שישוע לא אמר אמירה מוסרית, אלא קבע קביעה אונטולוגית.

לסיום, הוא הסביר לסאני שהמהפכה התעשייתית כבר ייצרה מספיק.

שיש לבני-האדם מספיק מהכל עבור כולם.

שאפשר מחר בבוקר לבטל את הכסף, להפסיק את המדידות, למחוק את החובות, לוותר על הבעלות על האדמה.

שהרצון הטהור של האדם לעולם לא נוגד את טובתם של אחרים.

שאין סתירה בין הרווח האישי של אדם לבין תועלת החברה, כשם שאין סתירה בין הרווח האישי של תא לבין תועלת הגוף.

שהנתינה לאחרים היא איננה עול, היא זכות.

היא-היא האדם.

שאם כל אחד יעשה רק מה שהוא רוצה, בני-האדם יחיו בשפע חסר-תקדים.

שגן-העדן הוא המקום בו כל אדם עושה רק מה שהוא רוצה.

שהטוב והרע ניתנו בפני בני-האדם, אבל אף-אחד לא לימד אותם לבחור בין השניים.

שזה בגלל שהם צריכים ללמוד לבד. ושהם יבחרו בחיים.

שנקודה טובה להתחיל ממנה היא לשאול את עצמך, סאני, מה אתה רוצה?

"אני רוצה את הפנטהאוז המלכותי," אמר סאני ושילב ידיו.

"ובכן," נאנח הקול המהדהד, "אינך יכול לקבל אותו."

"אבל אמרת שגן-העדן הוא המקום בו כל אדם עושה רק מה שהוא רוצה."

"נכון," השיב הקול, "והגיהנום הוא המקום בו אף-אחד לא מרוצה ממה שיש לו."

"כן!" רגז סאני, "אז איזה מין גן-עדן זה אם אני לא יכול לקבל את מה שאני רוצה!?"

"אני לא יורד לסוף דעתך," אמר הקול.

"איך שהגעתי לכאן, הנהג המחויך הסביר לי, כל מי שמגיע לגן-עדן.."

"הנהג המחויך? אה, אל תתייחס אליו, הוא סתם שקרן."

"שקרן?.. אבל.. איך אפשר לשקר בגן-עדן?" שאל סאני המבולבל.

"גן-עדן?" שאל הקול וצחק, "הו, עכשיו אני מבין! סאני מתוק, אל תצחיק אותי.."

נחש ירוק וגדול החליק אל מרכזו החדר מבין מרגלות הספה. קירות הצריף התמוטטו, והיער כולו נשרף בלהבות אדומות.

"מה חשבת, חביבי," אמר הנחש, ועיניו רושפות, "לא מספיק כל החיים הפכת את גן-העדן לגיהנום, עכשיו עוד ציפית כל המוות להפוך את הגיהנום לגן-עדן?"

חוק יסוד: ביטול הכסף

חוק אחד, וחוק אחד בלבד, הופיע במצע של מפלגת 'אחוזה', ולכן, לכשנבחרה, היה לאל ידה להפנות משאבים רבים לטובת חקיקתו ואכיפתו.

אף-אחד לא תיאר לעצמו שהמפלגה הקטנה תנצח בבחירות; הפרשנים ייחסו את הניצחון לשני גורמים עיקריים. הראשון - הקמפיין הממוקד, שבשל פשטותו, הצליח לחדור לתודעתם של רבים מן העם, כמו מסמר. שנית, היה זה המומנטום: העם מאס במצעד הקטטות וההשמצות הבלתי-נדלה בין שתי המפלגות המובילות, מפלגת 'חירות' ומפלגת 'שוויון' - שלאורך מאות בשנים לא הצליחו להצמיח אף לא קמפזן אחד, לא של חירות ולא של שוויון.

וזהו נוסח חוק יסוד - ביטול הכסף: לא ינפיק מוסד או אדם פרטי, לרבות ממשלה, בנק או חברה בע"מ, כל אמצעי מסחר, אנלוגי או דיגיטלי, לצורך תחלופת סחורות ושירותים בין אזרחים.

ביום הראשון לתחולת החוק, מרבית האזרחים - עבדכם הנאמן ביניהם - הסתגרו בבתיהם, מחשש לפרעות. אחרים, פעילי מפלגת 'חירות' ופעילי מפלגת 'שוויון', יצאו להפגין, זועמים. הצטרפו אליהם אזרחים נוספים - בעיקר בעלי מקצועות חופשיים, שהקדישו שנים ארוכות לרכישת השכלה שתבטיח להם עבודה מסודרת עם שכר קבוע, או כאלה שצברו ותק.

המשטרה אפשרה את ההפגנות ללא כל הפרעה, שכן הנשיא הבהיר זה מכבר: "חופש הביטוי לא ייפגע. אתם חופשיים לעשות כרצונכם," הוא אמר, "רק בלי כסף."

עם-זאת, אזרחים שניסו לפרוץ כספומטים, משום שהאמינו שהכסף המזומן ישרת אותם בצורה כזאת או אחרת, או כאלה שניסו לבוזז חנויות מזון ואחרות, נעצרו על-ידי השוטרים.

הנשיא שב והתריע בחדשות: "הכלכלה עודנה חופשית, והחוק והסדר שרירים וקיימים - הכאוס שאנו עדים לו אינו יותר מאשר חבלי-לידה הכרחיים. אתם חופשיים לעשות כרצונכם," הוא חזר ואמר, "רק בלי כסף."

מעטים - בעיקר עשירים טריים לשעבר - שבדקו כהרגלם את מצב חשבון-הבנק, וכל שמצאו היה רק אפס מאופס, עגול כמו כדור- הארץ, קפצו מהגגות.

שטרות מכל המדינות ומכל הזמנים החלו להיסחר בשוק השחור, אך המשטרה הגיעה לכולם; גם למפיצי המטבעות הדיגיטליים, שהסתובבו ברחובות אחוזי טירוף משיחי, מטיפים אודות הסדר החברתי הקריפטוגרפי החדש שיגאל את האנושות.

אכיפת חוק ביטול הכסף הייתה בראש סדר העדיפויות של מפלגת 'אחוה'; כאמור, הייתה זו הבטחת הבחירות הבלעדית שלה. עבור הנשיא, לא היה דבר חשוב יותר מלקיים את הבטחותיו להוד מעלתו הבוחר. "אמנם הכסף הוא איננו שורש כל הרוע," אמר הנשיא, "אך הוא בהחלט קרקע פורייה לצמיחתו." הוא שב וחזר ואמר: "אתם חופשיים לעשות כרצונכם, רק בלי כסף."

ביום השני, טרם אזלה אספקת המזון והמים בבתי, ורוב האנשים עדיין נותרו בין כתלי ביתם וצפו בחדשות. חלקם פחדו לצאת לרחובות; אך אפילו אם לא חששו כלל, עדיין העדיפו שלא לצאת החוצה. ואני לא מדבר רק על פועלי המערכת הכלכלית למיניהם, שכן-לילה הפכו מיותרים כמו צ'ק שאין לו כיסוי - בנקאים, רואי-חשבון, חברות-אשראי, ברוקרים, אנליסטים, יועצים פיננסיים, יועצי השקעות, יועצי משכנתא, חלפנים, חשבי-שכר, פקידי ממשלה האמונים על קצבאות, מערך רשות המיסים, ועובדי חברות הביטוח, וגם פרסומאים של אותן חברות ואחרות, קופאיות בסופר, והחברה שמייצרת את הקופות, נהגים של ברינקס, בתי-קזינו ותאגידי לוטו, כל החברות שבמשרין או בעקיפין היה עיסוקן כסף, על כל פקידיהן, מנהליהן, מאבטחיהן, פרקליטיהן, טכנאי-מחשביהן, טלפניותיהן, והמזכירות, המנקים, כמו גם

פרופסורים לכלכלה, ובתי-הדפוס שהדפיסו את ספרי הלימוד, החוטבים שחטבו את העצים ששימשו כנייר, והכתבים במדור הפיננסי. לא, אני לא מדבר רק עליהם, אלא גם על החקלאים, המורים, הרופאים, הנהגים, הזבנים, הסנדלרים, האופים, המטפלים, הזמרים, הציירים, הטייסים, המשוררים, הרקדנים, ללא תמריץ מוניטרי, אף-אחד מהם פשוט לא הצליח למצוא סיבה מספיק טובה בשביל לגרד את עצמו מהספה.

רוב בעלי-הדירות חיכו לראות לאן נושבות הרוחות בטרם יפנו את השוכרים, אך היו כאלה שלא התמהמהו. מבין המפונים, אלו שהתמזל מזלם, ולהוריהם הייתה דירה בבעלותם, חזרו להתגורר אצלם, עד שיעבור זעם. אולם לא מעט יחידים ומשפחות שפוננו מצאו את עצמם ברחוב, עם ערמת רהיטים, בעוד מעונם הקודם נותר ריק כמו החלל החיצון.

במקביל, המזווים החלו להתרוקן, והאנשים הגיעו להתדפק על המרכולים בבקשה למזון. הבעלים של חנויות המזון נותרו המחזיקים החוקיים של הסחורה. העובדים של אותן חנויות, שבעבר פרקו את הארגזים, סידרו את המדפים, שטפו את הרצפות, סרקו את הברקודים - נותרו נתונים לחסדיהם של הבעלים, ותלויים ברצונם הטוב כדי שלא יגוועו ברעב.

חלק מהבעלים שמרו את כל מלאי המזון לעצמם ולמשפחותיהם, למקרה שיגיע יום הדין. לא ניתן היה לדעת מתי תיגמר האספקה, שכן, כפי שכבר צוין, לחקלאים לא הייתה סיבה מספיק טובה לצאת לשדות.

בעלי חנויות אחרים, אופורטוניסטים, בדקו עד כמה ניתן למתוח את הגבול, כמה יוכלו לקבל בתמורה למרכולתם: סוודר יפה, תכשיט, מציצה. נשים וגברים כאחד עשו את שמוטל עליהם על-מנת לפרנס את עצמם ואת משפחותיהם.

גם בעלי הדירות השכורות נהנו ממעמד דומה לזה של בעלי חנויות המזון. השוכרים עמדו בתור כדי לעשות בשבילם סידורים, או מסו', העניקו להם חפצים שהבעלים - כמו עורב - חמד לעצמו, מסרו לידיהם עודפי מזון או נייר טואלט (על-אף שהמצרכים שברשותם היו דלים מלכתחילה), וכמובן הציעו את גופם, בכל תנוחה, בכל שעה, לפי תשוקותיו הכמוסות ביותר

של הבעלים. וכאשר כל צרכיו הגופניים של הבעלים באו על סיפוקם, ועדיין נותרו ברשותו מזון או נכסים עודפים, הוצעו לו אפשרויות בידור שונות בתמורה לשימוש ברכושו, לשם השעשוע הצרף: חלילנים חיללו עבורו, מחוללים חוללו עבורו, ואלו שהיו חסרי כישרון, חסרי כישרון כלל, כיסו עצמם בתחפושת של קוף או ארמדיל עם פעמונים, ופיזו בפינת החדר, לצליל צחוקו המתגלגל של הבעלים.

האשפה נערמה ברחובות ולא היה מי שיאסוף אותה. התחבורה הציבורית הושבתה, בשל סירובם של הנהגים להסיע אורחים ללא שכר. גם רכבים כמעט ולא נראו נוסעים בכבישים, שכן הדלק נשמר לצוק העתים. הטלוויזיה, אתרי האינטרנט - כולם פעלו במתכונת מצומצמת. היחידים שהגיעו לעבודה, כדי להמשיך ולדווח את ההכרחי בלבד, היו אלו שהובטחה להם תמורה ממשית על יגיע-כפיהם - בדמות מזון, מקלט, או טובות הנאה - בדומה לשוטרים.

המפגינים צבאו על בית-הנשיא. אך ללא תחמושת, לא היה להם סיכוי מול משמר האחוה. הנשיא רק שב וחזר ואמר: "אתם חופשיים לעשות כרצונכם, רק בלי כסף."

בכל הנוגע לאחוז הפשיעה, היה מוקדם מכדי לקבוע כיצד ישפיע עליו אותו חוק יחיד ומתעתע. היו דיווחים על מספר תקריות של שוד מזוין; אך הייתה זו תופעה נדירה יחסית, ובלאו הכי פחותה בהרבה מתחזיות הממשלה. אמנם, אין זה מופרך לחשוב שגם במצב של כאוס מוחלט, רוב האזרחים הנורמטיביים יעדיפו למצות את כלל האפשרויות בטרם יבחרו לנקוט מעשה קיצוני, הן מטעמים מוסריים, הן מכוח ההיגיון הבריא, הבסיסי והאנוכי ביותר. השודדים, אם כן, שלרוב נתפסו ובאמתחתם שק מלא קופסאות שימורים, נעצרו במהרה, תודות לכוח השיטור, שהיה רב. שכן, כמעט ולא היה צורך במשטרת תנועה, בסוכנים סמויים, ובחקירות הונאה.

גם כאשר לשימוש בסמים, הגיעו נתונים סותרים. מחד, היו אלו ששקעו בתוך הבטלה, ואלחשו עצמם לדעת, גם במחיר גויעה ברעב. עם-זאת, עבור רבים שהיו עסוקים במרדף אחר מזון או מחסה, הצורך לשינוי מצב התודעה נדחק לפינה. המה גם

שבמקרים רבים, החומרים פשוט לא היו בנמצא, מטעמים לוגיסטיים.

אלימות במשפחה, רציחות ואינסים עדיין אירעו, אך גם אלו קיבלו עדיפות שנייה, לטובת מרכיבים בסיסיים יותר באותה פירמידת צרכים מפורסמת.

באופן מפתיע, דווקא הבוסים בעולם התחתון חשו הקלה גדולה. לא הייתה להם עוד סיבה להמשיך את מעגל החיסולים, והם יצאו לגמלאות.

מנגד, בעלי הבנקים ותאגידי המזון הגדולים עשו יד אחת, והקימו שדולה שתילחם בחוק. הם שכרו משפטנים באמצעות הנכסים והמזון שברשותם; אך הנשיא היה נחוש בדעתו ולא התרצה. "אתם חופשיים לעשות כרצונכם," הוא אמר להם, "רק בלי כסף."

משכשלו המאמצים החוקיים, העסיקו הבנקאים שורה של שכירי-חרב, במטרה להתנקש בנשיא. אך לממשלה תמיד היו עתודות מזון רבות יותר וקורות גג רחבות יותר להציע לשוטרים; כל ניסיונות ההתנקשות סוכלו בידי כוחות האבטחה הכבדה שהגנה על הנשיא. "אין כוח פוליטי חזק יותר מרצון העם," הנשיא אמר; "אתם חופשיים לעשות כרצונכם, רק בלי כסף."

היו גם כאלה שהחוק שיחק לטובתם. ראשית, כל החובות נמחקו כליל, לרבות המשכנתאות. בחדשות דיווחו על בעלי-דירות נדיבים, שבהיעדר סיבה טובה להמשיך ולהחזיק בדירות שרכשו לצורך השקעה, מסרו אותן לשוכרים; אך הם היוו מיעוט. בנייני משרדים של חברות שעסקו בפנינסים ולווייניהן, כמו גם בנייני ממשלה אחדים ובנקים לשעבר, הומרו למגורים עבור אלה שאיבדו את בתיהם. בנקל ניתן היה להעלות על הדעת לפחות מכר אחד או שניים שתמך בחוק, משום שבסיכומו של דבר, חרף חוסר-הודאות והחרדה, עדיין העדיף שלא להגיע למשרד ביום ראשון בבוקר.

המדפים בחנויות המזון החלו מתרוקנים. עוד בטרם אולו כל המצרכים החיוניים, הקימו הפעילים החברתיים את משלחות

הסיוע. בעגת הרחוב, קיבלו המשלחות את השם הבלתי-רשמי 'החינמיות'.

תחילה, פעלו החינמיות למציאת פתרונות אד-הוק. הן גייסו מצרכים או מחסה עבור אלו שאיבדו את בתיהם או נותרו חסרי-כל, פינו אשפה, דאגו לתקינותן של תשתיות המים. במהרה, תופעת החינמיות צברה תאוצה, והוקמו חינמיות שתכננו פתרונות ארוכי-טווח. אזרחים מכל שכבות האוכלוסייה, החל ברופאים ומהנדסים וכלה במנקי-רחובות, הצטרפו לשורות חינמית או הקימו חינמיות חדשות. החינמיות איישו את השדות, בתי-הספר ובתי-החולים, פיתחו הדרכות בשלל נושאים. הן לימדו את האזרחים לעשות צרכים מבלי להשתמש בנייר טואלט, לטפל בפסולת שלהם בעצמם, לגדל אוכל.

כולם רצו לעזור לחינמיות; הן גייסו דלק מאילי-נפט, והקצו אותו לחינמיות של נהגי-אוטובוס. בנייני משרדים ריקים נתרמו על-ידי תאגידי שפשטו את הרגל (ככל שלמושג זה עדיין הייתה משמעות), והועברו לאחזקת מחוסרי הדיור.

לאחר כחודש, הצטרפתי בעצמי לאחת החינמיות. לא מפני שדאגתי לאספקה או למגורים. טרם החוק לביטול הכסף, מלבד הבית רחב-הידיים שבבעלותי, הייתי הבעלים של חנות מכולת שכונתית; על כן כלכלת משפחתי הייתה מובטחת.

בכל הכנות, פשוט היה לי משעמם.

בטלוויזיה היו רק החדשות, שחזרו על עצמן. אשתי כל הזמן דחקה בי לקום מהספה ולעשות עם עצמי משהו; אבל לא ידעתי מה. כל חיי משלה בתודעתי אך ורק שאלה אחת: מה אוכל לעשות על-מנת להרוויח עוד כסף? השאלה הזו טרפה את ימי ולילותי, והקדשתי לה יותר שעות בחיי מאשר לכל מחשבה אחרת. פתאום, הוטל עליי לשאול את עצמי רק מה אני רוצה לעשות.

נזכרתי שבילדותי, אהבתי להגיע פעם בשבוע לחווה החקלאית, ולעזור בקטיף - על-כן הצטרפתי לאחת מהחינמיות החקלאיות. איתי בצוות היו פליטים של שוק ההון, חסרי-בית, נערים

ונערות. חלקם הרגישו נחיצות להטות כתף למען עצמם ולמען החברה, חלקם הגיעו בשביל מימוש עצמי או משהו כזה, היו כמה מטורפים שהגיעו רק מפני שבאמת נהנו מהטיפול בצמחים ומהבדיחות, אך רבים הגיעו בדיוק מאותה סיבה כמוני - שעמום.

באופן טבעי, התאפיין פועלן של החינמיות בחסכון במשאבים. התבואה שנקצרה בשדות נארזה והופצה באופן שלא ייצר פסולת, כך שלא יהיה צורך לפנותה לאחר-מכן. כבישים שהתייתרו נקדחו, ותחתם נשתלו עצי-פרי. האילנות בקעו את האספלט ובאמריהם קיננו הדרורים. נותרו רק כמה צירים מרכזיים, דרכם הסיעה חינמית התחבורה הציבורית נוסעים למשמרת בחינמית, למפגש עם בני-משפחה או לטיול בחיק הטבע. בשלב זה, צרכים שאינם חיוניים, כגון מזון מעודן, בגדים חדשים או טכנולוגיות מתקדמות, לא היו מעיסוקן של החינמיות, מסיבות ברורות.

אחת מחינמיות המחקר דיווחה שעד כה, כל אזרח שלישי הצטרף לאיזושהי חינמית - איש-איש לפי רצונו ונטיית ליבו. היו שתרמו שעה ביום, היו ששעתיים, והיו כאלה שהיה צריך להכריח אותם להניח את הקלשון ולקחת הפסקה.

החינמיות לא הציבו תנאים לשימוש בתוצר שהפיקו, ולכן, נעקר מן השורש כל שיקול זר - כל אדם בחר באיזו חינמית לפעול אך ורק לפי מה שאהב לעשות. מי שצימאוו רווה כשהשקה צמחים, השקה אותם. מי שנהג לאמץ את שריריו בחדר-הכושר, סחב ארגזים. ומי שלא ידע מה הוא אוהב - הלא במקרים רבים זהו טעם נרכש - ניסה את מזלו בחינמיות שונות, עד שמצא מלאכה שהזינה את נפשו.

כל חברי החינמיות תרמו מכישוריהם; הם אף הדריכו את בעלי- הדירות המשועממים, שלא ידעו לעשות דבר מלבד להפקיד צ'קים.

חינמיות של אמנים מילאו את הרחובות - ציירים, מוזיקאים, משוררים, שחקנים - ונגינתם החליפה את ניסור מנועי המכוניות. אמנויות חדשות נולדו ברחובות. האמנים, שבטנם הריקה השאירה מקום לאמנות להיכנס פנימה, לא מצאו סיבה

להפוך את אמנותם למסחרית. וככל שרעבו, כך האמנות שלהם השביעה. האמנים המפורסמים הסתגרו בבתיהם מחשש שיינזק רכושם, ואילו האמנים האנונימיים, הרעבים, ניגנו את שיריהם של המפורסמים, אותם כתבו בימים בהם היו רעבים.

ואהבה, אנשים עשו אהבה; ברחובות, בים, עם שכנים.

באופן טבעי, נוצרו חברותות בתוך החינמיות. מתנדבת חסרת-בית הכירה בעלים משועמם וגלמוד של בניין, והוא הציע לה להתגורר באחת הדירות שבבעלותו; צעירים נפגשו בערבים לקבוצות לימוד של טקסטים פילוסופיים וספרותיים; זוגות הכירו והתחתנו.

ככל שנקף הזמן, עוד ועוד אזרחים, מכל שכבות האוכלוסייה, הצטרפו לשורות החינמיות; ולמען האמת, עם יד על הלב, ועל-אף שהחינמיות הציעו מזון, תרבות, חינוך, תשתיות, תחבורה, רפואה, ללא כל תמורה, מה אתם אומרים, לא הייתם מצטרפים?

בחודשים הראשונים המזון היה דל, אך נדמה היה שהאזרחים זקוקים לפחות מזון מבעבר - את מקומו של המזון הגשמי תפס מזון רוחני. השווקים החינמיים פעלו מתוך חנויות, או על סדינים במדרחובים. נוסף על מזון ומוצרי היגיינה, נמסרו שלל חפצים יד-שנייה, יצירות אמנות, וגם שיחות נפש, עיסויים והרצאות. בשלנים הפכו את התבואה הצנועה לסעודות מלכים, וחילקו אותה לכל דורש; חלק מהסירים המהבילים היו של שפים אומנים, חלקם של סבתות מנוסות. תופרות וחייטים מדדו, קצצו ורקמו בגדים ישנים לכדי מחלצות פאר, כאלכימאי ההופך עופרת לזהב.

כאמור, כלל הסחורות והשירותים ניתנו בחינם לכל הדורש, ללא כל תנאים מקדימים. היו שלקחו יותר, היו שלקחו פחות. על-אף שכל אדם הורשה להצטרף לכל חינמית או ליהנות מפירותיה ללא תנאי, התגבש במהרה כלל בלתי-כתוב בקרב החינמיות; היה זה בלתי-מקובל חברתית להיות הבעלים של נכס שמתגורר בו אדם אחר, ולדרוש ממנו תמורה עבור השימוש בו. נדמה היה ששורש הבעיה הכלכלית לא היה הכסף, אלא הבעלות על אדמה. האמת? טרם החוק לביטול

הכסף, הייתי תומך מושבע של מפלגת 'חירות'. ואילו העבודה בשדה לימדה אותי, שאולי מפלגה זו לא הציעה חירות כל עיקר? שאולי האדמה לא שייכת לנו, אלא אנחנו שייכים לה?

כפי שצוין לעיל, במקרה של הבעלים המשועמם והגלמוד, בעלות לא הייתה עילה לסרב להצטרפותו של פלוני לאחת החינמיות, או למנוע ממנו את תוצרן. ההשלכה היחידה הייתה אותם מבטים עקומים שנשלחו אליו משותפיו לחינמית - לעתים התלחששויות - והעובדה שלרוב, מיעוטו שאר חברי הצוות להתרועע עמו. הוא הדין לגבי אזרחים שניצלו לרעה את השווקים הפתוחים, ואספו לחיקם כמות בלתי-מבוקרת של תוצר. הלחץ החברתי הניע רבים לוותר על נכסיהם הריקים ולרסן את חמדנותם.

אתם עלולים לחשוב, לא ייתכן שכולם פשוט הסכימו לתת דברים בחינם לאנשים שהם לא מכירים. ואתם צודקים. לא כולם בנויים לזה. אני קצת מתבייש להודות בכך, אך בני יחידי הוא דוגמא קלאסית לאדם כזה. זו אשמתי הבלעדית; מרגע שאמר את המילה הראשונה שלו (אור), לימדתי אותו דבר אחד ודבר אחד בלבד: עליך לעשות כסף.

ובכן, זה עבד.

בעת חקיקת החוק, בני היה סטודנט שנה ב' בבית-הספר לכלכלה. לכשנסגרה הפקולטה, הוא היה כל-כך מתוסכל; גם כאשר ניסיתי לשתף אותו בתובנותי מהפעילות בחינמית, הוא סירב בתוקף לעשות דבר-מה עבור אדם שאינו עושה כלום בתמורה. "זה לא הוגן ולא כלכלי, זעקו הוא ורבים כמותו." כך קמו, לצדן של החינמיות, 'השיתופיות'.

השיתופיות היו מעין איגודים - התארגנויות של בני-משפחה, חברים ומכרים - שהחליפו סחורות ושירותים רק בתוך המעגל הפנימי שלהן. התארגנות שכזו התאימה לאלו שעדיין לא הבינו שכולנו משפחה אחת גדולה. חברי השותפות התגוררו במקומות שונים, עסקו בעיסוקים מגוונים, והציעו את פרי יגיע כפיהם אך ורק לחברי השיתופית שלהם. בני וחבריו הקימו אפוא מבשלת בירה - ורק חברי השיתופית שלהם זכו ליהנות מן התוצר.

בשיתופית ממוצעת היו כעשרת-אלפים חברים, מספר שהיה גדול דיו על-מנת לכוון מיקרוקוסמוס כלכלי אוטרקי. כך, בני וחבריו ידעו שחברי השיתופית שלהם לא מתחמקים מעשייה; אולי עשו קצת יותר מהם, אולי קצת פחות, על כל פנים הם עשו משהו, והידיעה הזו הניחה את דעתם, אפילו שלא ניתן היה למדוד בדיוק מי עשה כמה, באמצעות מדד מספרי ערטילאי כלשהו.

שנה לאחר חקיקת החוק, שניים מתוך שלושה אזרחים היו חברים בחינמית אחת לפחות. חלק נכבד מן השליש הנותרים היו חברים באיזו שיתופית. בשל כוח האדם העצום שהושקע במספר מצומצם של תחומים, נוצר שפע חסר-תקדים של מזון, תרבות, תחבורה ציבורית. גם טכנולוגיות חדשות פותחו, אך הטכנולוגיות הללו תמיד שירתו את בני-האדם שיצרו אותן, ולא להפך.

לפיכך, גם אם כל אחד משליש האזרחים, שבמשך שנה שלמה לא הקדישו ולו דקה אחת לאיזו חינמית, היה עושה כמיטב יכולתו לאכול כמה שיותר, לבזבז כמה שיותר, ללכלך כמה שיותר, עדיין לא היה די בכך על-מנת לגרוע מרווחתם של שני השלישים האחרים, שלא שתלו זרע אחד ולא סחבו ארגז אחד, אלמלא בחרו בכך באופן חופשי לחלוטין.

מי היה מאמין - למעט הנשיא, אולי - שכך יתפתחו פני הדברים? מצד שני, האם זה באמת כל-כך מופרך, האם עולם שכזה שמור רק לאגדות?

חינמיות פילוסופיה ודת רבות עסקו בשאלות אלו ואחרות. למשל, כל עיסוקה של חינמית מחקר שלמה אחת היה להכריע בשאלה - האם אלה הם עקרונות בסיס בטבעו של האדם, שמביאים אותו לרצות בטובתם של אחרים, והופכים את אושרם לחיוני עבורו, על-אף שהוא עצמו אינו שואב ממנו דבר, למעט העונג שבלראותו, או שמא אותו האדם מכוון רק כדי להשיג רווח עבור עצמו, ובכך, כמו במקרים רבים אחרים, הוא מובל על-ידי איזו יד נעלמה, לקידום מטרה שאינה חלק מכוונתו.

המחירים עלו

המחירים עלו.

עלו למעלה.

עד לקומה האחרונה.

הם חסמו אותה מבפנים עם בריקדות.

"לא יורדים!!"

האנשים למטה נכנסו לפאניקה.

"רדו תכף ומיד!" קראו האנשים מהרחוב לכיוון הפנטהאון, באמצעות מגפון.

"לא יורדים!" צעקו המחירים.

חלק מהאנשים הציעו לעלות לפנטהאון ולהתעמת עם המחירים. אבל הדולר אחד שמר על הדלת, ומאחוריו חיפו התשעים ותשע תשעים והתשעים ותשע תשעים ותשע.

שאר המחירים התפננו בלאונג'.

"אם אתם לא תרדו, אנחנו.. אנחנו.." קראו האנשים.

"אתם מה???" צעקו המחירים מהמרפסת ופרצו בצחוק מתגלגל.

האנשים לא ידעו מה לעשות.

"זה פשוט לא פייר שאתם שם למעלה ואנחנו כאן למטה!" צעק איש אחד.

"פייר באבוהה!" צעקה השתיים בעשר, "זו לא אשמתנו שאתם לא עליתם קודם!!"

האנשים התחילו ממש לכעוס על המחירים, ולפחד.

אבל המחירים נשארו למעלה.

נדמה היה שהם לעולם לא יסכימו לרדת.

האנשים היו בטוחים שמתישו המחירים יהיו חייבים לרדת, בגלל שתיגמר להם האספקה. אבל למחירים היו מסוקים, והם הצטיידו דרך הגג.

שדרנית החדשות דיווחה מסביב לשעון על המחירים הסוררים, שעלו למעלה, הסתגרו בפנטהאוז ומסרבים לרדת.

"רדו, מחירים, רדו!" היו אנשים שהתחילו לעלות במדרגות, אך המדרגות היו רבות, והרגליים כאבו. כשהתקרבו לפנטהאוז, האנשים כבר היו מותשים. והיו שם כל-כך הרבה מחירים, כמו צבא. הם הדפו את כל מי שניסה לעלות ולהוריד אותם.

המומחים חשבו מסביב לשעון, כיצד ניתן לגרום למחירים לרדת.

צוות המומחים היה מורכב מקצין ספץ למו"מ מול חוטפים, משפטנית, פסיכיאטר בכיר ופרופסור לתורת המשחקים.

האפשרות של שימוש בכוח הייתה על השולחן.

הפרופסור לתורת המשחקים שרטט טבלה, קבע ערכים שונים לתרחישים שונים, וחישב את שיווי-משקל נאש.

"אתה לא מבין שהערכים שלך שגויים, פרופסור?" זעק הקצין, "אתה צריך ללמוד לחשוב כמו מחיר, להיות מחיר."

הוא לקח את הטבלה, כיוצ'ץ' אותה ועשה ממנה נייר טואלט.

המשפטנית חיפשה פרצות בחוק שיכריחו את המחירים לרדת.

הפסיכיאטר דווקא סנגר על המחירים. "חבר'ה, חבר'ה, בואו, מדוע מבקשים אנו לכפות את תפיסת העולם שלנו על המחירים? אולי הם מאושרים שם למעלה? מי אנחנו שנקבע להם מה טוב ומה רע?"

גם שדרנית החדשות אמרה שלמחירים היו סיבות טובות לעלות.

רק לאחר שכל הפרשה תסתיים, יתגלה שהפסיכיאטר נהג לעלות לפנטהאוז בסופ"שים, ולבלות עם המחירים ועם שדרנית החדשות בג'קוזי עם קוקטייל.

פעם אחת, נשמע טראח גדול על המדרכה. חבית נפט קפץ. כל המלחמה הזאת השפיעה עליו מה זה קשה.

יום בהיר אחד, האנשים הביטו מעלה, ולפתע ראו שהבניין מתארך.

המחירים החליטו לבנות קומה נוספת, ולעלות עוד.

הם גם התחילו להעלות תמונות מהג'קוזי לאינסטגרם ולהשוויץ.

הפנטהאוז היה כל-כך יפה ומפואר, והדירות למטה כל-כך מכוערות וקטנות ועם עכברושים.

"עד כאן," אמרו האנשים. הם החלו לנענע ולשקשק את הבניין, כמו רעידת-אדמה.

המחירים החלו להרגיש בחילה, כמו בשייט בקאריביים.

"אין ברירה," אמרו המחירים בינם לבין עצמם, "חלק מאתנו יהיו חייבים לרדת."

המחירים הגרילו ביניהם.

יצא שדוור צריך לרדת.

הבעיה היא שאם הוא יורד כולם חייבים לרדת, אז המחירים ביטלו את ההגרלה. הם לא היו מוכנים שכולם ירדו רק בשביל שדוור ירד. אפילו לא מדרגה אחת.

האנשים לא היו מספיק חזקים בשביל להוריד את המחירים בכוח.

עמוק בפנים, האנשים בכלל קינאו במחירים. עם יד על הלב, אם הם היו במקום המחירים, גם הם היו עולים למעלה ומסרבים לרדת ומסתלבטים בג'קוזי.

בסוף איש אחד מצא פתרון.

הייתה רק דרך אחת להוריד את המחירים.

זה היה די פשוט, וזה גם עבד.

האנשים הביאו מלא פועלים סינים וכמה מבנגלדש.

במשך שש-עשרה שעות ביממה, הפועלים הסינים והכמה מבנגלדש הורידו את המחירים בשביל האנשים, בכוח. הם פלשו לפנטהאוז - היו אבדות בנפש - אך הפועלים לא נכנעו עד שאחרון המחירים ירד. לא מפאת מסירות או תחושת-שליחות - פשוט, לא נותרו להם הרבה ברירות.

הפועלים הסינים והכמה מבנגלדש המשיכו לעמוד על המשמר במשך שש-עשרה שעות ביממה, כדי לוודא שהמחירים נשארים למטה.

והפועלים הזיעו והתנשמו, אבל האנשים דווקא חיו בסבבה.

אמנם לא בסבבה כמו המחירים, אבל לפחות לא כמו הפועלים הסינים והמבנגלדש.

והאנשים היו סוף כל סוף שמחים בחלקם, והצדק נעשה.

והמחירים היו סוף כל סוף למטה, יחד עם האנשים.

והאנשים יכלו סוף כל סוף לשוב לקנות, ולרכוש, ולהזמין.

וזאת הייתה הגאולה.

מסכיג'אב

טו-דו-דו-דו!!!

זה ציפור? זה מטוס?

לא, זו וונדרוומן!

כלומר, זה כן מטוס.

פרטי.

וונדרוומן נמצאת בתוכו.

היא יודעת לעוף, אבל בעלה לא.

"אלפרדה, שם למטה!" קראה וונדרוומן.

רבת-המשרתות שהיא גם טייסת וגם חברה מהממת, הפעילה את הרדאר, והתבייתה עליה; ילדה כבת עשר, נסחפת אל תוך הים התיכון ומנופפת בידיה, צפונית לטריפולי שבלוב.

וונדרוומן, יחד עם בעלה איל הנדל"ן ירון ורסנו, תמיד קופצת על ההזדמנות להציל ילדה או אישה במצוקה. היא התחילה להתעניין בתחום האקטיביזם החברתי כשעוד הייתה ילדה באי טמיסקירה. כשהתחילה הקורונה, וונדרוומן, יחד עם בעלה ירון ורסנו, יצאה מגדרה כדי להציל חיים, פשוט כי אכפת לה. גם כשהרשו כבר לעטות מסכה רק במקומות סגורים, היא שמה מסכה גם בחוץ, ובפנים שמה שתיים. כשאמרו לשמור שני מטר מרחק, וונדרוומן ובעלה ירון ורסנו שמרו שלושה, וכשכולם עשו שלושה חיסונים, גם וונדרוומן עשתה שלושה, אבל שלושה בכל יד.

"טו-דו-דו-דו! קדימה אלפרדה, אל הילדה!"

"הלן, הלן, מה אל הילדה, מותק, אנחנו חייבים להגיע הביתה," כך ירון ורסנו.

"לאיזה בית, מאמי?"

וונדרוומן גרה גם במאליבו וגם בנווה-צדק.

היא קצת התברגנה מאז ימי הילדות הפשוטים בטמיסקירה, הידועה בכינויה פתח-תקווה.

חשבתם שאחת כמות תצא עם איזה משורר או צפר, ובכן תחשבו שוב, אישה חזקה צריכה גבר חזק לידה.

לבעלה קוראים ירון ורסנו, הוא הבעלים של נווה-צדק. עכשיו מה זה גבר חזק במובנים מודרניים, לצוד אנטילופה יהיה לו קשה, הוא קצת נחנח, אבל יהיה לו קל גם קל לשלם למישהו שיצוד אותה בשבילו.

"מותק, מותק, תקשיבי, אנחנו חייבים להגיע לנווה-צדק, אחרת מישהו אחר יקנה את המגרש החדש שהפשירו שם. מותק, מותק, תהיי איתי, אי-אפשר שמישהו אחר יקנה חלקה בנווה-צדק, את איתי, מותק? תבקשי ממישהי אחרת מליגת הצדק של מאליבו. שפנלופה תעשה את זה. היא אוהבת ערביות."

אין זמן לבזבז, חשבה וונדרוומן, וחייגה למפקדה. אחת מחברות ליגת הצדק של מאליבו תענה בדוק - אמל קלוני, עורכת-דין ופעילת זכויות אדם, שהכירה את ג'ורג' קלוני, בעלה, בשל העניין המשותף שלהם בתחום זכויות האדם; אלי היוסון, אשת עסקים ואקטיביסטית, שבנתה את מותג 'אפריקאיות תופרות בגדים למענן ולמעננו' בשיתוף עם בעלה, הזמר והאקטיביסט בוננו; ופנלופה קרוז, שחקנית ופעילת זכויות אדם הידועה בשל פועלה למען העם הקטלוני, כלומר הפלסטיני (שניהם נגמרים ב'ני').

כולן עדיין זוכרות את המשבר המתקשר בליגה, כשפנלופה אמרה שישראל מבצעת רצח עם, ו-וונדרוומן בדיוק לימדה את קונן אוברייין להגיד סביח, הן רבו והיקום כמעט קרס לתוך עצמו.

"קריאת חירום לכל הצודקות, קריאת חירום לכל הצודקות, יש לנו ילדה ערבייה שטובעת ליד לוב, מי פנויה לקחת את הקריאה?"

אמל קלוני הייתה הראשונה לקחת את הקריאה, מאחזותה שבקליפורניה, ובאיטליה, ובקאבוס, ובאוקספורדשייר, ובמנהטן, ובפרובנס.

"יחי הצדק," אמרה וונדרוומן, "יחי הצדק," השיבה אמל.

המטוס של וונדרוומן התקרב לנתב"ג. בעלה ירון ורסנו שתה קפה ועבר שוב על טיוטת החוזה.

"לוחמת הצדק אמל קלוני, לוחמת הצדק אמל קלוני, יש לנו ילדה ערבייה שטובעת ליד לוב. גם את היית פעם ילדה ערבייה שטובעת. מהר, מה מיקומך?" לוחמת הצדק אמל קלוני לחצה על הווקי-טוקי.

"אני בקליפורניה, ובאיטליה, ובקאבוס, ובאוקספורדשייר, ובמנהטן, ובפרובנס."

"כן, אני יודעת, הזמנתם אותנו לטעימת יינות וברי, אבל באיזה מהם למען השם, באיזה מהם???"

"בכולם!" זעקה לוחמת הצדק אמל קלוני, "אני בכולם!"

"יחי הצדק!" לוחמת הצדק אלי היוסון עלתה בקשר, "אל דאגה, אני כאן!"

"איפה," שאלה וונדרוומן, "באירלנד?"

"לא," ענתה לוחמת הצדק אלי היוסון.

"בטמפל היל?"

"לא."

"באירלנד?"

"שאלת כבר."

"אבל באירלנד יש לכם שתי אחוזות!"

"אה, נכון, נכון, אז לא."

"אז בריוויירה הצרפתית!"

"מתחמם, אבל יש לך רק עוד ניחוש אחד."

"אני לא יודעת, לוחמת הצדק אלי הוסון, והזמן שלנו אוזל,"
החשישה וונדרוומן, "רגע אחד, קניתם עוד אחווה ולא סיפרתם
לנו?"

"כן! אבל אני לא שם. אני שותה קפה על היאכטה שלנו בים
התיכון, הלוווו."

היא שלחה ללוחמות סלפי עם נשיקה ותיוג,
#שיזוףמאנרגיהסולרית.

סקסיתתתת, הגיבו וונדרוומן ולוחמת הצדק אמל קלוני.

"לוחמת הצדק אלי הוסון, אלפרדה תשלח לך את המיקום
המדויק של הילדה הערבייה שטובעת ליד לוב. חכי לי שם, אני
מטיסה את בעלי ירון ורסנו לנווה-צדק ומצטרפת."

וונדרוומן תפסה את בעלה ירון ורסנו מהבית-שחי, טסה לנווה-
צדק, תלתה חמסה נגד עין הרע בנכס החדש, שתתה קפה בוך,
ושעטה לעבר הילדה הערבייה הקטנה.

"גם אני רוצה לעזור לילדה הערבייה שטובעת, גם אני רוצה
לעזור לילדה הערבייה שטובעת," אמרה לוחמת הצדק אמל
קלוני, "אלברטה, תפסיקי לבשל ותכיני את המטוס!"

שלוש לוחמות הצדק היו בדרכן לעזור לילדה הערבייה,
ופתאום הרגישו שמשהו חסר.

"איפה פנלופה?" שאלה וונדרוומן.

"היא אמרה שהיא וחאבייר מזדיינים שלוש פעמים ביום..."
אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני.

"כלבה שקרנית."

הלוחמות הגיעו בו-זמנית לילדה הערבייה שטובעת - אלי
היוסון ביאכטה, אמל קלוני במטוס פרטי, ו-וונדרומן פשוט
מרחפת באוויר כמו עפיפון.

"אוקיי, מי לוקחת אותה?" שאלה לוחמת הצדק אמל קלוני.

"נראה לי שהכי הגיוני שלוחמת הצדק אלי היוסון תעלה אותה
ליאכטה," אמרה וונדרומן.

"וונדרומן, למה לא אמרת שהיא בלי מסכה?" אמרה לוחמת
הצדק אלי היוסון, "את יודעת שזה לא מצטלם טוב, ילדה בלי
מסכה על היאכטה."

"אין פה פפראצי!" קראה וונדרומן.

"אז קחי אותה את."

"לוחמות צדק, לוחמות צדק, אין מה לדאוג, יש לה חגי'אב!
החגי'אב פוטר ממסכה!" אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני,
עורכת-דין ופעילות זכויות אדם במקצועה.

"מאיפה הבאת את זה, נשמה?" שאלה וונדרומן.

"זה קומון סנס, איך היא תשים גם חגי'אב וגם מסכה?"

"אז שתוריד את החגי'אב ותשים מסכה."

"וונדרומן, עם כל הכבוד, אף חזיר מערבי שוביניסטי לא יגיד
לילדה הקטנה שטובעת כאן שהיא לא יכולה לכסות את
השיער, הפה, האף, הזרועות, הבטן, הברכיים והקרסוליים אם
היא בוחרת בכך."

"מכחישת קורונה!"

"איסלאמופובית!"

"לוחמות צדק, לוחמות צדק," אמרה לוחמת הצדק אלי היוסון,
"לא לריב, יש לי רעיון! ילדה קטנה, האני, את רוצה לתפור
לכולנו מסכה אופנתית מכותנה אורגנית? אני יכולה לראות את
זה כבר עכשיו, נקרא לזה - מסכיג'אב."

"כחו רגע, אני יודעת!" קראה אמל קלוני, "ידעתי שנמצא מה לעשות איתן!"

היא התחילה לזרוק לים חתיכות פלסטיק אובאליות קטנות מחלון המטוס.

"מה את עושה?" שאלו לוחמות-הצדק האחרות.

"אלו הקפסולות של נספרסו מהפרסומת של ג'ורג', הערבייה יכולה להשתמש בהן כמצופים!"

"וואו, רעיון נהדר, לוחמת הצדק אמל קלוני!" קראה לוחמת הצדק אלי היוסון, ו-וונדרוומן פרגנה, "איזו יצירתית, כפרה עלייך."

אבל הקפסולות רק פגעו לילדה הקטנה בראש ונעלמו בתוך הים.

מה עכשיו, חשבה לוחמת הצדק אמל קלוני, וכשלא הצליחה לחשוב על רעיון חדש החליטה - "אני אתקשר לג'ורג'! תמיד יש לו מה להגיד!"

אבל ג'ורג' בדיוק קרא טקסטים מול מצלמה עם חיוך שרמנטי בזמן שהוא נוגע לעצמו באף, ולא ענה. אמל שלחה לו הודעה: י-ל-ד-ה ב-ל-י מ-ס-כ-ה ט-ו-ב-ע-ת ב-ט-ר-י-פ-ו-ל-י, מ-ה מ-צ-י-ע ל-ע-ש-ו-ת.

בדיוק כשהכל נראה אבוד, וונדרוומן שמעה רעש נוסף מאחוריה.

"יכול להיות שזה, כן, כן, זה המטוס של ג'ים!"

ג'ים קארי הגיע, חג סביב הילדה וצעק מדלת החירום של המטוס, "ילדה קטנה, אל תדאגי, זה הכל אשליה, הלוואי שכולם היו יכולים להיות עשירים ומפורסמים כמוני כדי לראות שזה לא מה שחשוב בחיים, זה אשליה, הבנתי את זה כשגילמתי קומיקאי אחר, החיים הם כמו סרט, אנחנו בוחרים את הדמות, רוצה להתחלף בתפקידים, ילדה קטנה, זה קל, את תיקחי את המטוס הפרטי ואני אטבע בים לחופה של טריפולי,

הנה, קחי קצת רוחניות, לי יש הרבה, ילדה ערבייה קטנה, אין לך מה לדאוג, מעל למים ומתחת למים זה אותו הדבר!"

עוד הוא דורש, ושני מטוסים פרטיים נוספים הגיעו לזירה, כן - אלו מארק צוקרברג וביל גייטס, גאונים, מנהיגים ופילנתרופים בחסד!

"ילדה ערבייה קטנה," קרא ביל במגאפון, "מה שאת צריכה זה מחשב לכל ילד, הנה, קחי."

ביל גייטס זרק לפטופ מהמטוס, אבל הוא רק פגע לילדה בראש, נפל למים והתקלקל.

"אוי לא, היא חולה!" צעק ביל.

"אולי נפתח לה חשבון באינסטגרם? ככה היא תוכל לדווח לכל העולם על הסבל שלה ולהינצל," הציע מארק.

"לא," אמר ביל בנחרצות.

"למה לא," מארק נעלב, "אתה מזלזל בפייסבוק? אתה יודע שהתחילו מהפכות בפייסבוק?"

"ילד, רואים שעדיין יש לך מה ללמוד," אמר ביל, "מה שהיא צריכה זה חיסון! הנה, ילדה, קחי חיסונים!"

ביל גייטס זרק אחד, שניים, שלושה, ארבעה, עשרים חיסונים, אבל גם המזרקים רק פגעו לילדה בראש, נפלו למים וטבעו.

בדיוק ברגע הזה נחתה משמיים חללית סילונית שנוסעת על מימן.

"ילדה ערבייה, אני אקח אותך למאדים!" צעק יזם העל אלון מאסק, "שם אין מים את תהיי בטוחה! רק שימי מסכה לפני!"

הוא זרק לה מסכות מהחללית, אבל הן נפלו למים, וצבי-הים אכלו אותן ונחנקו.

"גברים," אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני, "חוץ מלהתחרות למי יש יותר גדול ולדכא נשים הם לא יודעים לעשות כלום. לוזרים."

"לא, זה לא למדות כל מה שאתן עושות, זה בגלל כל מה שאתן עושות, וזה לא הגבר הלבן, ולא הפוליטיקאים, זה אתן, זו התרבות שאתן מעבירות הלאה, אתן אמורות להיות מודל לחיקוי, אבל אתן מבקרות את כל העולם ואז מנצלות את כל המשאבים שלך, ואם זה לא מספיק אפילו את העזרה לזולת אתן הופכות למסחרית, אתן פשוט פושעות!"

"סליחה?!" אמרה וונדרומן, "בעלי ירון ורסנו עשה את הונו כחוק, ויש לו עורך-דין כריש, אז תיזהרי בלשונך כפרה."

"אם אתן משחקות לפי החוקים של מערכת פושעת אתן עדיין פושעות!!! העושר כשלעצמו הוא פשע, והמקום הראוי עבורכן הוא מאחורי סוגר ובריח!"

"מה הילדה הערבייה הזאת נופלת עלינו עכשיו, יש לה וואחד אטיטוד, איףףף," אמרה וונדרומן.

"טוב מאוד!" אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני, "היא תגדל להיות אישה חזקה כמונו, ואולי אפילו לוחמת צדק."

"אני לא יכולה לשמוע אתכן כבר!!" צרחה הילדה בשארית כוחותיה, "אני לא צופה בסרטים שלכן יותר, לא שומעת את המוזיקה שלכן, וגם לא רוצה שתצילו אותי, אני אשחה חזרה ללוב, עדיף מלחמת אזרחים על הטמטום שלכן, תעזבו אותי!"

"אני יודעת," צעקה לוחמת הצדק אמל קלוני, "אין לה השכלה, צריך לתת לה השכלה!"

"לא צריכה את ההשכלה שלכן, ולא מסכיג'אב, ולא חיסונים, ולא מחשב, ולא חללית למאדים, אני רק צריכה שתפסיקו לקחת נפט מהמדינה שלי בשביל להפיק סרטים ילדותיים, משחקי-וידאו ומוזיקה מעפנה!"

הילדה החלה לשחות לכיוון החוף, וכריש בא וטרף אותה.

אלי היוסון התחילה לבכות.

טו-טו-טו, טו-טו-טו.

הטלפון של לוחמת הצדק אמל קלוני צלצל. זה היה ג'ורג'.

- היי ג'ורג'י האני.
- שהילדה תלך להזדיין.
- אממ.. רגע, ג'ורג'י, האני..
- כן, שתשים את המסכה המזוינת שלה ושתלך להזדיין.
- לא, האני, אתה לא מבין..
- והיא גם צריכה חיסון, כי זה טיפשי לא לעשות את זה, כל דור במדינה שלנו במשך יותר מחיים שלמים התבקש להקריב משהו לצורך ביטחונם של אחיו בני-האדם, לקבל ירייה, להילחם בנאצים, כאן בסך הכל מבקשים לקבל זריקה בזרוע ולשים מסכה, כאילו, תתבגרי, תעשי משהו עם עצמך.
- אוקיי, האני, אני אמסור לה..
- כן, כולם הם, כזה, כאילו, זה החופש שלי, כאילו, זה לא איך שהשיט הזה עובד, טמבל.
- תודה האני.
- ג'ורג' ניתק, ו-וונדרוומן ואמל קלוני ניגשו לנחם את אלי היוסון הבוכייה.
- מייבבת ומושכת באף, לוחמת הצדק אלי היוסון התרפקה אל חיקן.
- "אתן לגמרי התעלמתן מהרעיון שלי," דמעה לוחמת הצדק אלי היוסון.
- "מתוקה שלנו, סליחה, אין צודקות כמוך, אין, אין," אמל קלוני הרימה לה.
- "אתן לא חושבות שהמסכיג'אב זה רעיון טוב?" שאלה אלי.
- "אנחנו חושבות שזה רעיון מצוין," אמרה וונדרוומן וליטפה את ראשה, "אנחנו חושבות שזה רעיון מצוין."

האיש שהפגין נגד עצמו

תמיר יצא להפגין נגד עצמו.
בדרך-כלל, חלוקת התפקידים בהפגנה מאוד ברורה.
יש מפגין, יש את מושא ההפגנה, והם שונים.
ראית פעם ממשלה שקוראת להחליף את הממשלה?
חרדי שחוסם כבישים עד שיגייסו אותו?
שמעת פעם על קוטג' שדורש שיורידו לו את המחיר?

למען האמת, זה לא כל-כך משנה נגד מה מפגינים.
הכי משנה זה שיש מפגין, יש את מושא ההפגנה, והם שונים.
והמפגין, שיבחר לו מושא הפגנה כאוות נפשו.
מצידנו הוא יכול לעשות אן-דן-דינו בין קצבת הנכים לבין
חיסונים.
העיקר שהשלט שיניף יהיה עם קופירייטינג שנון ומתריס
בתוספת קמצוץ של יוהרה - והוא את זכות היסוד הדמוקרטית
שלו מימש.

עכשיו - בן-אדם לא קם סתם ככה בבוקר פתאום ומחליט
להפגין נגד עצמו.
בטח שלא באותו האופן בו הוא מפגין נגד ביבי או כריתת
עצים.
במיוחד לא תמיר.

מלח הארץ, הייטקיסט בחסד.
יוצא יחידה קרבית ובוגר מסלול "יזמות, אקולוגיה ויאכטות"
במכללה הרב-נושאת לעסקנות (שבקרוב תזכה למעמד של
אוניברסיטה).
סטרט-אפיסט מבטיח בבקרים, סטלן שממתין לכושי של וולט
בלילות.
פעמיים בשבוע הוא ביוגה, שלוש פעמים במכון.

לפני חמש שנים הוא טס לשבועיים להודו להתנדב בבית-יתומים, ומשם המשיך לחצי שנה גלישה בסרי-לנקה. יש לו אח קטן בחינוך האנתרופוסופי, וחברה שווה מרעננה שלומדת אדריכלות וקוראים לה גל. אבא שלה עשה אקזיט והכניס למדינה מלא כסף, וכבוד בזירה הבינלאומית. תמיר פגש אותה בסרי-לנקה. מצביע עבודה. סוציאליסט.

אני מנסה בכל כוחי לחשוב על אדם אחד בעולם הזה שיש לו סיבה להפגין נגד תמיר ולא מצליח - אז הוא עצמו?!

ובכן, כשתמיר יצא, כלומר נכנס, נכנס להפגין נגד עצמו, זה היה אחרי שניסה להפגין נגד כמעט כל דבר אפשרי.

תבינו, המכללה הרב-נושאת לעסקנות חרטה על דגלה "אימפקט חברתי".

תמיר מאז ומעולם רצה לעשות את העולם הזה טוב יותר (ולטוס לסרי-לנקה).

למזלו, הדרך היעילה ביותר לעשות את העולם הזה טוב יותר היא באמצעות שלטים שנונים ומתריסים, או אפליקציות.

אז הוא התחיל בכיכר הבימה, כי זה קל"ב.

תמיר גר ממש על רוטשילד-מרמורק.

הבניין שייך לאבא שלו; בכל-זאת הוא משלם כל חודש 9 אלף טיבין ותקילין, כדי שיהיה לו ערך לכסף.

זה לא סוף העולם, יחסית לשכר של שלושים וחמש פלוס אופציות, #סטרט-אפ-ניישן.

מצביע עבודה. סוציאליסט.

בכל אופן, ההפגנה הראשונה הייתה נגד ביבי כי הוא מושחת, ותמיר התחבר למסר.

אחר-כך חבר שלו מהצוות, ישי, נרצח בפיגוע בבר בדיזינגוף, אז תמיר יצא להפגין יחד עם המתנחלים בגוש עציון, נגד המדיניות המכילה בשטחים והשב"כ ואהוביה סנדק.

שם, צפו לו כל הטרומות מהשירות, וגם ככה כל החברים שלו בתל-אביב אוהבים ערבים (כל עוד הם נשארים ביפו ולא מאוננים לתוך החומס); הוא דפק פרסה דוך להפגנות של שלום עכשיו נגד הימין הקיצוני והכיבוש.

עם היחלשות מחנה השמאל, קצת נמאס לתמיר מהפגנות פוליטיות והוא עבר לאקולוגיה. כולם מתים על הטבע, זה קונצנזוס. נגד כריתת עצים, נגד מפעלי הזיקוק בחיפה, בקיצור – נגד משבר האקלים, מי לא מכיר?

בזמן הקורונה הוא שוב מצא את עצמו בצד של הדוסים. תופעות הלוואי מהחיסון התערבבו לו עם הביבי (הוא עדיין שנא את ביבי כ', טוב, נו, אתם יודעים למה), אז הוא זרם עם זה: נגד סגרים, נגד מסכות, נגד דיקטטורה רפואית, נגד אילומינאטי וכל המשתמע.

פעם אחת הוא נקלע להפגנה של חרדים נגד חוק הגיוס, בצומת ליד מודיעין. אמנם הוא לא הצטרף, אבל כשהביט בעיניים הסהרוריות שלהם חשב בליבו, וואלה, לא יודע אם מוישל'ה הוא המועמד האידיאלי לחפות עליי בזמן מעצר בג'נין.

אה! והייתה את ההפגנה בכיכר רבין של החבר'ה המאגניבים מהמסיבות טבע, נגד זה שלא נותנים להם לעשות סמים ביער, למלא אותו בזבל ולהבריח את חיות-הבר עם בסים מהגיהנום. תמיר עף על המידברן וכל השיתוף וההדדיות והרוחניות, וכיכר רבין לא כזאת רחוקה מרוטשילד-מרמורק, 6 דקות על bird.

אם תשאלו אותו, תמיר מחשיב גם את מצעד הגאווה בטיילת נגד ההומופוביה, ואת מצעד החיים בפולין נגד האנטישמיות. אחרון חביב היה המעגל שירה מקודשת, גם בכיכר רבין. אבל זו לא הייתה באמת הפגנה. ישויות האור באו להפגין רק אהבה, והיו נגד כל מי שהיה נגד משהו.

אז מה משותף לכל ההפגנות שתמיר השתתף בהן טרם ההפגנה נגד עצמו?
קלעת בינגו: ככולן היה את תמיר, היה את מושא ההפגנה, והם היו שונים.

הבלשנים מבינינו אפילו שמו לב ששורש המילה, פ.ג.נ., אפשר שיש קשר בינו לבין טקס פגאני, ובכל טקס פגאני שמכבד את עצמו, יש את ההתלהמות, יש את ההתגוששות ההמונית, יש את השתהלות היצרים והצרחות והמשיחיות בעיניים – אבל האליל תמיד נותר, איך אומרים, בחוץ.

בכל אופן, אחרי שחסם כבישים, נאם במגפונים, חיבר ג'ינגלים שמתחרזים, תמיר חזר לזכור הבימה. בכל זאת, זה קל"ב.

ככה הוא לא חייב להתעדכן בוויזי לגבי חסימות הכבישים. הוא יכול פשוט להציץ מחדר המדרגות בזמן שהוא אוסף צ'קים מהשוכרים כדי שיהיה לו ערך לכסף, ואם הוא מזהה התקהלות של כמה פנסיונרים-תל-אביבים-אשכנזים-סוציאליסטים-בעלי-בניינים-עם-ילד-בהייטק-ונכד-בחינוך-האנתרופוסופי, הוא יודע שאו שיש הפגנה, או שבדיוק הסתיימה הצגה שנייה של פאוסט.

בסיבוב הזה הוא התלבש על עניין הבחירות. חלאס, שיגעו אותו.

נכון, מקבלים יום שבתון וזה סבבה ואפשר ללכת לים, אבל להגיע לקלפי כל כמה חודשים בא לו מה זה מקולקל. כל העניין חוטא לגאונותה של הדמוקרטיה, בה האזרח הקטן מתבקש לשלשל פתק קטן פעם בארבע שנים, לבחור בין 120 קקים מהימין ל-120 חראות מהשמאל שינהלו את העניינים, והוא את שלו עשה – עכשיו אפשר לחזור לעשות כסף דמוקרטי.

כן, הפעם לא הייתה זו גחמה, או צורך בהשתייכות, או איזה חוש צדקנות פוסט-מודרני מלא סתירות פנימיות. הפעם זה היה באמת. הדמוקרטיה בסכנה. מסכנונת.

היא מתחבאת, משקשקת מפחד, שחס וחלילה לא תגמור כמו שאר הקרטיות והאיזמים, שבני-האדם היו בטוחים שיפתרו להם

את כל הבעיות במקומם, ובסוף נכנסו לדפי ההיסטוריה כניסיון עקר, מופרך ואלים.

כאמור, ככל שהתחפזת יותר מאגניבה והקופירייטינג יותר שנון ומתריס, ככה התרומה לחברה גדולה יותר. ותמיר אלוף בזה.

אז כשהוא מזהה התקהלות, והצ'ק כבר בכיס, והוא בודק ואין את הערבי שמוכר בייגלה, אז זה לא המלט ולא ליל העשרים, הוא ישר תופס שלט וכותב "תבחרו ב-חירות" או "לא מצביע לצבוע".

במוצ"ש האחרון, תמיר כבר היה ממש מיואש. נדמה שכל המדינה הולכת לאבדון, על אמת. אמנם יש לו דרכון פולני, אבל לגל עדיין אין. היא בתהליכים לפורטוגלי כי היא רבע מרוקאית, אבל עכשיו הקשיחו את התקנות וזה בעייתי. וגם אם ימצאו פתרון בירוקרטי, אם הכלכלה תתמוטט, עדיין ערך הנכסים של אבא ירד, ותמיר לא יודע לכתוב קוד בפולנית. מתוסכל, הוא תפס את הלורד השחור וכתב באותיות גדולות אמת פשוטה, לא שנונה, רק כנה: "הרסת את המדינה עם הבחירות שלך".

הוא ירד במדרגות. הלובי נראה כמו של בניין בצ'רנוביל, ההבדל היחיד הוא המחיר למ"ר. שני כיסאות, שולחן קטן וחפיסת קלפים אין שם; מראה גדולה כן. תמיר נעמד מולה כדי לסדר ת'שיער. השלט עוד היה בידו, ופתאום הוא הסתכל לעצמו בעיניים ומעליו הכיתוב: "הרסת את המדינה עם הבחירות שלך".

בום.
בן-רגע תמיר השתגר לתוך התודעה של עצמו.

הוא נעמד בתוכה עם השלט, וחסם את הסינפסה דרכה נוסעים הנוירונים מהאונה הקודקודית לבלוטת האצטרובל, כמו שחוסמים את איילון דרום. כל הבחירות שלו עברו על הציר הזה, ואף-אחת מהן לא פספסה את השלט: "הרסת את המדינה עם הבחירות שלך".

הבחירה לפתח אפליקציה שהמודל הכלכלי שלה מבוסס על זמן מסך של ילדים ראתה את השלט והתנדפה. והופס - זוגות צעירים חדלו מלחזור בתשובה כדי להגן על צאצאיהם מפני המסכים ואובדן המשמעות והפורנו. הבחירה להשתלט על עוד ועוד נכסים - פוף! דקה אחר-כך מחירי הדיור ירדו בשלושת-רבעי, חלף הצורך לכרות עוד עצים בשביל לבנות עוד בניינים, ופחות משפחות עברו לשטחים בגלל שזול שם. על הדרך כל בנייני המשרדים של ההייטק הפכו למגורים, ובכלל, נמחקו כל המשכנתאות והשכירות והקשקושים האלה.

אבל זו הייתה רק ההתחלה.

הבחירה לרכוש מוצרים ושירותים מחברות ענק ולא מחקלאים אורגניים, הבחירה לצפות בחדשות או בהישרדות האיים הקריביים - מת. כל המינימליזם הזה תקע את הכלכלה, ואז הממשלה לא יכלה להיות מושחתת, כי לא שילמו לה מיסים. ביבי התפטר, כי אף-אחד לא רוצה להיות דיקטטור עני. הבחירה להשתמש במקפא בשביל בשר משובח ובמזגן בשביל לא להזיע קצת, נעלמה כלא הייתה. גם הבחירה לטוס לסרי-לנקה או להחליף ג'יפ. אז חברת החשמל התייתרה וסגרו את מפעלי הזיקוק.

מיגור הבחירה לחגוג על וויד, קוק ואם.די. הביאה לירידה של שבעים אחוז באלימות נגד נשים בלוד. הבחירה לשלוח את הילדים העתידיים שלו לחינוך האנתרופוסופי יחד עם הילדים של שאר בעלי-הבניינים,

הוחלפה בבחירה להפגיש אותם יום-יום עם ילדים ערבים ועם ילדים דתיים, שישחקו יחד.
תוך עשר דקות (או דור וחצי) סגרו את צה"ל, את שלום עכשיו ואת חוק הגיוס לחרדים, והשמיים התמלאו יונים עם עלה של זית.

המהפכה המשפטית האיומה הושלמה כמתוכנן; אבל אף-אחד לא תבע אף-אחד.

וזהו, בגדול.

עכשיו תמיר יכול למצוא בקתה קטנה בטבע, לעשות אהבה עם גל תחת מרבד הכוכבים, להביא לעולם שני ילדים, לשלוח אותם לחינוך האנתרופוסופי, על הדרך להתעסק עם מה שבאמת יושב לו על הלב, ולהפסיק לפרסם סיפורים פוליטיים מזייני-שכל שרק נותנים למפגינים הזדמנות להסביר לו למה הוא טועה.

הגנון של דוד וגוליית

דוד הוא הילד החדש בגן.

הוריו העבירו אותו אחרי שבגן הקודם, כל הילדים נטפלו אליו.

וגם בגן הקודם-קודם.

וגם בגן הקודם-קודם-קודם.

למה תמיד נטפלו דווקא אליו? דוד כנראה מעולם לא שאל את עצמו.

בכל-זאת, הוא רק בן שלוש.

אולי זה בגלל התלתלים הזהובים שלו, שנופלים על הכתפיים כמו גלימה, וכולם מקנאים. אולי זה מכיוון שהוא לא ניגש לשחק עם הילדים האחרים, ונשאר לשחק בפניו עם הצעצועים שהביא מהבית. יכול להיות שזה מפני שהוא נוהג להתרברב שהגנת אוהבת אותו הכי הרבה, או כי משום איכשהו תמיד יש לו מלא ממתקים בכיסים.

פעם אחת, בגן הקודם-קודם, דוד שכנע את כל הילדים שהוא ישמור להם על הממתקים, בתמורה לממתק אחד בשבוע. הילדים שמחו שמישהו שומר להם על הממתקים, כל-כך שמחו שלא שמו לב שהם נותנים לדוד יותר ממתקים מאשר גנבו מהם קודם לכן.

בכל אופן.

דוד הרוויח את מה שהרוויח ביושר, ונשבע לעצמו: הפעם אף בריון לא ייטפל אליי.

גוליית הוא לא הילד הכי חכם בגן.

גם לא הכי יפה.

הוא גדול ומגושם, וכבר התחילו לו שיערות בבית-השחי.

הוא נטפל להרבה ילדים ומרביץ להם.

זה רק בגלל שהוא רוצה שהם ישחקו אתו, אבל הילדים האחרים לא יודעים את זה וישר בוכים.

הוא מרביץ גם לאחיו הקטנים, ולבנות.

פעם אחת הגננת אפילו ראתה אותו יושב בצד ומרביץ לעצמו.

אם הגננת משגיחה עליו, הוא לא נטפל לאף-אחד, אבל מה לעשות, הגננת לא יכולה להיות בכמה מקומות בעת ובעונה אחת.

ביום שדוד הגיע לגן, גוליית מיד התחיל להציק לו. גוליית אמר לגננת שדוד גנב לו את המקום שלו בחצר, ודוד אמר שהוא לא גנב שום דבר כי הוא כבר היה בגן הזה כשהיה בן שנה, ועזב בגלל שנטפלו אליו, ועכשיו הוא חזר אחרי שהיה בכל הגנים בעיר, ותראי מה עושים לי הגננת.

הגננת רק אמרה להם שיש מספיק מקום לכולם ושילמדו להסתדר.

אחרי שגוליית הסתלק דוד משך לגננת בחולצה ושאל אותה, הגננת, נכון שאוטי את אוהבת הכי הרבה?

הגננת לא ידעה מה נסגר עם הילד, רגשי-נחיתות, משהו מהבית...

היא ניסתה להסביר לו, האהבה של הגננת היא כמו אהבה של אמא, ככל שיש יותר ילדים יש יותר אהבה, לא צריך להתחלק, גם מזה יש מספיק לכולם.

אבל דוד ידע שהיא סתם אומרת והיא אוהבת אותו יותר מאת גוליית.

הוא חזר לחצר וגוליית הרביץ לו, לפעמים בגלל שהוא ראה אותו מתחנף לגננת, לפעמים כי דוד התגרה בו או לקח לו ממתקים, ולפעמים סתם התחשק לו להרביץ למישהו.

כבר אחרי היום הראשון בגן, דוד חזר עם מכה בכתף, פנס בעין והרבה ממתקים.

הוא ישב בבית וחשב מה לעשות.

לבסוף הוא לקח שני מקלות, חיבר אותם והדביק גומייה באמצע. הוא הכין כמה אבנים בכיס של המכנס והלך לישון.

למחרת, איך שגוליית ראה את דוד והתחיל לרוץ לעברו, דוד ישר תקע לו אחת בפיקת הברך וגוליית השתטח על ארגו החול.

גוליית עוד הספיק לקום ולדפוק לו ראסייה, בסוף היום שניהם גמרו במיון.

בימים שאחרי דוד כבר למד, אבן אחת בכל פיקה ואחת בביצים וגוליית לא יספיק אפילו להגיע אליו.

הוא היה יכול לתקוע לו אחת בין העיניים ולגמור עם הסיפור, אבל שניהם יודעים שאם דוד יהרוג את גוליית, הגננת כבר לא תאהב אותו בכלל.

גוליית המשיך לאיים על דוד שכשהוא יתפוס אותו הוא ינתן לו את הגולגולת על סלע.

הגננת הושיבה את כל הילדים במעגל, ואמרה שעכשיו נלמד איך פותרים מחלוקות בגן דמוקרטי.

אתם יודעים מה זה גן דמוקרטי, ילדים?

תחזרו אחריי, ד-מ-ו-ק-ר-ט-י.

דמוקרטיה היא כמו קסם שפותר את כל הבעיות שיש בין אנשים.

בדמוקרטיה, אני שואלת שאלה, ואתם מחליטים אם להצביע בעד או נגד, כי אתם הריבון.

אז ילדים, מי מכם חושב, או חושבת, שדוד וגוליית צריכים להשלים? מי שחושב, או חושבת, שכן, תרימו יד.

שלושה ילדים הרימו יד, שלושה ילדים לא, שניים מצצו סוכרייה על מקל וארבעה עשו קקי במכנסים.

הגננת אמרה שדוד וגוליית הם כמו אחים שרבים ורבים אבל בפנים מאוד אוהבים.

דוד הבין שהגננת לא תעזור לו הפעם ושהוא צריך להסתדר בזכות עצמו.

כמה שבועות קדימה, לדוד יש מערכת רוגטקות משוכללת.

מספיק שגוליית זז מילימטר מהפינה שלו, ישר הוא מקבל שתיים לברך ואחת לביצים.

גוליית ניסה לזרוק על דוד קצת חול מהפינה שלו, אבל המערכת המשוכללת יודעת גם ליירט חול.

גוליית התחיל לבכות, הוא נשאר בגן כבר חמש פעמים רצוף, וככה הוא בחיים לא יעלה לכיתה א'. דוד ידע שאלו דמעות תנין.

דוד החל לשווק את מערכת הרוגטקות בכל הגנים בעיר, לפעמים לילדים שנטפלים אליהם, לפעמים לבריונים, הכל תלוי למי יש יותר ממתקים.

הגננת התחילה להזהיר את דוד, אולי הוא מגזים, אבל דוד תמיד אומר שזה אשמת גוליית, ושגוליית אמר שכשהוא יתפוס אותו הוא יעשה ממנו עיסה כתומה ויקשט איתה גפליטע פיש. אולי הוא צודק.

כך או כך, לא דוד ולא גוליית הולכים לשום מקום, וגם לא הגנון.

כל הסיפור עלול להיראות לכם מאוד ילדותי, אבל ככה זה כשמדובר בממתקים.

הכל בראש!

"אין ברירה," אמר הרופא והניד בראשו, מביט בגוף המונח על השולחן, "חייבים לנתח."

הוא עטה כפפות לטקס כחולות, קירב את כפות הידיים לאף, והסניף.

הוא אהב את הריח.

המתמחים נאלמו, נבוכים.

"השתלת כבד?" שאל האמיץ מבניהם - בהתבסס על אי-תפקוד יותרת הכבד והפסולת שנצטברה בו.

הרופא הניד בראשו, והמתמחה - שעשה ארבע פעמים פסיכומטרי כדי להתקבל לרפואה - בלם רק בקושי את הדמעות שהצטברו בגרונו. תשע-עשרה שנה אחר-כך, הוא יורה על השתלה בפציינט שהכבד שלו בריא לחלוטין.

"כיס המרה?" שאלה מתמחה אחרת, ושלפה את צילומי הרנטגן, המעידים על אבנים גדולות פי שלושה וארבעה מן הממוצע.

"לא," אמר הרופא.

לא היה ברור אם הוא מחייך או מזעיף פנים כלפי המתמחה, שעתידה להיות האפידמיולוגית הראשית של מדינת ניו-המפשירה. באותו הלילה מול המראה, היא סטרה לעצמה שבע-מאות ארבעים ושבע פעמים, אחת עבור כל נקודה שקיבלה בפסיכומטרי, ונשבעה בשם היפוקרטס לעולם לא להביע דעה שנויה במחלוקת בסוגיה רפואית.

למען האמת, לא ניתן היה להאשים את המתמחים.

הגוף היה לוקה במחלות רבות כל-כך; גרורות של סרטן מן הריאות ועד הטחול, ניוון שרירים ובצקות מכף הרגל ועד קצות האצבעות, קרישי דם, ריאות שחורות, מעי פצוע, קרנית מטושטשת, שומן רווי בדפנות שסתומי הלב, אשכים מודלקים.

המתמחים הצביעו על התסמינים והעדויות בפני הרופא כמו קרפיונים שרבים על פיסת לחם, שניים מהם אפילו באמת רצו לעזור למטופל, אך הרופא עמד על שלו: "אנו מבצעים ניתוח להחלפת ראש."

כאשר ביקשו המתמחים הסבר מפורט יותר, אמר הרופא: "הלא ידוע לכם שמרכז מערכת העצבים נמצא במוח."

"ידוע", השיבו המתמחים.

"כמו כן, ידוע לכם שהמוח נמצא בתוך הראש."

"גם ידוע", השיבו המתמחים.

"אם כן, המסקנה המתבקשת היחידה היא שיש לבצע ניתוח להחלפת ראש. הפסולת, והעשן, והשומנים, עלולים לתעתע. קל לחשוב שהבעיה היא בגוף. אבל הכל בראש. נחליף אפוא את הראש. בכך יירפא הגוף באחת."

חלק מהמתמחים היססו, אך אף-אחד לא העז להטיל דופי בחריצת המשפט של הרופא.

הם לפתו את האזמל, חתכו מתחת לסנטר, אל תוך העור הרך שבקצהו העליון של הגרון, נזהרו מהעורק הראשי, אחורה כלפי העורף, עד שהשלימו את הסיבוב. אחר לפתו את הראש המדמם בשיער, הניחו על צלוחית כסופה בצד שולחן הניתוחים, אספו את הראש החלופי, ותפרו אותו, עקב אחר אגודל, אל הגוף החולה.

לאחר ההתאוששות, התעורר הפציינט.

"הניתוח הוכתר כהצלחה", אמר הרופא, "החלפת הראש ריפאה את הגוף כולו. טרם הניתוח דיברנו על שינוי הרגלי התזונה,

ספורט על בסיס יומי, זמן בחיק הטבע, הפסקת העישון, קהילה
אנושית תומכת, מיגור שעות המסך, הפחתת הדחק הנפשי
והתנדבות בחברה. אתה יכול לשכוח מכל הללו. הניתוח עקף
את הכל - אולי כדאי לקרוא לו ניתוח מעקפים." הרופא פרץ
בצחוק ולא הצליח להפסיק במשך כמה דקות.

הפציינט לא ידע נפשו מרוב אושר.

הוא כבר החל לדמיין את סוף-השבוע, את הלוכסטר
והטירמיסו והסיגריה שאחרי...

"אדוני, אדוני!" קרא המתמחה בעודו מוביל את המיטה לעבר
חדר הטיפול הנמרץ.

"אנחנו מאבדים אותו!" קרא מתמחה אחר.

"מאבדים אותו?" שאל הפציינט.

"הוא אומר משהו!" אמר המתמחה.

"אבל, אבל אמרתם שהבראתי. שהניתוח הוכתר כהצלחה."

"לא, אדוני," אמר המתמחה, "אתה דמיינת את זה. בגלל
התרופות."

"אני זוכר שאמרת שהבראתי!"

"זה היה הכל בראש."

"הכל מה?"

"הכל בראש!"

"אז הניתוח לא הצליח?"

"לא, אדוני. אתה תהיה חייב להפסיק לעשן, כדי לרפא את
הריאות שלך."

"להפסיק לעשן?"

"כן, ולהפסיק עם השומנים כדי לרפא את העורקים שלך."

"להפסיק להסניף?!"

"כן, אדוני. אתה תהיה חייב לשנות את אורח החיים שלך
מקצה לקצה, אם אתה מעוניין להמשיך לחיות מספיק זמן כדי
לראות את הילדים שלך גדלים."

"אז מה עם הניתוח?"

"ניסינו," אמר המתמחה, "אבל גילינו שכדי לרפא גוף שכמעט
כל התאים בו חולים, זה לא מספיק להחליף את הראש."

(מוקדש לרה"מ בנימין נתניהו, לרגל סיום כהונתו)

האגף לשיפור האגפים

האיש הקטן יושב בתוך הכיסא הגדול.

גם החולצה קצת גדולה עליו, וזה נראה כאילו אין לו כתפיים.

שישה חודשים לקח לי להשיג את הפגישה הזאת. הסבירו לי שזה לא פשוט למצוא חלון בלו"ז שיתאים גם לראש המחלקה, גם למזכירת המחלקה, גם למשנה לגזברות המחלקה וגם למ"מ קשרי מחלקה-תושבים.

מ"מ קשרי מחלקה-תושבים הציעה לי קפה נמס בכוס קלקר בכניסה, אז אני מזהה אותה.

לגבי השתיים האחרות, אני לא בטוח מי זאת מי. בראשי אני מחליט לקרוא להן כפופה מס' 1 וכפופה מס' 2.

שלוש הכפופות יושבות סביב שולחן פורמייקה שבמרכזו צלחת חד-פעמית לבנה עם בורקסים, ובקצה השולחן יושב אני.

יש איזה צליל חריקה משונה מאחוריי שמציק לי, אבל משום-מה אני לא מעז להסתובב.

"אנחנו כאן ברשות לשיפור האגפים," פותחת מ"מ קשרי מחלקה-תושבים, "אני מבקש," קוטע ראש האגף ומחייך חיוך קטן ומדושן, "האגף לשיפור האגפים," "לא היינו מחלקה?" שואלת כפופה מס' 1, "אנחנו עדיין נקראים הרשות לשיפור האגפים, אבל מבחינה תקציבית המנכ"ל אישר לנו מעמד של אגף." "והו!" מצפצפת כפופה מס' 2, "ומבחינה ארגונית?" שואלת מ"מ קשרי מחלקה-תושבים, "זה בתהליך במערכת," אומר ראש האגף, "לא ידעת את זה, ניצה? אני מתפלא עלייך," וניצה נבהלת, "ידעתי שאנחנו בתהליך, לא ידעתי שהמנכ"ל

כבר אישר, "היא משקרת, "יפה מאוד", אומר ראש האגף לשיפור האגפים וסופק כפיים קטנות, "אני מבין שסיימנו כאן?"

"אממ..." אני משתעל, "אבל עוד לא.. עוד לא.."

"ודאי, ודאי," הוא מביט בי בפעם הראשונה, "תראה."

החריקה מקשה עליי להתרכז.

"התושבים הם מה שעושה את העיר הזאת. ריד מיי ליפס: בלי תושבים, אין עיר. ושאר אחד לא יגיד לך אחרת. יכול להיות שזה היה מקל עלינו כאן בעירייה, אבל אז איפה הנשמה, איפה.. חדוות-העשייה? חשוב לנו שהעבודה שלנו תהיה משמעותית, אתה מבין אותי? אנחנו חיים תושבים, נושמים תושבים."

עיניו הקטנות זוהרות בזמן שהוא מדבר, כשליח האל המקבל לחיקו את הנבואה השמימית.

שלוש הכפופות מביטות בו כמו שהמוזות מתבוננות באפולו.

"אבל," ממשיך ראש האגף הקטן, "ויש אבל גדול. זה כמו בצבא. אני תמיד אומר, תושב שמתנדב זה כמו חייל שמתנדב. רוצה להיות חלק מהעירייה? אהלן וסהלן. אבל צריך להבין איך המערכת עובדת. זה לא פשוט, להבין איך המערכת עובדת. שלא תבין אותי לא נכון, אני אוהב שהעובדים שלי יוזמים. אני אקח עובד שצריך לבלום אותו על-פני עובד שצריך להמריץ אותו כל יום בשבוע, ופעמיים ביום הבוחר."

החריקה כבר נעשית בלתי-נסבלת, ואני מסתובב. על שידה בפינת החדר, מתחת לתעודה ממוסגרת שכתוב עליה *מוענקת לרפי בן-דודי, שסיים בהצלחה קורס ניהול תעשייתי במכללת צ'וקרייה, מחוז קירגיזסטאן*, מונח כלוב שקוף מלא בנסורת. האוגר רץ בנחישות על גלגל הפלסטיק הוורוד שלו.

"חמוד, אה? זה חולדי, הקמע המחלקתי," אומר ראש המחלקה.

"חשבתי שאתם אגף."

"בטח אגף! קדימה, בוא נשמע את הרעיון שלך."

הלב שלי פועם בחוזקה - בכל-זאת, הרבה מונח כאן על הכף.
כבר כמעט שנתיים שאנחנו עובדים על הגינה הקהילתית הזו,
ועכשיו רוצים לבנות עליה בניין.

"טוב, אז ככה, קודם אני אספר לך קצת על הגינה שלנו, זה
ממש פלא מה שקורה שם, אנחנו קבוצה די גדולה של תושבים
צעירים, ומנסים שם כל מיני דברים מגניבים, כמו שירותים
אקולוגיים ועצי-פרי, עד עכשיו שתלנו."

טראח!

היד הקטנה הולמת בחוזקה על כפתור אדום גדול, הבולט מלב
שולחן הפורמייקה.

סירנה מחרישת-אוזניים מופעלת, ואור אדום מהבהב מלווה
אותה.

האיש הקטן מוציא מגפון מתחתית השולחן וקורא: "מפגע
תברואתי!"

"מפגע תברואתי! מפגע תברואתי!" צועקות הכפופות,
ומתחילות להתרוצץ ברחבי המשרד ולנופף בזרועותיהן, כמו
בריקוד הציפורים.

הן ממשיכות ככה עד שהסירנה פוסקת, ואז חוזרות לציפוי
הלבד המגרד של הכיסאות השחורים. כל שנשאר זו החריקה
של גלגל האוגר.

"אין סיכוי שהמערכת תאשר את זה. רעיון הבא," אומר האיש
הקטן.

אני מתאר לעצמי שהוא מתכוון לשירותים.

"אבל רגע, אתה יודע כמה ליטרים של ביוב נשפכים לים כל
שנה סתם, ובינינו, ים חום-אדמדם זה גם לא בדיוק תברואתי."

"בטח חום-אדמדם! האגף לשיפור האגפים שתל השנה אלף
מאתיים עצים והמערכת העניקה לו פרס הוקרה."

כפופה מס' 2 מוחאת כפיים בהתלהבות.

"כן, אבל אגף הבנייה כרת בערך עשרים אלף, ובקצב הזה..."

"בטח כרת! תשמע, יש לך רעיונות נחמדים, אבל זה כמו שאני אומר לעובדים שלי, עם נחמד לא הולכים למכולת. המערכת לא תסכים לזה. וחוץ מזה – ברזיות."

"ברזיות?"

"ברזיות. בזכותנו, כל העיר רצופה ברזיות. אם לא המערכת, מאיפה היו לך מים, אה? היית גווע בצמא, אתה והגינה הזאת שלך!" מתלהם ראש האגף הקטן.

"אם כבר העלת את זה, אז יש נהר יפהפה שזורם באמצע העיר, רק שהוא מזוהם כבר יובל..."

"ברזיות! ברזיות-ברזיות! באיזו עוד עיר בעולם יש לך ברזיות בכל פינה?"

"רומא, ברצלונה, טורונטו, באזל..."

"הכל הוא רואה שלילי, זה, " מסננת כפופה מס' 2, ומגניבה מבט מבקש-אישור לעבר ראש האגף הקטן.

"שבילי אופניים!" ניצה קופצת ממושבה אל-על.

"נכון, אני מודה, "סללתם שבילי אופניים."

"אה-הא!" הוא מחייך חיוך קטן של ניצחון גדול, "שאפו, ניצה! עיר על גלגלים! אמסטרדם זה פה!"

"מצד שני, כולם ממהרים על הקורקינטים, בשביל לשבת עשר שעות ביום מול מסך, בשביל למכור איזו פרסומת לאיזה ילד, בשביל לממן את שכר-הדירה של הנדל"ניסטים, כל זה בתנאי שהם לא פיצחו את הגולגולת שלהם על איזה עמוד שבולט מהמדרכה. אתה מבין, זה לא השביל, זה הבשביל. ואגב, גם באמסטרדם יש ברזיות..."

"דאוונר רציני, " אומרת ניצה, וראש האגף הקטן מתפרץ: "ניצה, רעיון, לרשום! שביל אופניים שהופך לברזייה ולהפך."

האוגר הזה לא מתעייף, חשבתי לעצמי, וניסיתי להתעלם מהחריקה.

אוקיי, צריך להתמקד.

רק הבניין, לדבר איתו רק על הבניין.

"בסדר, בסדר, תשכח מזה, הסיבה העיקרית שבאתי לכאן היא שהולכים לבנות לנו בניין על הגינה. אחרי כל הזמן והאהבה שהשקענו שם, פתאום הגיע איזה יום פרטי, השטח הזה בכלל ציבורי אז אני לא מבין איך..."

"גאון גדול! יושב פה ורוצה לשנות את כל המערך התכנוני של מדינת ישראל!"

"זה בניין של ארבעים קומות בשכונה של צמודי-קרקע, אני לא מבין איך אישרו..."

כפופה מס' 2 קמה מכיסא הלבד. היא מתחילה להעביר מסמכים מצד אחד של שולחן הפורמייקה לצידו השני, וחזרה.

"על זה אני מדבר! לזה אני קורא יעילות! מישהו אמר כפופה מצטיינת?"

"זנב!" צועקת כפופה מס' 1 ומתחילה להסתובב במרכז המשרד כמו סביבון.

"מה היא עושה?" אני שואל.

"מה היא עושה, מה היא עושה, רודפת אחרי הזנב של עצמה אלא מה?" עונה האיש הקטן.

"אבל אין לה זנב."

"בחור, אל תטריח את עצמך, כמה שתדע יותר אתה רק תבין פחות."

הוא מתחיל לדבר שוב, אבל ברגע שהוא פותח את הפה, נוזל משם מעין חומר סמיך בגוון חום-אדמדם. החומר ממשיך לזלוג בזמן שהאיש הקטן מזיז את השפתיים; רק כשהריח מגיע אליי אני מבין שזו צואה והוא פשוט מחרבן מהפה. המשרד מתמלא

רעשים של פלוצים. הצואה מתפזרת על החולצה המכופתרת של האיש הקטן, על שולחן הפורמייקה, וקצת על הסנטר.

כפופה מס' 2 ניגשת לנגב לו את הפה עם מגבון לח, והוא שוב יכול להוציא מילים.

"זה כמו עם העובדים שלי."

"אתה עובד אצלי לא אני אצלך!" אני מתפרץ.

ראש האגף משתתק לרגע, מבולבל.

נדמה שגלגלי השיניים במוחו מנסים לפרש את פשר המשפט המוזר, ללא הועיל.

"איך אתה מעז", אומרת כפופה מס' 1.

"כפוי טובה", אומרת כפופה מס' 2, וניצה מוסיפה, "נחש קטן."

ניצה קמה, נעמדת בפינה, ומתחילה לדפוק את הראש בקיר.

"מה היא עושה?" אני שואל.

"אתה אל תנסה להבין את המנגנונים העירוניים המורכבים!"

איש עם כובע נכנס לחדר.

"תכיר", אומר ראש האגף, "זה מ"מ המשנה לדוור המחלקתי."

"אגפי", אני מזכיר.

"בטח אגפי!"

"בכל אופן, אני לא מבין איך אישרו את הבניין הזה..."

הדוור מוסר לראש האגף הקטן מעטפה שכתוב עליה 'מיסים'.

ראש האגף הקטן מסתכל בפנים, סופר, ומכניס אותה לכיס.

"אתה לא שומע מה שאני אומר לך? ברור שאתה לא מבין. אתה רוצה להבין את המערכת? בוא, תעלה למכרו, תצבור ותק, לאט-לאט המערכת תסביר לך. המערכת אישרה את הבניין, וזהו, עכשיו הבניין קיים."

"המערכת, המערכת, אתה כל הזמן מדבר על המערכת! מי זו אותה ישות פנטסטית שנקראת המערכת?! היא אוכלת? היא שותה? אתה המערכת, ניצה היא המערכת, המערכת היא לא יותר מסך האנשים שמרכיבים אותה!"

ראש האגף הקטן מחייך, ושוב נותרת רק החריקה של חולדי ברקע.

"פה הטעות שלך, טירון. תבין, אנשים לא מרכיבים את המערכת. אנשים לכל היותר משרתים את המערכת. בוא אני אומר לך משהו - המערכת היא עובדה. אתה לא. אתה צריך את המערכת, אבל המערכת לא צריכה אותך. המערכת היא הכל, ואי-אפשר להסביר אותה במילים. חייבים לראות כדי להבין."

"אז אני רוצה לראות," אני אומר.

שלוש הכפופות חדלות מלדפוק את הראש בקיר, להסתובב במרכז המשרד, ולהעביר מסמכים מקצה אחד של השולחן לשני, ומביטות בי.

"הוא רוצה לראות את המערכת," אומרת כפופה מס' 1.

"אתה חושב שהוא מוכן?" שואלת ניצה, וראש האגף אומר: "על אחריותו."

ניצה מסמנת לי לבוא אחריה.

אני צועד בעקבותיה לאורכו של מסדרון לבן, שעל קירותיו ממסוגרות ארבע תמונות בשחור-לבן של כיכר דיזינגוף.

ניצה נעמדת מול דלת פורמייקה חומה.

היא מוציאה מכיסה מפתח ניקל קטן, מסובבת אותו בתוך המנעול, ואנחנו נכנסים לחדר הריק.

רק כרית קטיפה בצבע ארגמן מונחת במרכז החדר, ועליה קוקר-ספנייל שמלקק את הביצים של עצמו.

ראש האגף מגיח מאחורי כתפי.

"זוהי, בחור, המערכת."

הכלב ממשיך ללקק לעצמו את הביצים.

"נו, נדמה לך שאתה מבין?" שואל ראש האגף הקטן, מחייך.

"מה יש להבין?" אני שואל.

"בדיוק."

החריקה ברקע פוסקת.

כפופה מס' 2 נכנסת לחדר, מחזיקה את חולדי המציץ בשתי ידיה.

כפופה מס' 1 מוציאה אולר מכיסה, משספת את צווארו של חולדי, ומניחה אותו לדמם למוות למרגלות הקוקר-ספנייל.

אחר שלושתם צועדים לאחור וידיהם צמודות זו אל זו בנמסטה.

לפתע, נשמע צלצול פעמון בית-ספר ברחבי הבניין.

ראש האגף הקטן, כמו גם שלוש הכפופות, כמו גם השומר בכניסה, והדוור המחלקתי, שומטים מסמכים ועטים לרצפה, רצים בספרינט לעבר החניון, מתניעים רכבי ליסינג ונעלמים משם.

אני נותר לבדי בבניין הריק ומביט בשעון הקיר.

השעה שתיים בצהריים.

כוס-אמק הגינה הקהילתית הזאת.

עולם שטוח

מבזק החדשות נפתח בכותרת: כל תיאוריות הקונספירציה התבררו כנכונות.

השדרנית חמורת-הסבר, ציפורית כהן, דיברה בשטף בזמן שברקע התחלפו במהירות מהפנטת שוטים של המצלמה - קלוז-אפ, מדיום-שוט, קלוז-אפ, לונג-שוט, קלוז-אפ, קלוז-אפ, וחוזר חלילה.

הסט עליו ביימו את הנחיתה על הירח, חיילים אמריקאים מגרדים את החיזור ברוזוול, סוכן ס.י.איי. לוחץ ידיים עם אוסאמה בן-לאדן.

באולפן התארח פרופסור שילמולי, שיצא למסע מסביב לעולם כדי להוכיח שהוא עגול. הוא התחיל בקליפורניה ונע מזרחה, במקביל לגבול עם מקסיקו, עד פלורידה, חצה את האוקיינוס האטלנטי על מעבורת לליסבון, המשיך בטרמפים עד מוסקבה ועלה על הטרנס-סיבירית, ירד דרך מונגוליה על יק לבייג'ינג ומשם לקח מעבורת נוספת, הוא ציפה שאחרי יפן יגיע להוואי ואז שוב לקליפורניה, אבל באמצע האוקיינוס השקט הסירה שלו נתקלה בגדר תיל בגובה מטר וחצי ומאחוריה כלום. המצלמה צילמה את הגדר, אבל לא יכלה לצלם את הכלום.

טוני לא האמין למילה שיצאה לה מהפה.

הוא קם מהכיסא המתקפל, נכנס לקרוון שלו ושרבט כמה מחשבות על דף. אחר-כך לא הכניס את הדף למקרר, כי הוא ידע שהם לא מסתכלים. את המקרר הוא פתח רק כדי לסיים את המק אנד צ'יז מאתמול, והכרס שלו נשפכה מהטי-שירט הלבנה הצמודה בזמן שאכל.

"מרתה! מרתה!" טוני קרא, אבל היא לא שמעה אותו, אז הוא נאלץ לסחוב את עצמו עד הבית.

הבית שלהם היה די גדול, למעשה הם היו מאוד עשירים. טוני לא תיאר לעצמו, כשקנה בתחילת הניינטז את החלקה הנידחת בצפון קליפורניה, שיום אחד ישלמו לו הון תועפות כדי לגדל בה חשיש. על כל פנים, במשך רוב היום הוא העדיף להתבודד בקרוון.

"מרתה!" הוא קרא מהסלון והדליק את הטלוויזיה. ציפורית כהן ראינה לפי התור את כל חברי האילומינאטי.

"מרתה! איפה האישה הזאת כשצריך אותה.. מרתה!"

הטלוויזיה השמיעה ג'ינגל מנבא-רעות: "הערב במהדורה המרכזית, ראיון עם החיזורים ששתלו את החיים על-פני כדור-הארץ."

"מרתה!!!!"

"מרתה, מרתה, שמעתי אותך כבר כשצעקת מהקרוון!" מרתה צעקה מלמעלה, כשאופרת-הסבון עברה לפרסומות.

"את לא מבינה, בחדשות אומרים שיש חיזורים, אבל אני יודע שהם משקרים.."

"מה?? לא שומעת!"

"בחדשות אומרים שיש חיזורים!"

"החיזורים יכולים לנשק לי ב'תחת, אולי תגיד לי מתי תעיף ת'גרוטאה הזאת מהגראז'?"

"את מדברת איתי על מכסחת-דשא, אני אומר לך שאין חיזורים!"

"שמה קצוץ על החיזורים.. " צעקה מרתה ונכנסה לשירותים.

טוני דידיה לעבר הגראז', כי מה לעשות, הוא אהב את היצור הזה, שמעשן בשרשרת מול אופרות-סבון וכבר קיבל צורה של כורסא.

הם התחתנו בימים של באושר ובעוני ובבריאות ובחולי. מרתה כבר מזמן הפכה להיות איבר בגוף שלו. אפשר היה להקשות ולשאול מה זאת אומרת, מה זאת אומרת שטוני אוהב את מרתה, אבל לשאול מה זאת אומרת שטוני אוהב את מרתה זה כמו לשאול מה זאת אומרת שטוני אוהב את המרפק שלו.

הוא העמיס את המכסחה על הטנדר והתחיל לנסוע.

הכל היה רגיל באופן מחשיד. רכבים נסעו על הכביש, בעיקר משאיות. אוטובוס חרק ועצר בתחנה, ושני נערים עלו עליו. סטיוארט נופף לו לשלום בכניסה למזבלה, וחייך. בזמן שטוני פורק את מכסחת-הדשא, עוד שני טנדרים הגיעו לפנות פסולת, והנהגים צפצפו זה לזה. מה עם הלייקרס, אמר אחד לשני, לא שווים כלום בלי קובי, הגרוטאות, מה שלום האולד בול אנד צ'יין, משמינה וצופה בטלוויזיה.

כולם השתגעו?

טוני נכנס לטנדר.

נורית הדלק הבהבה, והוא עצר בתחנה של דיוק.

הטלוויזיה הקטנה בחנות הקטנה הייתה על מיוט, ציפורית כהן רק הזיזה את השפתיים ומתחתיה כותרת: הריאיון עם החיזורים היוצרים, בעוד 02:34:22, 02:34:21, 02:34:20, 02:34:19, ...02:34:18

"וואטס שייקינג, טון?" שאל דיוק את חברו הותיק.

"וואטס שייקינג, אני אגיד לך וואטס שייקינג דיוק, יש חיזורים, זה מה ששייקינג..."

"אה, כן," דיוק צחק, "ראיתי. מי היה מאמין, אה?"

"מי היה מאמין? דיוק, איך יכול להיות שאתה לא מזועזע?"

"מזועזע? הא! אל תצחיק אותי. ציפורית כהן תצטרך למצוא משהו הרבה יותר מעניין מכמה גמדים ירוקים בתוך פריסבי כדי לזעזע אותי."

"ומה לגבי האילומינאטי?" שאל טוני, ושילם עבור הדלק ושקית של צ'יפס.

"האילומינאטי?" שאל דיוק.

"כן, כמה מיליארדרים שרוצים לנהל את העולם לפי מה שהם חושבים שנכון."

"נו, ומה חדש?"

"לא, לא, הם אומרים שקבוצה מצומצמת של אנשים נפגשת ביניהם וחורשת מזימות של כסף וכוח," אמר טוני.

"בוקר טוב אליה! אם תרצה להכיר קבוצה כזאת באופן אישי, בוא תשמע את החתן שלי וחברים שלו מדברים על האפליקציה-שמפליקציה שהם מפתחים."

"דיוק, אני לא מבין, זה לא מפריע לך שהם מנהלים את העולם שלנו?"

"בוא אני אגיד לך משהו, טון. רואה את הטלוויזיה הזאת? והשולחן הזה עם שני הכיסאות, והמפיות שעליו, והדלפק המתקלף הזה, והמשאבה הזו שמחוברת לטנדר שלך? זה העולם שלי. ואני אוהב אותו, ואני לא רואה בו שום אילומינאטי. לעולם הזה יש רק מנהל אחד, וקוראים לו דיוק."

דיוק קיפל את השטרות והכניס אותם לכיס החולצה שלו.

"העולם הוא עגול, דיוק, העולם הוא עגול!" אמר טוני בזמן שיצא מהחנות.

"עגול, שטוח, מצדי שיהיה בצורה של ביצים!" צעק דיוק בזמן שהדלת נסגרת.

טוני נכנס לטנדר, אחז בהגה בשתי ידיים, והביט קדימה לעבר ההרים.

פאק איט, הוא אמר לעצמו ולחץ על הגז.

אני אראה להם מה זה. הטנדר האיץ, וטוני ירד לכיוון רוט וואן. הוא אפילו לא הסתכל על הנחשולים המסתלסלים ומתנפצים אל המצוקים האדירים. כל הדרך הוא הריץ במוחו טיעונים שישתמש בהם, ואז טיעוני-נגד פוטנציאליים, ותשובות לטיעונים האלו.

גם באל.איי. הכל היה רגיל; אותן פרסומות, אותם ג'יפים.

חוץ מכמה משוגעים שעמדו בצמתים וצעקו שהעולם עגול, הכל היה אותו הדבר.

כאשר התפרץ טוני לאולפן החדשות, הריאיון היה בעיצומו.

"אתה!" טוני צעק והתקרב אל החיזור, "תוריד את המסכה!"

הוא התחיל למשוך לחיזור בשיער, שאגב בכלל לא היה גמד או ירוק, יותר מהכל הוא היה דומה לעמנואל קאנט.

"אתה לא יצרת אותנו!" טוני הטיח בחיזור.

ציפורית כהן הרגיעה את הצופה הכעוס. היא זיהתה הזדמנות - אחרי שנים כה רבות בתעשייה יש לה עין לפוטנציאל לרייטינג - והציעה לו להצטרף לפאנל.

טוני התיישב.

"תראה את הפרצוף האמיתי שלך! אתה לא יצרת אותי!" אמר טוני.

"אל תדבר שטויות, אדם," אמר החיזור, "עם המוח המוגבל שלך, אתה הרי לא יכול לדעת דבר על מי יצר אותך. לתבונה שלך יש גבול."

"מי אתה בכלל?? מאיפה לך לדעת איזה גבול יש לתבונה שלי?!" רגז טוני.

"אני יודע כי אני זה ששרטטתי אותו," אמר החיזור.

"מעניין לי ת'תחת מה שרטטת," השיב טוני, "אף יצור בעולם הזה לא יכול לומר לי מה אני יכול לדעת ומה אני לא יכול לדעת."

"אני כן יכול לומר את זה, אדם, כי הוכחתי את זה. זה מאוד פשוט, אתה יכול לדעת רק מה שאתה תופס בחושים שלך. אתה רואה אותי, ואתה מסיק שיצרתי אותך. כל השאר זה עניין של אמונה," החיזור אמר ולגם מהקפה שלו.

"תראו תראו, הוא הוכיח את זה! מה זו הוכחה בכלל? לפי מה הוכחת? לפי החושים שלך? לפי ההיגיון? להם אתה מאמין? זו לא אמונה? אני יודע שלא אתה יצרת אותי, אפילו שאין לי הסבר רציונלי לכך."

"אדם טיפוש, מטיל ספק בהיגיון ובחושים. כדאי שתשלים עם העובדה שאני הוא זה שיצר אותך, ותחזור לחיות את חייך הקטנים וחסרי-המשמעות, למעט המשמעות שאתה מעניק להם, כמובן."

"כן, אם ככה, אם אתה יצרת אותי, אז מי יצר אותך?" שאל טוני.

"אני לא יודע ולא יכול לדעת," אמר החייזר.

"אבל אולי מחר יגיע אליך חייזר ויגיד לך שהוא זה שיצר אותך?" שאל טוני, והחייזר השיב: "אין דבר כזה חייזרים."

[illegible]

טוני חשב שהוא מתפוצץ.

הוא יצא מהאולפן וטרק את הדלת.

"היי, אתה, חכה רגע." המשדר יצא לפרסומות, וציפורית כהן רצה אחרי טוני אל מחוץ לאולפן. היא השיגה אותו בחניון.

"למה אתה כל-כך כועס עלינו?" שאלה ציפורית.

"למה?? בואי נראה. שיקרתם לנו במשך שנים על זה שהעולם עגול, ושהיקום מתפשט בתוך איזה כלום. עכשיו אתם משקרים לנו על זה שהעולם שטוח. אתם מרוויחים מיליונים מפרסומות לזנזנס והמבורגרים, וכל ערב אתם רק מספרים לכולם כמה

העולם הזה רע ומסוכן. אז כן, אני כועס עלייך, ולא, אני לא מאמין למילה אחת שיוצאת לך מהפה. זה כל-כך מופרך?"

"אני מניחה שלא נתנו לך סיבה טובה לסמוך עלינו.." אמרה ציפורית וגירדה בראשה.

"בלשון המעטה," אמר טוני, "את חושבת שאת עושה משהו טוב, שכל ערב בשמונה, מיליוני אנשים מתיישבים מול מסך וצופים בך מדווחת על אסונות עם פרצוף רציני?"

"טוב?" שאלה ציפורית, "מי קובע מה זה טוב? שמעת מה אמר היוצר. התודעה שלנו מוגבלת, אנחנו לא יכולים להבחין בין טוב ורע. לכל אחד יש את הטוב שלו.."

טוני פתח את הדלת של הסטנדר.

"בסדר, בסדר, תראה," אמרה ציפורית ותפסה את דלת הסטנדר, "אני מתנצלת על מה שהיה עד עכשיו, וכדי להוכיח לך שמעכשיו אתה יכול לסמוך עליי, אני רוצה שתראה אותי באמת, בלי סבר-פנים חמורות, בלי מייק-אפ, כמו שאני."

ליבו של טוני התרכך. הוא הצטער על כך ששפט את ציפורית כה בחומרה. בכל זאת, היא רק בן-אדם.

ציפורית כהן תפסה לעצמה את הסנטר, משכה את הפרצוף שלה אחורה, הגוף שלה הפך לתחפושת גומי ונשמט לרצפה, ומתוכו עלה חרגול ענקי טורף אדם בגודל של פיל.

"אני מקווה שנוכל לפתוח דף חדש," אמרה החרגול הענקי טורף האדם בגודל של פיל, וטוני הסתלק משם.

*

המים היו שקטים, כמו אגם.

אף לא ענן אחד נראה במרבד השמיים הבהירים.

טוני ומרתה הפליגו ברכות באוקיינוס השקט, משל שטו באמבטיה על סירה מנייר.

המפרשית טולטלה מעט כשפגעה בה.
"תעשי לי סולם גנבים," אמר טוני.
מרתה נאנחה והתכופפה.
טוני הניח את מגפו בין ידיה המשולבות.
הוא הרים רגל אחת, אחר-כך את השנייה, וקפץ מעל הגדר.

ההוביט, וגולם

פרודו בגינס סיים לארוז את תרמילו - מסע רווי-תלאות מחכה לו.

הדרך למורדור דרך חתחתים היא, טומנת בחובה מלכודות רבות, לילות אפלים ויצורי-חושך. אך יהיה אשר יהיה, הוא ישמיד את הטבעת המקוללת הזו אחת ולתמיד.

הוא חגר את נדן החרב, נשא את התרמיל על גבו, ונפרד מאחיו הקטן גולם.

"קח אותי אתך בתרמיל", אמר גולם הקטן.

פרודו צחק, והבטיח לגולם שכשיחזור, הם ישחקו יחד במחבואים, כמו בימים שלפני הטבעת.

"למה בכלל אתה רוצה לזרוק את הטבעת? תן אותה לי. הלוואי שהייתה לי טבעת," אמר גולם הקטן.

לילדים קטנים אסור לענוד טבעת. איזה מזל, פרודו חשב.

בלוויית נושא-הכלים הנאמן שלו, סאם ג'מגי, יצא פרודו לדרך. בני-הכפר כולם התכנסו לשבחו על אומץ-ליבו. הם נופפו לשלום והטבעות בזהירות על אצבעותיהם, אך בסתר ליבם חשבו, אף-אחד מעולם לא ויתר על הטבעת, לא בכפר שלנו ולא בכפרים השכנים. הם תהו שמא זו הפעם האחרונה שיראו את פרודו בגינס.

השמש זרחה במרכז השמיים הבהירים, והאירה את הדרך המתפתלת לה בין סלעי-הבזלת הכבירים. צמתים רבים היו בדרך, אך פרודו לא דאג. כל עוד הטבעת ברשותו, הוא תמיד ידע לאן ללכת. הוא ענד אותה, והברק שלה סנוור אותו.

"איך אתה לא הולך לאיבוד בלי טבעת?" שאל פרודו את סאם, ולא גרע עין מהתכשיט הנוצץ. לנושאי-כלים, כמו לילדים קטנים, אסור לענוד טבעת.

סאם הרהר בשאלה למשך דקה או שתיים.

"הכפר שלנו קטן, אדון פרודו, איני יוצא ממנו לעתים תכופות. ומחוצה לו, ובכן, לעתים אני נעזר בהוביטים אחרים, לעתים בכוכבים או ברוח. ולפעמים, ובכן, לפעמים אני בכלל אוהב ללכת לאיבוד," אמר סאם ומשך בכתפיו.

הם חנו בצהרי-היום בצלו של עץ תפוחים. תפוח אדום נח לו על הרצפה, ופרודו נטל אותו. הוא שלף את החרב מנדנה, וחצה את התפוח לשניים. הוא חשב לעצמו: חרב זו איננה טובה או רעה כשלעצמה. היא רק כלי. אפשר לקצץ איתה תפוח או יד.

גם הטבעת היא רק כלי..

קול לחששני התגנב לאוזנו של פרודו. הוא הביט מעבר לכתפו, אך ראה רק יערות ירוקים ובזלת.

לא צריך להשמיד אותה, אפשר להשתמש בה לטובה..

"שמעת את זה?" שאל פרודו את סאם, שהצטנף בין התיקים שנשא ועיניו עצומות, בדרכו לתנומה ערבה.

"את מה?" שאל סאם מתוך שינה, וחזר לנחור.

הלחישות פסקו. פרודו התיר לסאם לנום, הניח את הטבעת בכיס, ושקע בעצמו בשינה עמוקה.

הם התעוררו בין הערביים והמשיכו במסע. עליהם לדבוק בלוח-הזמנים אם ברצונם להגיע להר האבדון בערב היום השלישי ולהשמיד את הטבעת. אין יותר צמתים עד שיגיעו לחניית-הלילה - הטבעת הורתה לפרודו - אז הוא הסיר אותה והתיר לעיניו לרחוץ מעט בגווני השמיים המתחלפים.

"אדון פרודו," שאל סאם בעודם צועדים.

"כן, סאם."

"מי יצר את הטבעת?" הטבעות הללו מעולם לא מצאו חן בעיני סאם, והשאלה אודות מקורן הטרידה את מנוחתו מזה שנים ארוכות.

"אינני יודע, סאם היקר. תוכל לשאול את גנדלף המכשף, מחר בערב. עכשיו עליי ללכת להתפנות."

פרודו מצא פינה בין השיחים וכרע ארצה.

כדי לחסוך זמן יקר, הוא שלף את הטבעת מכיסו וענדה. הוא עצם את עיניו, ושלח מסר על-חושי לכל בני-הכפר - המסע מתקדם כשורה, סאם ואנוכי שלמים ובטוחים.

מרבד כוכבים זרח מעל פרודו והטבעת, ופרודו הרגיש את חלציו הכמהים אליה. היא הביטה עמוק אל תוך עיניו הירוקות, והם תינו אהבים תחת כיפת השמיים.

זה היה יפהפה.

פרודו נרדם, חבוק בזרועות הטבעת.

הוא חלם על גולום. הוא שוב היה בן שלוש והם שיחקו במחבואים, אך פרודו לא הצליח למצוא אותו. הוא חיפש בשקע הנסתר שבחדר הכביסה, מתחת לערימת הסדינים שבמרתף, אך גולום הקטן לא היה שם.

אתה כלום בלי הטבעת..

השמש עלתה. פרודו פקח את עיניו ומצמץ. הטבעת עדיין הייתה על אצבעו, והוא התקשה לזכור את אירועי הלילה.

אתה לבד בלי הטבעת..

הלחישה הגיעה כאילו מתוך החלום.

לא תוכל להסתדר בעולם בלי הטבעת..

"אדון פרודו! אדון פרודו!" סאם הגיע בריצה לעברו.

"חיפשתי אותך בכל מקום! הלכת להתפנות ולא חזרת, חשבתי ש.. חשבתי ש.."

"הכל בסדר, סאם," אמר פרודו וכיווץ את גבותיו, "פשוט נרדמתי עם הטבעת. אני.. אני חייב להיפטר ממנה."

הם ארזו את התיקים והמשיכו במסע.

לאחר שהטבעת הראתה לפרודו את הדרך, הוא הסיר אותה ושם בכיס. הוא ינסה לזכור את הדרך בעצמו; בין כה וכה עליו להתרגל.

גם היום השני האיר להם פנים. השמיים נותרו בהירים, וצבעו את היערות בחמישים גוונים של ירוק. סאם עצר והריח את הלבנדר שגדל פרא בצדי השביל. שני שועלים חצו בזמן שנשר זהוב-חזה דאה מעליהם. פרודו וסאם רחצו במי המשי של האגם הלבן, צוללים וטועמים את המים המתוקים, מתיזים מים זה על זה.

פרודו יצא מהמים, פשפש בכיסו, והביט באגם מבעד לטבעת. המים נצבעו בגוון הזהוב של הגשר. הוא כיוון את הטבעת לעבר הגשר, ויכול היה לראות כל נוצה בפלומה העוטפת את צווארו המעוקל. מבעד לטבעת, השועלים הריחו כמו לבנדר.

"בוא והסתכל מבעד לטבעת!" קרא פרודו לעבר סאם, אבל סאם העמיד פנים שלא שמע אותו. הוא צלל פנימה, פקח את

עיניו במים, וראה יצור צבעוני שלא הצליח לזהות חולף על פניו.

הם ארזו והמשיכו ללכת, וסאם שם לב שכל כמה רגעים, פרודו משפשף את עיניו.

בשעת דמדומים הגיעו השניים למחנה. גנדלף בירך את הנערים האמיצים, ושיערו הלבן הארוך דגדג את פרודו בזמן שחיבק אותו. זמן רב חלף מאז שפגש צעיר בדרכו להר האבדון שבמורדור, נחוש להשמיד את הטבעת. הוא כבר תהה אם אי-פעם יפגוש צעיר שכזה שוב.

הלילה ירד והשלושה התקבצו סביב המדורה. סאם ניצל את ההזדמנות והציג בפני גנדלף את הקושיה המטרידה בדבר מקורה של הטבעת.

"הו, בני, שאלה זו בדבר הטבעת, עתיקת-יומין היא ופנים רבות לה," אמר המכשף וליטף את זקנו, "אך היא הכרחית על-מנת לרדת לעומק מהותה של הטבעת, ובשל כך, גם על-מנת להשמידה."

הלהבה השמיעה פצפוצים ורשפה גצים לכל עבר. פרודו וסאם הביטו בה, מהופנטים. המדורה נסכה מרגוע על עיניו של פרודו.

"מי יצר את הטבעת הראשונה, שואל אתה? ובכן, היה זה המעצב. המעצב היה מכשף רזה, קירח עם משקפיים, שהתגורר בבקתה ביער. הוא הלך תמיד יחף ואכל אך ורק פירות שנפלו מן העצים. במשך שנים רבות העמיק ברזי האלכימיה, וביקש לייצר חפץ אשר יקנה להוביטים חירות מוחלטת וכוח מוחלט. הוא ניסה לייצר כנפיים משעווה, חרב מיהלום, ושעון-קיר ממים. הניסיונות כולם כשלו; חלק מהחפצים העניקו להוביטים חירות מוחלטת, וחלקם כוח מוחלט, אך לעולם לא את שניהם."

"והטבעת העניקה להם גם וגם?" שאל סאם בקוצר-רוח.

"כך האמין המעצב. על-כן, הוא ענד את הטבעת עשרים וארבע שעות ביממה. לקראת הסוף, הוא אפילו נהג לומר שהטבעת מעניקה לו יותר מעשרים וארבע שעות ביממה."

להקת תנים ייללה במרחקים.

"לקראת הסוף?" שאל פרודו.

"כן, ובכן," אמר גנדלף, "המעצב מת בפתאומיות כשנה לאחר שענד את הטבעת לראשונה. אם תשאלו אותי, היא זו שהרגה אותו."

המדורה השמיעה קול תרועה.

פרודו ניסה לדמיין את פניו של המעצב, אך לא הצליח לראות תמונה ברורה בעיני רוחו. גנדלף מזג שלוש כוסות של חליטת צמחים.

חירות מוחלטת...

פרודו נעמד על רגליו.

"שמעתם את זה?"

המכשף הזקן הביט בליבו העשוי ללא חת של הצעיר. הוא לא שמע כלום, אך ידע מה שמעו אוזניו של פרודו.

"התעלם מן הקולות הללו, בני. הם לא חשובים. מחר בלילה כל זה יהיה מאחורינו," הוא אמר.

גנדלף נטל קערה ובה עיסה זהובה, ומשח את מצחו של פרודו.

"הנה, זה יעזור. עכשיו לך לישון," אמר גנדלף.

סאם המודאג הביט בפרודו בזמן שהלה נרדם, ושעה קלה לאחר מכן נרדם לצידו. גנדלף נשאר להשגיח עליהם, בעוד

פרודו ממלמל את שמו של אחיו, מתוך חלום-בלהות, שעשה את דרכו מעולם אחר, באמצעות פרודו, אל פני המציאות.

קול הרעם העיר את השניים לפני עלות-השחר.

"סופה מתקרבת," אמר גנדלף, "עליכם למהר."

הוא דישן את תרמילו של פרודו בצידה לדרך.

מקטע הדרך האחרון להר האבדון הוא התלול והמתעתע מכולם, ולא הייתה לפרודו ברירה אלא לענוד את הטבעת, שתדריכם בדרך. העננים כמו רדפו אחריהם, והם החלו לרוץ. הר האבדון נגלה במרחק, והלכה האדומה רושפת לכל עבר, כמו מדורת-ענק.

חמדתו..

פרודו התעלם מהקול. עיניו שרפו, והוא חשב, אולי עדיף שיבוא הגשם וישטוף אותן.

חמדתו.. כוח מוחלט..

הם המשיכו לרוץ, בתוך מערות נקיקים צרות, דרך סלעים תלולים, המובילים אל לוע ההר.

הטבעת הדריכה אותם באופן מושלם.

איני יודע מניין מגיע הקול הזה - חשב פרודו - אבל אולי יש משהו בדבריו?

השניים הגיעו אל שפת לוע ההר.

"קדימה, השלך אותה," אמר סאם.

עיניו של פרודו היו כמעט עצומות, וסאם חשב, אני אהיה לו עיניים.

גלי חום אדירים צרבו את עורו של פרודו, אך הוא לא ראה דבר מלבד כתם כתום ומטושטש.

כאלו יהיו חייו בלי הטבעת. חיים של עיוורון.

"אני זקוק לה," מלמל פרודו.

"מה אמרת?" קרא סאם.

"אני כלום בלי הטבעת!"

"על מה לעזאזל אתה מדבר???"

"זה רק כלי, אני יכול להשתמש בו לטובה!"

"זו הטבעת מדברת מגרונך, פרודו!"

"היא מעניקה לי הן חירות מוחלטת והן כוח מוחלט!"

"עדיין לא הבנת?!" קרא סאם, בשארית כוחותיו, מבעד קול הלבה הגועשת תחתיהם, "היא לא מעניקה לך דבר מלבד חולשה מוחלטת ושיעבוד מוחלט!"

כבדרך נס, צעקותיו של סאם הגיעו לאזור רדום בתוכי תוכו של פרודו, השייך לפרודו של לפני הטבעת. הוא החל להסיר אותה.

"לא! חמדתי! חמדתי!" יצור מקומט הגיח מתוך אחד התיקים שנשא סאם. עיניו היו טרוטות ואדומות, ציפורניו כסוסות, וראשו קירח.

פרודו זיהה את אחיו הקטן כשהיה מאוחר מדי.

גולום שלף את חרבו של פרודו מנדנה וזינק לעבר הטבעת. הילד הניף את החרב, קיצץ את ידו של פרודו, ונפל יחד עם האיפון - כלומר הטבעת, נפל יחד עם הטבעת - לתוך לוע הר האבדון.

"לאאאאא!" קרא פרודו, והקריאה, כמו גם הזינוק, הכריתה והנפילה, הועברה בשידור על-חושי חי לכל בני-הכפר והכפרים השכנים.

ההוביטים המזועזעים רתמו את מרכבותיהם, עלו אל הר האבדון, השליכו את טבעותיהם פנימה, והן נשרפו במגמה הרוחתת - כל הטבעות כולן, עד הטבעת האחרונה. וזה הקורבן, קורבנו של אותו נער קטון, ייזכר לדורות כיום שבו זכו ההוביטים הן בכוח מוחלט, הן בחירות מוחלטת.

שפעת החיזורים

החיזורים פלשו, ותוך יממה הוכרו על שלום עולמי.

הקג"ב נתן לס.איי.איי. הרשאה מלאה למערכות הלוויין הסובייטיות; הפלסטינים התגייסו לצבא הישראלי; ישראל, בתורה, עזרה לאיראן להעשיר אורניום; ארדואן העביר תחמושת לכורדים ואסד חימש את אזורי סוריה באמל"ח כימי; ציר רציף למעבר סחורות נמתח מסיירה-לאונה ועד ביירות; סין נסוגה כדי שהטיבטים יוכלו להתפלל; הטנקים של צבא ארצות-הברית יצרו שורה אחת לאורך הגבול עם אלו של הקרטל המקסיקני; וצפון-קוריאה ודרום-קוריאה חתמו על הסכם וחזרו להיות פשוט פשוט קוריאה.

איך שהצלחת המעופפת הראשונה, שנראתה יותר כמו מעלית, נחתה בניו-מקסיקו, ישר הורדנו עליה שני טון נפאלם. לא היו ניצולים, רק איברי חוצנים מפוחמים בתוך הלהבות וריח של בשר מעושן.

"איך אנחנו אמורים לחקור אותם ככה," רגז ראש הכוחות המשולבים של כדור-הארץ, והנחית אגרופו על השולחן.

יחידות המודיעין סרקו את הזירה ולא מצאו אף פיסת מידע בעלת-ערך.

אז כשהמעלית השנייה נחתה בטנזניה, אריות-הים, בשת"פ עם היחידה המיוחדת של הטאליבן, לכדו את הפולשים והעבירו אותם למתקן הכליאה במפרץ גואנטנמו.

הם תלו אותם מהבהונות, הטביעו אותם באסלה וקיצצו להם את האצבעות, אך הפולשים סירבו למסור מידע בנוגע לנשקים המשוכללים שברשותם, ורק השמיעו את אותו הקול המוזר שאף-אחד לא הבין.

*

פבלו זפזפ בין ערוצי החדשות, מרותק.

הוא תמיד ידע שהם קיימים.

כשהיה בן שש, הוא ראה תכנית בערוץ דיסקברי קידס, והתכנית הסבירה: אמנם הסיכוי להיווצרות חיים מאוד מאוד קטן, אבל היקום מאוד מאוד גדול, ולכן, מבחינה מדעית, ההסתברות לקיום חיים תבוניים מחוץ לכדור-הארץ היא 0.99909.

זה לא בריא להיות ככה כל היום מול הטלוויזיה, חשבה אמא, אבל עכשיו פבלו כבר היה בן שש-עשרה, מספיק גדול בשביל להחליט בעצמו. כדי להסיח את דעתו, היא הכינה לו את הקציצות האהובות עליו.

למי אכפת מקציצות - פבלו היה מוכרח לפגוש את החיזורים. למחרת בבוקר הוא התייצב בלשכת הגיוס והצטרף לשורות יחידת החי"ר של הכוחות המשולבים.

*

לכשעלו המאמצים לדובב את החיזורים בתוהו, האו"ם החליט על מתקפת מנע, שנאמר, הקם להורגך השכם להורגו.

האסטרונומים של אמ.איי.טי. חברו לאסטרונומים של אוניברסיטת מוסקבה בחצי-האי קרים, וניסו להתחקות אחר המסלול של המעלית החוצנית. הטובים שבמהנדסי-תבל לא הצליחו להבין כיצד חתיכת פח, פרימיטיבית למראית-עין, עברה שנות-אור כה רבות בזמן כה קצר. הם שיערו שמדובר בהתעתקות קוונטיות והתיאוריה התקבלה על-ידי הקהילה המדעית.

לבסוף גילו רדארים גרמניים את מקור החללית - אסטרואיד זעיר בצורת בוטן, שצץ כאילו יש מאין, מרחף קצת מתחת למסלול הגאוסטציונרי, כשלושים ושלשה אלף קילומטר מעל קו המשווה.

לפני שהחייזרים יספיקו לתקוף בשלישית, חיל ההנדסה של הכוחות המשולבים הקים אתר שיגור מזדמן בחבל הקשמיר, שאוחד לצורך המשימה. יחידת הקומנדו של נאס"א יצאה לעבר האסטרואיד, כאשר פבלו ושאר יחידות החי"ר המשולבות מחפים עליה. האימהות הבוכיות נשקו לבנים הגיבורים, בשביל אמא גורל כדור-הארץ וגורל בנה הם היינו הך, עשה מה שעליך לעשות בני רק שוב הביתה במהרה.

הלוחמים נחתו בשלום על הסלע המתכתי. האסטרואיד היה מכוסה ברובו במעין טחב חום-ירקרק - נדמה היה שהחוצנים ניזונים בעיקר ממנו. קצין המודיעין דיווח למטה ביוסטון, ובהוראת המכון הביולוגי, שיגר דגימות מהטחב לכדור-הארץ. הוא הונחה לשגר דגימה מכל חומר אורגני נוסף שיאותר.

יחידות החי"ר של הכוחות המשולבים התפרשו ברחבי האסטרואיד בוטן.

בכל פעם שנתקלו בבסיס התיישבות חוצני, הלוחמים כיתרו אותו בגדרות חשמליים והציבו מגדלי-שמירה.

את הטחב הם קצרו, ארוזו והקצו לכל חיזור מנה אחת ביום.

פבלו שובץ למגדל-השמירה עם ג'רמי, לוחם גבוה ונאה בן שמונה-עשרה מקליפורניה. הם אכלו יחד את מזון החלל משקיות הווקום, וכשנשפך לפבלו הפודינג, ג'רמי חלק אתו את שלו, חצי-חצי. עד לפני שבועיים הוא לא היה נותן לפבלו לחצות את הגבול מטיחואנה לסן-דייגו, אבל ככה זה, ברגע האמת, כולנו רקמה אנושית אחת חיה.

על פני השטח של האסטרואיד לא נמצא סימן לכלי-נשק מתקדמים. מפקד יחידת הקומנדו, הידוע בכינויו 'החפרפרת', הסיק שהנשקים ודאי חבויים מתחת לאדמה, והורה להתחיל בקידוחים. הוא הנחה את הלוחמים להפציץ לאלתר כל עצם

בלתי-מזוהה, במיוחד כלי-טיס, רזרבות מזון ואמצעי-לחימה, והזכיר: אמנת ז'נבה לא תופסת מחוץ לאטמוספירה.

הגיע תורו של ג'רמי לשמור, ופבלו שקע בשינה. כהרגלו, סרק ג'רמי את השטח דרך המשקפת. לפתע, הוא הבחין בחומר שקוף ורירי שהפרישו הנקבות מאיברי-הרבייה שלהן; מאז ומתמיד היה חד-אבחנה. ג'רמי התעלם מהאיסור החמור על כל מגע עם החוצנים, ונכנס כדי לאסוף דגימה.

!@#%\$ש#%\$^%\$@%\$^!\$%#

פיצוץ אדיר נשמע.

פבלו התעורר והסתכל החוצה.

הוא חשב שג'רמי דרך על מוקש - הגפיים המפוחמות היו מפורזות מתחת למגדל ופבלו הקיא מהחלון.

בחקירת האירוע התברר שג'רמי נפגע מפיצוץ תת-קרקעי של אש כוחותינו.

הארון הוטס לכדור-הארץ ונקבר בחלקה הצבאית, ושמו של ג'רמי נחקק על מצבה מהודרת; לחללים, בניגוד לחיזורים, יש שם, מרגע שנולדו ועד כלות הזמן.

היו גם חדשות טובות; הדגימה שנאספה בעוז הייתה רוויה בחומר גנטי, שיספק מידע מכריע על החוצנים ויכולות ההתעקקות שלהם. צל"ש הגבורה הוענק למשפחתו של ג'רמי על-ידי ראש הכוחות המשולבים.

קולות הנפץ נשמעו בכל רחבי האסטרואיד, שלא עלה בשטחו על טקסס. החפרפרת צדק - לא בכדי הוא זכה לכינויו - בטן האסטרואיד סותתה מחילות-מחילות, בהן הסתירו החוצנים לוחות פח מעוקמים, שככל הנראה שימשו להרכבת החלליות הקוונטיות ואי-אילו אמצעי-לחימה מתקדמים.

מעל פני השטח, התקרב אחד החוצנים לגדר החשמלית, משמיע את אותו הקול המוזר שאף-אחד לא הבין. איך שנגע בגדר, אלפיים וואט של הנדסה קוריאנית טיגנו את התחת החיזורי שלו והוא מת במקום.

ריח הבשר החרוך הגיע לאפו של פבלו, העומד לבדו במגדל-השמירה.

כבר נמאס לו לאכול משקית עם קש, ג'רמי מת והוא אפילו לא ראה חיזור אחד מקרוב, והמפקד אמר מה שאמר על ז'נבה. הוא ירד מהמגדל ונתן בחוצן המטוגן בים.

המרקם היה קצת צמיגי, אך עם התיבול הנכון זה עשוי להיות מעדן, הוא נגס שוב, הפעם בירך שהייתה רכה יותר, מיצי החיזור נמסו אל בלוטות הטעם שלו, זה הזכיר לו את הקציצות של אמא, תחושה קדמונית נעורה בו, הוא הרגיש איך האונה הקדמית שלו מתרחבת על-ידי אותם החלבונים שגילו את האש, את הגלגל ואת הנפאלם, הוא ליקק את אצבעותיו השמנוניות, שפתיו וזקנו התמלאו אף הם שומן וריח פחם, הוא המשיך לכרסם עד שמצץ את העצם, ובעוד לשונו תרה אחר שאריות בשר, הוא שם לב שאחת הנקבות, אולי אמא של החיזור המטוגן או אשתו, בוהה בו ומשמיעה את הקול המוזר שאף-אחד לא מבין - אל תסתכלי עליי ככה זה לא אני הרגתי אותו זו הייתה הגדר.

פבלו דייווח על התקרית למפקד היחידה, שדייווח למטה ביוסטון - סימן לנשק לא מצאנו אבל היי הטעם לא רע בכלל.

האו"ם פרסם את האסטרואיד למכרו. נסטלה זכתה, הקימה תחנת אריזה על האסטרואיד בוטן והחלה בשיווק בשר חוצנים משומר.

השירות הצבאי הקנה לפבלו יתרון בראיונות, הוא התקבל למשרה כסגן ראש צוות שילוח בנסטלה וזכה לעבוד בצמוד לחיזורים, אמא הייתה גאה.

אלון מאסק, יזם-העל היצירתי, שתמיד חושב איך להזניק את האנושות קדימה, הקים חברת חלליות סילון שתספק בשר חוצנים טרי ומובחר.

התמ"ג לנפש בכדור-הארץ זינק בחמישים דולר, והסופר-פוד החדש, עשיר בחלבון ודל בשומנים, נכנס לפרימידת אבות-המזון הרשמית של ארגון הבריאות העולמי.

אפילו הרבנים והאימאמים פסקו - גם כשר וגם חלאל.

לאור הפוטנציאל, יוניליבר פנתה לממונה על ההגבלים העסקיים, ולאחר מאבק משפטי ממושך קיבלה זיכיון לשווק את ההפרשה היררית, שטעמה היה שילוב של קוקוס וגויאבה, בבקבוקי זכוכית ממוחזרת. הם חיברו את הנקבות למשאבות מתכת ועיברו אותן על-מנת שיפיקו את ההפרשה היררית הקוקוסית.

כשהתגלה נגיף של שפעת חיזורים בחלק מבתי-הגידול, והאנטיביוטיקה כשלה מלרפאה, הושמד כל יבול החיזורים ברדיוס של שלושה קילומטר ממוקד ההתפרצות. נסטלה ספגה פחת של ארבע-מאות מיליון דולר והמניה ירדה בארבע נקודה שלוש אחוז. על-מנת להשקיט את ארגוני זכויות החיזורים, מנכ"ל נסטלה הבטיח שלא יצרוך מוצרים מן החיזור בימי שני, וזכה באהדת הציבור.

אז לגבי הנשקים.

האסטרואיד בוטן נקלע לכח המשיכה של כדור-הארץ לגמרי במקרה, לאחר שמונה מיליארד שנים של שוטטות ברחבי שביל-החלב.

החיזורים אהבו לשחק עם לוחות הפח, שאריות של לווייני תקשורת שחגו סביב הארץ. שניים מהלוחות החליקו מעל פני האסטרואיד בטעות, והתרסקו אל כדור-הארץ.

המסכנים לא ידעו על מי הם נפלו.

אה, ועוד דבר. בטח דמיינתם יצורים אפרפרים-ירוקים קטנים דמויי-אדם, עם שתי ידיים ושתי רגליים, ראש ביצתי וקירח ועיניים שחורות וגדולות.

החיזורים לא נראו ככה בכלל.

הם מגיעים לנו בערך עד הברך, יש להם גוף שמן וראש קטנטן, טפרים במקום רגליים וכנפיים במקום ידיים, הם מכוסים נוצות, ומהמקור הם משמיעים קול מוזר שאף-אחד לא מבין, מעין "בק-בק-בק, בק-בק-בק, בק-בק-בק."

מחשב מסלול מחדש.

נמצאה דרך חלופית שחוסכת שלוש דקות.

בעוד. מאתיים מטרים. היצמד לנתיב. הימני.

הוא גלל את המסך, ניסה להתחקות אחר המסלול החדש והמתפתל, וכמעט התנגש במכונה שמלפנים.

מאתיים מטרים לאחר-מכן, הוא נצמד לנתיב הימני.

בכיכר. צא ביציאה. השלישית.

בכיכר, הוא יצא ביציאה, השלישית.

לעזאזל, לאן בכלל הוא נוסע? נגה מתחילה היום כיתה א'.

מירית נבחרה, אחרי ריב, כנציגה בטקס, כי מחר המצגת ופלג אמר שהוא חייב להגיע למשרד.מה הוא בכלל מציג? ולמי?

גו. ברקס. גו. ברקס.

פרסומת למילקי עם בר רפאלי בבגד-ים.

בכיכר. המשך ישר.

"לא רוצה."

לרגע, הוא לא בדיוק הבין מניין הגיע הקול.

הוא המשיך ישר בכיכר.

בעוד. מאתיים מטרים. פנה ימינה.

"לא רוצה לפנות ימינה, מה תעשי לי?"

כן, זה היה הקול שלו. זה הוא שדיבר.

פנה ימינה.

הוא לא פנה ימינה. הוא המשיך ישר.

הקו האנכי שעל המסך נצבע בסגול, והמכונית הכחולה הקטנה עלתה עליו.

בעוד. שלוש מאות מטרים. בצע פניית פרסה.

"לא עושה פרסה, יא בת-זונה," הוא אמר, וצחק לעצמו.

הרגל לחצה קצת יותר על הגז. פחות על הברקס.

בעוד. מאתיים מטרים. בצע פניית פרסה.

עוד קצת גז.

בעוד. מאה מטרים. בצע פניית פרסה.

הוא עבר את המהירות המותרת.
 תקשיב לי. ותקשיב. לי טוב. בצע פניית פרסה. עכשיו.
 נדהם, הוא בלם את הסקודה.
 המכונית הכחולה הקטנה נחה לה על הקו הסגול.
 משך הזמן עד המשרד: חמישים וחמש דקות. ישנם שני
 מסלולים חלופיים, שניהם מובילים למשרד.
 הוא דמיין. זה קורה לו לפעמים.
 הוא סובב את ההגה ופנה שמאלה.
 אמרתי. בצע. פניית. פרסה.
 הוא שוב בלם.
 "את, את מדברת אליי?"
 אתה. רואה פה. עוד מישהו. חוץ משנינו.
 זהו זה, עכשיו זה רשמי. הוא משתגע. זה השילוב של הריטלין
 והציפרלקס.
 להתעלם, פשוט להתעלם. הוא המשיך ישר.
 אם. אתה יודע. מה טוב. בשבילך. פרסס. מיד.
 "סתמי ת'פה!" הוא צעק, והחליק אצבעו על המסך.
 לא כדאי. לך. להמשיך. אתה תלך. לאיבו... האפליקציה נסגרה.
 זהו.
 הוא המשיך לנסוע ישר.
 אתה תלך. לאיבוד.
 הקול הדהד ברחבי הרכב.
 "אני אעשה מה שבא לי!"
 אתה תלך. לאיבוד! זעקה דיבורית הבלוטות'.
 "אז אולי בא לי ללכת לאיבוד לפעמים!" הוא הגיע לפתחו של
 רחוב ללא מוצא, ופנה שמאלה.
 הא. ראית. אתה. לא יודע. את. הדרך.
 "נכון! אבל רק ככה אני אלמד!" הוא צעק, מנסה תוך כדי
 להבין איפה הוא נמצא, והאם הוא באמת מדבר עם אפליקציה.
 בשביל. מה לך. ללמוד. אם אני כבר. יודעת.

הוא כיבה את מערכת המולטימדיה, ושההזיה הזאת תסתיים.
הרכב דהר קדימה.

המשרד. בכיוון השני. בעוד. מאתיים מטרים. בצע פניית פרסה.
הקול בקע מכיוון ההגה.

"עזבי אותי במנוחה!"

תראה. כמה טוב. לך. מושב. מתכוונן. מזגן. מקרר. מוזיקה.
טובה. נוף. איפה היית. בלעדיי.

הקול לא הגיע מההגה, אלא ממפרק כף-ידו. המכונית הכחולה
הקטנה עקבה אחר הקו הסגול בתוך מסך האפל ווטצ'.

"די כבר! נמאס לי! כשאני קם בבוקר - את שם. כשאני הולך
לישון - את שם. בים - שם. עם נגה - שם. זה כאילו.. כאילו
פתאום השתלטת לי על החיים.. ואני בכלל לא התחתנתי
איתך.. אני לא מבין איך זה קרה, אני צריך ספייס!"

הוא שבר את ההגה ימינה ועלה על דרך עפר.

אתה. צריך. אותי.

"באמת?! כי נראה לי שאת זו שצריכה אותי! נראה לי שאת
הטפיל ואני הפונדקאי, ושאת מתפארת בנוחות הזאת, אבל אני
מרגיש שבשביל הנוחות אני מקריב את הנוכחות.." הסקודה
היטלטלה.

אני. רק. כלי. כלי לא. יכול להיות. טוב. או רע. תלוי איך.
משתמשים. עכשיו. אתה צריך. לצאת. מפה. זה לא. ייגמר טוב.
בעוד. שלוש מאות מטרים. פנה. שמאלה.

"אבל זה כבר לא מרגיש ככה, את לא מבינה? זה מרגיש
כאילו.. כאילו אני כלי בידים שלך! ואני אומר לילדה שלי
שאסור לה הרבה זמן במסך, אבל זה הרי קרב אבוד מראש, אני
בעצמי לא יכול יותר מעשרים שניות בלי.."

לא היה לו מושג איפה הוא נמצא. לא היו שם מכוניות ולא
כביש, רק עצים, חצץ ושמיים.

זו לא. אשמתי. שאתה לא. יודע. לשלוט. בעצמך.

"זאת כן אשמתי! אני מתגעגע לחיים שהיו לי לפני.. לפני
שהופעת בכלל! לחיים שהיו לכולנו!"

סע. לאן שאני. אומרת. לך. למשרד. יש לך. משכנתא. לשלם.

"אני אסע לאן שאני רוצה ובאיזה מסלול שאני רוצה!!" הוא התיר את השעון ממפרק כף-ידו והשליך אותו מהחלון.

אתה. בסכנה. בלעד'י.

נדמה היה שהקול בוקע מתוכו, מתוך המוח שלו.

אתה. צריך. אותי.

הוא ניסה לסתום את האוזניים - אז נזכר שהאיירפודס תחובות בתוכן.

בעוד מאתיים מטרים. פנה שמאלה. שעה. ושש. דקות.
למשרד. תאונה. בדרך.

"סססססתתתתמממייתתת"פפפפהההה!!!"

הסקודה פרצה דרך השיחים, וניפצה שער סגור. רגע לפני הצוק, הוא לחץ על הברקס בעוצמה והרים את בלם-היד. הוא יצא, מתנשם ומתנשף, הטיח את האירפרודס כנגד הפח הלבן של הסקודה, עד שהתנפצו, אז לפת את האייפון, הניח על העפר והלם בו באבן, חזר אחורה, אסף את האפל ווטצ' וריסק גם אותו, נכנס לסקודה והחריב את מסך הטאצ' של מערכת המולטימדיה.

הוא הרים את מבטו, וראה את הים-התיכון פתוח לפניו.

קול בקע מהשמיים.

הגעת לייעד.

דת ושמה מדע

דור הניח את הכיפה על השולחן בחדרו. עד שהגיע לסלון, הוא כבר הספיק לבדוק פעמיים אם היא על הראש. זה היה כאילו חסר לו איבר.

ההורים הסתכלו עליו כמו על מי שיש לו קרניים.

"אז זהו, זה סופי," אבא אמר, ודור לא היה בטוח אם זו שאלה או הכרזה. הוא פשוט הנהן.

הרבנים נעצו בו מבטים, מבעד לתמונות התלויות על קירות הסלון. הם נועצים בו מבטים כבר עשרים שנה.

"אנחנו תמיד נאהב אותך," אמא אמרה, אבל לא קמה כדי לחבק אותו; חששה מהטומאה.

הם כבר שכחו, פעם, בגלגול קודם, גם הם שאלו שאלות, גם הם הלכו-הלכו להם מבית-אביהם, רצו לברוח מהניכור, מהמסכים, מאובדן-המשמעות, רצו לבנות חיי קהילה וקדושה וימי-מנוחה, ואם היסודות של בניין זה מוכרחים להיות מצוות ושבים ונטילת-ידיים, מילא.

כמה מכווערת הדירה הזו, כמה מוזנחת, דור אמר, אבל רק לעצמו. עליהם הוא צעק את זה מספיק פעמים; זה לא מוביל לשום-דבר.

הוא לא סיפר להם שכבר מצא חדר בדירת שותפים בפלורנטיין. שכבר מילא אותו ברהיטים שאסף ברחוב. הם לא שאלו.

"להתראות," הוא אמר, ושם את מפתח הדירה על השולחן בסלון.

"קח את המפתח," אמרה אמא, "למקרה חירום."

דור סגר את הדלת, ירד במדרגות ויצא אל העולם.

הוא הביט בבניינים המתפוררים, בדודי-השמש, ומעליהם, בשמי התכלת הבהירים.

מה עכשיו?

*

זה כבוד גדול, לעמוד בראש המשלחת הישראלית למאיץ החלקיקים ב'נבה.

היום היה היום החגיגי, בו יתגלה החלקיק האלוהי וחידת היקום תבוא על פתרונה. ואכן, המדענים מצאו אותו, הוא היה בתוך מכונה ענקית שנראית כמו רובוטריק; כל- כך קטן שלא ניתן לראותו.

ההתרגשות הייתה בשיאה, ושמו של החלקיק האלוהי נקרא בזון היגס, על שמו של המדען שחזה את קיומו. גבינות, שוקולד, קיום, השוויצרים האלה, יש משהו שהם לא יודעים לייצר?

בארוחת הצהריים שלאחר התגלית, באקדמיה המלכותית, הגישו צלי בשר ואפונה.

חברי המשלחת הישראלית לא ידעו נפשם מרוב התרגשות, עד כדי כך שחלקם שכחו לענוד מפית. רק ראש המשלחת, שזכה להוקרה על חלקו בתגלית ומי יודע, היו גם קריצות על פרס נובל, דווקא הוא, פרופסור יחיאל פרגמן, שהיה אמור להיות הנרגש מכולם, הרגיש עייף.

לא עייפות של עבודה מאומצת.

עייפות אחרת.

כבר הרבה זמן שמשוהו לא מסתדר לו.

אין הרבה לקוחות בחנות החיות.

לא בגלל שאין הרבה חיות-מחמד בפלורנטיין, אלא מכיוון שיש הרבה חנויות חיות.

בין המלצה על שק מזון טבעוני למקח על המחיר של כלוב תוכים, דור מבלה את רוב היום בבהייה באקווריום.

דגיג הזהב לא מבחין באלמוגים המלאכותיים שסביבו; הוא מחליק מצד אחד של האקווריום לצידו השני, מן הצד השני לראשון, וחוזר חלילה.

האקווריום הוא עולמו.

כשדור מתקרב לאקווריום, הוא מרגיש שהדג מביט בו.

הוא תוהה, האם הדג הקטן באמת רואה אותו, ואם כן, האם הוא רואה אותו כעצם עגלגל ומשונה שנמצא מחוץ לעולם שלו, או שמא נדמה לדג שדור נמצא ממש אתו באקווריום.

ולפעמים הוא חושב איך זה היה להסביר לדג, שהוא נמצא בתוך אקווריום מלבני, והדג היה שואל אותו, "מה זה אקווריום?" ודור היה אומר, "זה מיכל שיש בו מים," והדג היה שואל, "מה זה מים?" ודור לא היה יכול להסביר לו, והדג כבר היה שוכח על מה הם דיברו.

דור החליט לקרוא לו עובדיה.

כשהוא חוזר הביתה בערב - לא הדג, דור - כשדור חוזר הביתה בערב, לבניין המתפורר, לחדר המדרגות שגנבו ממנו כבר ארבעה זוגות אופניים, הוא יוצא למרפסת ומדליק ג'וינט.

לפחות יש לו מרפסת.

הבניין ממול חדש ומפואר, בניין לשימור בצבע ירוק-חאקי עם חלונות בלגיים.

דור מהרהר, האם עדיף לגור בבניין מתפורר ולראות בניין בלגי, או לגור בבניין בלגי ולראות בניין מתפורר.

הוא מכבה את הג'וינט, יורד למטה לאכול צ'יפס, חוזר הביתה, מדליק עוד ג'וינט, שם סרט בנטפליקס ונרדם.

*

שנה לאחר הגירושים, פרופסור יחיאל פרגמן רכש פנטהאוז בבניין חדש לשימור במרכז פלורנטין.

משבר אמצע החיים, התלחששו הקרובים לו. למען האמת, הוא לא הרגיש קרוב לאף-אחד.

במהלך היום עסק בכתובת מאמרים. לא הייתה לו ברירה; היה עליו לממן, איכשהו, את ארבעת חדרי-השינה הריקים, את סלון המעצבים, את בקבוקי היין, וכמובן את דמי המזונות.

בכל הנוגע לקריאה, הוא כבר קרא הכל; ספריית המהגוני הייתה גדושה בכל המילים שאי-פעם נכתבו על המדע.

על שולחן הקפה נערמו מגזינים; על שער הגיליון החדש של הירחון הוכחתי, הופיעה הכותרת: 'מחקר חדש מוכיח: התאבדות היא מנגנון הישרדותי'.

הוא כבר היה מספיק מיומן כדי לדעת מה מותר ומה אסור לכתוב במאמר, כדי לקבל את המימון.

אבל האדם בנוי כך - מה לעשות - אפילו יעשן או ישתה לשוכרה, שאינו יכול לסבול את השקר לאורך זמן.

בין אם למרבה הצער בין אם למרבה המזל, פרופסור פרגמן מזג לעצמו כוס יין, התיישב מול המכתבה, פתח מסמך חדש, וכתב: "במשך אלפי שנים.."

זה קורה לו בערך חמישים פעם ביום; הוא מניף את ידו אל פדחתו העירומה בתנועה מהירה. כשיש אנשים מסביב, הוא עושה כאילו הוא מגרד.

ברוב הפעמים אף-אחד לא מבחין בכך; רוב האנשים שדור פוגש מסטולים בכל שעות הערות.

קל לעשות חברים כשעושים סמים. תמיד יש על מה לדבר, על סמים, ותמיד יש מה לעשות. סמים. אבל דור עדיין צריך להזכיר לעצמו לא לברך מזונות לפני הצי'פס. הוא עדיין מרגיש זר, עדיין מפחד, ומעל לכל, עדיין מרגיש ריקנות. הוא נזכר במשפט שאביו חזר עליו שוב ושוב, מאז שראה שבנו מתחיל להוריד את הכיפה: "הדבר היחיד שיותר מסוכן מאדם שמאמין שאין משמעות לחיים, זו חברה שמאמינה שאין משמעות לחיים." אחר פונה האב לדקדק באיזו מצווה, או לקלל את הערבים.

דור ימצא לו איזו משמעות. משמעויות יש למכביר, הושט היד וגע בן. הוא יעשה כסף או תארים או ילדים או יהיה טבעוני או יילחם בהתחממות הגלובלית. בינתיים תביא שאכטה.

כשפרופסור פרגמן נכנס לחנות-החיות, דור היה מסטול, וגם אם היה פיכת, לא היה מדמיין שהלקוח הגולמני הזה ברא את היקום כולו במעבדה שלו.

"שלום," אמר פרופסור פרגמן, "אני רוצה לקנות חיית-מחמד."

הוא השתעשע ברעיון של כלב, גם שמע שזו דרך נהדרת להרחיב את המעגל החברתי, אך העדיף להתחיל בקטן. דור הראה לו תוכי שיודע להגיד שמיים, ואוגר שרץ על גלגל מפלסטיק, אך לבסוף, ולאחר ששקל כהלכה את מכלול התרחישים, החליט הפרופסור פרגמן לקנות את עובדיה.

דור ניסה להניא את הלקוח, בעדינות. אבל הפרופסור היה נחוש בדעתו לגבי דג הזהב המשוטט ברחבי האקווריום, ודור עצר רק בקושי את הדמעות.

הוא הסביר לו איך מאכילים את הדג - "יותר מדי אוכל יהרוג אותו" - הוא חזר על זה שלוש פעמים, "חשוב גם לנקות את האקווריום, ואגב, אתה יכול לקרוא לו איך שתרצה, אבל כאן בחנות אנחנו קוראים לו עובדיה."

פרופסור פרגמן שילם, וברגע האחרון עלה לדור רעיון מבריק.

"אתה רוצה שאבוא להראות לך איך מנקים את האקווריום," שאל דור, "אתם נותנים את השירות הזה," שאל פרופסור פרגמן, "בטח, בחינם עם האקווריום," ענה דור, "אה-הא," נהם פרופסור פרגמן.

פרגמן (מעטה ואילך נקרא לו רק פרגמן, כי לכתוב כל-כך הרבה פעמים פרופסור, כשכולנו כבר יודעים במי מדובר, זה מרגיש קצת כמו בזבוז של דיו ונייר), השאיר כתובת ומספר טלפון, ויצא עם עובדיה והיקום שלו בזרועותיו.

כשהגיע הביתה הוא סיים לכתוב את המאמר, ושלח.

כשפרגמן מסר לו את הפתק עם הכתובת, דור תחב אותו לכיס בהיסח הדעת, והוא גם היה מסטול. רק עכשיו הוא שם לב שהבניין של פרגמן הוא הבניין הירוק-חאקי עם החלונות הבלגיים.

הוא שוב נזכר בנזילה בשירותים, שבעל-הבניין שלו מבטיח כבר שבועיים שמחר הוא מתקן.

הוא צלצל באינטרקום, על כפתור שסמוך לפתקית שכתוב עליה 'פרופסור פרגמן'.

וואו, דור חשב לעצמו כשנכנס לדירה, ושתה את הקפה שהוצע לו.

הוא יצא למרפסת, וראה את הבניין המתפורר מעבר לרחוב. מכאן, הוא היה נראה כמו יקום אחר. אבל השמיים היו אותם שמיים.

כשראה את עובדיה הוא רץ אליו, ובדרך בדק שהכיפה שאין לו לא נופלת לו מהראש.

הוא בטח מסטול, חשב פרגמן.

הירוקת כבר החלה להצטבר על דפנות האקווריום, אבל עובדיה נראה בריא, ושמח בחלקו. שט לו מצד אחד של המיכל לשני, חזרה, וחוזר חלילה.

דור הקיש על הזכוכית, ועובדיה הסתכל עליו ונופף בסנפירו. הוא העביר את עובדיה, בזהירות, לקערה, רוקן את האקווריום, ויחד עם פרגמן שטף את הדפנות.

"אתה עובד בחנות הזו הרבה זמן," "לא, רק כמה חודשים, אני חדש בשכונה," "גם אני," "איפה אתה גר," "ממש מעבר לרחוב, בבניין הזה שם," "אה, איזה צירוף מקרים," "במה אתה עובד," "אני פיזיקאי," "פיזיקאי?" "כן, פיזיקאי," "נשמע כמו עבודה מעניינת," "לפעמים, אבל מתישהו מגיעים למבוי סתום," "מה הכוונה," "לא חשוב, אתה סטודנט?" "לא, אני די חדש בעולם הזה," "בעולם הזה?" "כן, אני יצאתי בשאלה," "ממ, ומה עם ההורים?" "מה איתם?" "תומכים?" "בערך, לא ממש, אתה מאכיל אותו כמו שהסברתי לך?" "כן, שתי טפיחות על הקופסה," "מצוין, אם הייתי יודע שאתה פיזיקאי הייתי דואג פחות," "ממש אכפת לך מהחיות בחנות אה," "כן, אכפת, הנה, כבר סיימנו, האקווריום של עובדיה נקי."

פרגמן הציע לדור עוד קפה וגם עוגה, ודור התיישב על ספת העור רחבת הידיים.

על שולחן הקפה נחה ערימת מגזינים, ובראשה גיליון מגזין *הזכחתי* שכותרתו: "מה עובר על פרופסור פרגמן?"

על תמונת השער הופיעו פניו השמוטות של בעליו הגאה של עובדיה.

"זה אתה", שאל דור, או הכריז, הוא לא היה בטוח.

"ממ", אמר פרגמן, "כתבתי מאמר, הם לא כל-כך אהבו, הלעג שלהם לא הפתיע אותי אבל לפחות הם פרסמו אותו."

"אפשר", שאל דור, "ממ", אמר פרגמן.

דור עלעל בדפים הפלסטיקיים, עד שמצא - סמוך לפרסומת של רולקס - את המאמר המצורף, דת ושמה מדע:

"במשך אלפי שנים, ובכל תרבות אנושית, שלטו מיתולוגיות שונות באופן בו תפסו בני-האדם את העולם. אותן מיתולוגיות הן שעיצבו את מעשיהם, בכל תחומי החיים החברתיים. בין אם בשבת אבוריגיני פגאני, על הר האולימפוס או תחת עין הסנהדרין, בני-האדם לא נהגו להטיל ספק באמיתותה של המיתולוגיה אליה נולדו.

זה לא היה רק משום שאילו שעשו כן, נודו, הועלו על המוקד או נצלב. עבור היווני, קיומם של זאוס והרה היה ודאי כמו קיומה של השמש. עבור הנוצרי, תחייתו של ישוע הייתה אמת פשוטה, שגרתית. עבור היהודי, האל הפועל בכל, או עבור ההינדו, חוק הקארמה, היו ברורים יותר מכוח המשיכה.

בשל הוודאות המוחלטת של אותה דת או מיתולוגיה עבור מאמיניה, לא היה טעם לנסות ולהפריך אותה באמצעות טיעונים; כל תופעה ניתן היה להסביר באמצעות המערכת הלוגית הפנימית שלה.

עם זאת, לאורך ההיסטוריה, היו מעטים שניסו לערער על הנחות-היסוד של הדת אליה נולדו. היו דמויות היסטוריות-דתיות: אברהם שנטש את המיתולוגיה הכשדית לטובת מונותאזים; ישוע שכפר בתורה של עין תחת עין וקרא לתת את הלחי השנייה; בודהה שיצא את הארמון ועקף את הברהמינים בדרך להארה. היו גם מהפכנים פוליטיים, כמו מובילי המהפכה הצרפתית, שערפו את ראשה של המערכת הפיאודלית והמונרכית לטובת הכלכלה הניאו-ליברלית; קרל מרקס שכפר ביסודות של אותה הכלכלה בדיוק; צ'ה גווארה והאופנוע אבל גם סטאלין והיטלר. וכמובן, היו המדענים החלוצים הדגולים,

כמו קופרניקוס שסובב את העולם סביב השמש, גלילאו גליליי, וג'ורדנו ברוננו - כולם נרדפו בידי הכנסייה משום שהחליפו את הדקדוק בכתבי-הקודש בדקדוק ברשמי החושים.

במבט מעמיק, ניתן למצוא לא מעט קווי-דמיון בין מיתולוגיות ודתות ממקומות שונים וזמנים שונים. ישנו הדמיון המבני; לכל דת יש מיתוס בריאה, והבטחה לגאולה, כלומר התחלה וסוף. ישנם סיפורים על נביאים, וישנם מקדשים ובהם כוהנים. ישנן ישויות בלתי-נראות שקיומן מתבטא רק במה שיצרו בעולם; ישנה מערכת אמונות שלא ניתן להפריך עם טיעונים שמגיעים מחוץ לאותה מערכת; ישנו שימוש במושגים מופשטים שלא ניתנים להגדרה מילולית; ישנם עקרונות-על שחורגים מגבול ההתבוננות החושית גרידא; ישנם מנהגים ותרבות שלמה שמתפתחת סביב אותה מערכת אמונות.

רוב הדתות המונותאיסטיות הפציעו בתודעתו של היחיד המתעלה אל מרומי-הרוח, ופורט את תובנותיו לתורה שתוכל להתפס על-ידי ההמון. כאשר אותה המערכת מתגבשת לכדי דת מאורגנת היא קופאת על השמרים והופכת לדוגמה. במקרים רבים עושים השלטונות שימוש-לרעה באותה מערכת אמונות מסולפת, לטובת אינטרסים של שררה וממון.

נוסף על הדמיון המבני, ישנו גם דמיון תוכני בין הדתות - במיוחד בתורות הסוד של המיתולוגיות השונות. אתאר רק בקצרה את הדפוס הנשנה של בריאת העולם מתוך איזה תוהו-ובוהו ראשוני, באמצעות יסודות גסים לכדי הגביש המזוקק שהוא עולמנו; את היסוד הזכרי והנקבי, שעשוי להיקרא שיווה ושקטי או קב"ה ושכינה; את דרגות התודעה השונות, בקבלה הן דומם, צומח, חי, מדבר, בבודהיזם גוף, תחושות-גוף, רשמי-תודעה ותודעה, באנתרופוסופיה פיזי, אתרי, אסטרלי ואני. במרבית התרבויות יש מיתוס של מכול, אטלנטיס, עולם קדום שקשור למים; בין חמש לתריסר דיברות יסוד, שעניינן אלימות, רכוש, מין - קוד מוסרי. אם נכנסים לעובי הקורה, אפילו ההפרדה המלאכותית למושגים של ריבוי או אחדות, פוליתאיזם או מונותאיזם, מתמוססת, כמו לדוגמא במושג 'אלוהים', שמבטא את שני המושגים, המנוגדים לכאורה, בכפיפה אחת.

ואולם, כל הדתות ומיתולוגיות הללו אינן מעיסוקו של מאמר זה."

דור עצר לרגע, בצע חתיכת עוגה עם הכפית - בננה, לא רע - והמשיך לקרוא.

"מזה שנים שאיני יכול להתעלם עוד מהמיתולוגיה השלטת של ימינו, ומהסכנות שהיא טומנת בחובה, מרגע שהפכה דוגמטית. לראייה, אפילו בהיותי אחד הכוהנים הגדולים של אותה מיתולוגיה, לקח לי כמה שנים עד שאזרתי את האומץ על-מנת להצביע על הליקויים בפומבי. ועל-אף שידוע לי שבכתבי אפולוגיה זו, אני מסתכן בהוצאה להורג על-ידי האינקוויזיציה, לא באמצעות גיליוטינה, רק רצח-אופי, איני יכול לשבת עוד ולשתוק.

מיתוס הבריאה של הדת ששמה מדע - הלא הוא המפץ הגדול - רווי מושגים מופשטים חסרי-פשר כמו 'דחיסות אינסופית' ו'חום אינסופי', 'סינגולריות כבידתית', 'תנודות קוונטיות', שלא היו מביישים אף כתב-קודש עמום. אף פיזיקאי לא יכול להגדיר את המושגים הללו; זה לא מונע מהפיזיקאים להיות חלוקים בדעתם לגבי כמעט כל הסוגיות החשובות. אם כך, מדוע אנו מאמצים את המושגים הללו בכזה עיוורון?

ובכן, אנו מאמצים את המיתוס הזה משום שאנו מצליחים לעשות תמונה מנטלית שלו. הוא מתיישב עם איזשהו היגיון פשוט ומיידי, שהונחל לנו מינקות על-ידי הדורות הקודמים. בדיוק כמו בכל דת אחרת. ואז, פתאום, תיאוריית המפץ הגדול הופכת למשהו שאפשר להאמין בו או לא להאמין בו, כאשר היא איננה כלום ושום-דבר מלכתחילה, למעט אוסף של ג'יבריש.

במקום 'אלוהים', אנחנו כותבים 'עקרון אי-הודאות' או, מאוחר יותר בסיפור, 'מוטציה גנטית אקראית'. הלא זה שורש ההבדל בין עולם תכליתי לעולם סתמי; האקראיות. ואילו מבחינה הסתברותית, אין שום פשר למילה 'אקראיות', במיוחד בנוגע להיווצרות היקום; כל קביעה הסתברותית חייבת להניח מראש מרחב הסתברות. אם משהו נוצר בהסתברות מסוימת, הפוטנציאל להיווצרותו היה חייב להיות טבוע שם מראש.

בכל הנוגע להיווצרות החומר, החלל והזמן, והתפשטות היקום הנגלה, אנו לא עוצרים לרגע לשאול: בתוך מה מתפשט החלל? מה היה לפני הזמן? ממה עשוי החומר?

ברם, אל דאגה - ישנה, כמובן, ההבטחה לגאולה. באחרית הימים, המדע יוכל להסביר את הקיום כולו באמצעות התיאוריה של הכל. באמצעות ההסבר, ויש מדענים שעובדים על זה בעודך קורא מאמר זה, נוכל למגר את תופעת המוות, להישאר באותו הגוף, ולחיות באקווריום שלנו לנצח. זאת ועוד, הכלים הטכנולוגיים שנפתחו בחסות התיאוריות שלנו, יבטיחו לנו חופש נצחי, מכונות-עבדים ושחרור מקללת 'בזיעת אפיק'.

אם כן, יש לנו מקדשים (אוניברסיטאות, שפירסינג כינה 'כנסיות השכל'), נביאים (דרווין, הוקינג), וכוהנים שיצרו להם מבנה היררכי מקביל לזה של הארכיבישופים בוותיקן (פרופסורים ודוקטורים). הכנסיות שלנו מקבלות מימון מהמדינה מחד וקובעות מדיניות למדינה מאידך. באמצעות בתי-המדרש שלנו (בתי-הספר), הכנסיות שלנו מנחילות את התורה מדור לדור, מינקות, באופן כה אימננטי, שכל ילד יודע שהטלת-ספק באותן אמיתות מוחלטות, דינה כדין שיגעון.

בתוך המבנה הארגוני ישנן אינספור הטיות של ממון ושררה. מלחמות וזוועות נעשו בשם סילוף המיתולוגיה שלנו, ובראשן תורת הגזע, מלחמת העולם השנייה והשואה (למען האמת, אם נשארים נאמנים לעיקרון הברירה הטבעית והגן האנוכי, אין שום סיבה רציונלית שלא לבצע רצח-עם לצורך איסוף משאבים והכנעת החלש).

המיתוס השולט בהבנה שלנו את האדם הוא הברירה הטבעית והגן האנוכי. אנו מחילים את הסיפור הזה על כלל המערכות החברתיות, הכלכליות והתרבותיות שלנו, מה שגורם לנזק חסר-תקדים בכל רבדי הקיום האנושי. מטבע היותה עיקרון ולא רושם חושי בלבד, לעולם לא ניתן להפריך את הברירה הטבעית. אפשר להסביר כל דבר במובנים של הברירה הטבעית. אפשר להסביר למה התאבדות היא בשם הברירה הטבעית, או למה שיתוף-פעולה הוא בשם הברירה הטבעית.

הדת שלנו מתעקשת להתאים כל התרחשות לאותו מיתוס, באותה הקנאות בה הכומר מתאים כל התרחשות בעולם לרצונו של האל.

עקרון ההפרכה, אם כן, גולת הכותרת של 'מותר המדע מן הדת', אינו קיים כל עיקר. המדע מתהדר בכך שאיננו דת, תודות לעיקרון ההפרכה; אולם, כאמור, את הדת שלנו לא ניתן להפריך. מדע לעולם לא יכול להיות אמפירי לחלוטין; מתוך רשמי החושים תמיד יש להסיק עיקרון-על, ולעד יהיה לו מאפיין אמונתי.

במילים פשוטות, כאשר אנו רואים את האריה טורף את האנטילופה, מה למעשה אנו רואים שם? אם היינו נצמדים לחושים, היה זה בסך-הכל בליל של צבעים, צלילים וצלליות. וגם אם היינו רואים את שתי הישויות המתגוששות הללו כעצמים נפרדים, אנו חייבים למצוא סיפור שיסביר את התופעה. אולי, כמו תא בגוף שמקריב את עצמו לטובת תא אחר, כחלק ממערכת אקולוגית שלמה, האנטילופה בכלל רוצה להיאכל? אולי הם לא פועלים בתחרות, אלא בשיתוף-פעולה? אולי הם רוקדים? ואולי, אולי הם בכלל מהווים משל למה שמתרחש בפנימיותו של כל אדם?

ובכן, לתורה שלנו יש ספרות ענפה, עם שלל פרשנויות אבל חוט-שני מאוד ברור ואחיד - בדומה לגמרא, למשנה, לספר הזוהר. אך חשוב להזכיר, שהמדענים הראשונים, נביאינו - לרבות גלילאו, קופרניקוס, דרווין - מעולם לא ויתרו על יראת-הכבוד כלפי הבריאה, כלפי מה שחורג מגבולות הטבע; הם מעולם לא שכחו להביט בפליאה אל הפאר האלוהי. איינשטיין לעג לאתאיסטים. הדת המטריאליסטית והנטורליסטית היא דת חדשה בנוף האנושי, ודווקא המקור שלה הוא הפחד מפני הקיום ומפני המוות.

לטעמי, היא המסוכנת מכולן.

אם כן, יש לנו ישויות מזעריות שיוצרות את הכל (אלקטרונים). אי אפשר לראות אותן, אבל יש לנו מכשירים שמודדים את ההשפעות שלהן (קצת כמו בסיינטולוגיה). הן מגלות לנו את הסודות שלהן, לאט. הכל התחיל מישות אחת, היא הייתה

אינסופית אבל בו בזמן מזערית. באחרית הימים, כשנבין את הישות לגמרי, נוכל לחיות בשלום וברוחה.

זאת ועוד. כדי להסביר תופעה, כל תופעה - עלה הנושר מעץ, למשל - קבענו שהמידע של התופעה מצוי בתוך התא. כדי להסביר את האינטליגנציה של התא, אמרנו שהמידע של התא מצוי בדי-אן-איי. כדי להסביר את התופעה של האינטליגנציה של הדי-אן-איי, אמרנו שהמידע שלו מצוי במולקולה או באטום. כדי להסביר את האינטליגנציה של האטום הגענו למודל הסטנדרטי ולאלקטרון. ובכן, נניח שבתוך האלקטרון הבלתי-נראה מקודד כל המידע שיוצר את כל ההרים, והימים, וגם את הזמן והחלל, האהבה והבושה, הצ'יטות והעכברושים והסופרנובות. כל אלו טבועים מראש באלקטרון, אך לא באופן חומרי. כלומר, האינטליגנציה הזו קיימת בצורה רוחנית טהורה. אי-אפשר לערער על קיומה; בו-בזמן אי-אפשר לטעון שהיא חומרית, מעצם העובדה הפשוטה שהאלקטרון הוא היחידה החומרית המזערית ביותר. כיצד יודע האלקטרון להתגשם בכל הצורות של הקיום? איפה בדיוק כתובות לו ההוראות?

לתת לתופעה את השם 'שדה' לא פוטר אותנו מן המבוי הסתום. לכפור בעובדה שאנו חיים בתוך רוח לא מקומית ועל זמנית שמתגבשת לכדי חומר, זה לא פחות ממגוחך, פגאני לפחות כמו מפלצת ספגטי מעופפת.

לקראת סיום, אצביע על עוד כשל אחד מיני רבים (ולא ארחיב עוד על המתחים שבתיאוריות הרדודות והמאולצות על היווצרות החיים והיווצרות השפה).

בשורה התחתונה, המדע מתיימר להסתמך אך ורק על החושים. מדוע הוא מעניק לחושים מעמד אונטולוגי נעלה של מדיום למציאת אמת? משום שזו החוויה המיידית ביותר, שכביכול, לא ניתן להטיל בה ספק. אולם האם זו באמת החוויה הראשונית ביותר? אם תהיו נאמנים לאופן בו אתם תופסים את העולם תגלו בנקל, כי החושים לא מהווים את החוויה הראשונית ביותר, אלא התודעה.

דת משמעה להאמין במשהו שאינך חווה באופן ישיר. האם יש אדם שחווה את עצמו כאוסף של נזירותים? לומר: "הנני אוסף של נזירותים," זה עיוות מציאות הרבה יותר מרחיק-לכת מאשר להסתכל על רשמי החושים ולומר, זו יצירה אלוהית. כולנו חווים את עצמנו כגרעין של אני אנושי, מלפני ולפנים. רק לאחר מכן אנו חווים את רשמי החושים, שהאני האנושי עד להם. לחבר גלאי למוח של אדם אחר, לקחת את רשמי-החושים המעורפלים, לפרש אותם באמצעות הגרעין האנושי שלנו, להסיק שהגרעין האנושי הוא תוצר של מה שנקלט ברשמי-החושים ולא להפך, ולפסול לפיכך חוויה שהיא יותר ראשונית מהם - זה לא היה מבייש את בכירי המכשפים של ימי הביניים.

בשנים האחרונות הייתי שותף לצוות כביר ולכמות משאבים עצומה שגויסה לשם מציאת החלקיק הכי קטן. וראו כמה מעט הושג בכך ש"מצאנו אותו". התוצאה הנחשקת ביותר של התגלית תהיה עוד מחשב-על, שבעיקר ימכור לילדים פרסומות סמויות במשחקי-מחשב - רק במהירות קוונטית. ואם הוא יעזור לרפא איזו מחלה, יהיה זה רק בגלל שהוא, בעקיפין, יצר אותה.

מביט אני בדג-הזהב, השוחה לאיטו באקווריום שבסלון ביתי. לאקווריום מאז ומתמיד היה פוטנציאל להכיל את המים, ואת הדג; אם כך, האם האקווריום היה ריק טרם הופיע הדג, או מלא?

ובכל הכנות, מעבר לכל הטיעונים, אני פשוט לא מסוגל להבין איך אתם לא רואים את זה. איך אתם ממשיכים לאכול את הצלי עם האפונה שלכם, ולמכור את הפרסומות שלכם, בזמן שזמנכם אוזל והציפורניים שלכם מתארכות. איך אתם לא רואים את השמיים?

אתה, כן, אתה, ממש אתה, אני מדבר אליך, אתה שקורא את זה עכשיו, הסתכל ימינה, הסתכל שמאלה, אתה רואה מה שקורה סביבך? אתה מבין שאתה קם בבוקר והעולם פשוט נמצא שם? לא איך הוא עובד, אלא עצם היותו? איך אוכל להסביר לך את זה, יותר משאוכל להסביר לעיוור מלידה מהו

הצבע הירוק? אמור לי, אמור לך, האם אתה קורא את הטקסט הזה לשם השעשוע האינטלקטואלי בלבד? האם אתה קולט שאתה חי בתוך נס?

אם האנושות רוצה להתקדם לעבר הבנה אמיתית של הקיום הפלאי הזה, עלינו לזנוח את הדיון השטחי שבין דת ומדע. אם להשתמש במילותיו של הגל, שניתן למצוא גם אצל הרמב"ם - הדתות היו התזה, והיו להן הליקויים שלהן; המדע היה האנטי-תזה, ואני מאמין שעוד לא ראינו את המילה האחרונה בנוגע לליקויים שלו. עלינו אפוא לייסד סינתזה, מדע-רוחני, שישאב משתי הפרדיגמות גם יחד, בו הסובייקטיבי מלמד על האובייקטיבי ולא להפך. כיצד תיראה כלכלה שמבוססת על מדע-רוחני שכזה? כיצד יראו החקלאות, הארכיטקטורה, החינוך, האמנות, הפוליטיקה?

אנו מוכרחים לכונן מדע-רוחני שכזה. כיצד? ובכן, עלינו לברוא זאת יש מאין."

"וואו," אמר דור, והניח את המגזין על שולחן-הקפה.

"תודה," אמר פרגמן, "עוד לא קראת את המאמר הנגדי, בו כתוב שאין סיכוי שאקבל את הנובל."

"זה תמיד ככה, אמר דור, "הרוב תמיד רוצה לשמור על המיתוס השליט."

"זה לא פשוט לצאת מהאקווריום שלך," אמר פרגמן.

"ספר לי על זה."

"תגיד, היית רוצה לטפל באקווריום באופן קבוע? אני יכול לשלם לך, וגם תוכל לגור כאן בחינם. יש לי חדר פנוי," הוא גיחך, "בעצם, הרבה חדרים פנויים."

דור התבונן שוב סביב.

"בכל אופן, אם נמאס לך מהבניין המתפורר הזה שם, דבר איתי. נמצא איזה סידור."

הפוך

תום פקחה את העיניים, וכמעט הקיאה.

היא הייתה הפוכה.

היא הביטה מטה אל החדר שלה. המיטה, השידה, מר מתוקי, הפוסטר של הלווייתן - הכל היה במקומו. רק היא, שהייתה אמורה להתעורר בדיוק באותה המיטה עם מר מתוקי והסדינים הלבנים, הייתה דבוקה לתקרה.

תום רצתה לנסות ולעמוד, אך חששה פן תיפול לרצפה. היא החליטה קודם כל לזחול, עד שתהיה בדיוק מעל המזרון; זה היה המעשה האחראי לעשות. היא ניסתה לקום, ומיד קיבלה סחרחורת והקיאה על הסדינים הלבנים. למרבה המזל, נדמה היה שמר מתוקי נחלץ ללא פגע. לאחר כמה ניסיונות כושלים, היא הצליחה להתייזב עם שתי רגליים על התקרה, כמו נברשת, וראשה מגיע בערך לגובה הלווייתן, שזינק מטה מהמים.

היא פסעה הלך ושוב, שוב והלך על התקרה, ודי מהר התרגלה למצבה החדש - ללכת הפוך זה מאוד דומה ללכת רגיל. החדר, לעומת זאת, לא היה דומה לעצמו כלל וכלל. הדקל הננסי נראה כמו פתית שלג ירוק, השטיח נראה כמו שמש בשקיעה, ודיונות אבק קטנות מידברו את גג הארון.

תום ניסתה להיזכר מה עשתה אתמול, שעשוי להסביר את ההתהפכות, משהו שאכלה או שתתה. או אולי בכלל היה זה משהו שהיא לא אכלה, סבתא תמיד אומרת שאם היא תרזה עוד קצת, היא תעוף ברוח כמו נוצה.

למען האמת, תום די חיבבה את זה, להיות הפוכה. אבל היא כבר הייתה בכיתה ג', מספיק גדולה כדי להבין שככה אי אפשר לחיות חיים רגילים.

היא קפצה ודחפה את ידית הדלת כלפי מעלה, כלומר מטה, כלומר מעלה שלה שזה המטה הרגיל, דילגה מעל משקוף הדלת, והלכה על קצות האצבעות, כדי לא להפריע לשכנים מלמעלה, דרך תקרת המסדרון, עד לסלון.

אבא, אמא ועומריקו אכלו ארוחת בוקר בפינת האוכל, לא הפוכים. הם לא שמו לב שתום נכנסה, והמשיכו בשלהם; אבא שותה קפה ומאזין לרדיו - מכאן הקרחת שלו נראית כמו ברך שעירה - עומריקו מכין צורות מלחם מטוגן, ואמא מגניבה אליו מבטים, לוודא שהוא מסיים מהצלחת.

תום חיכתה לרגע הנכון, כדי לא להבהיל אותם.

"הממשלה יצאה במתקפת הגנה.." דיווח הרדיו, בזמן שאבא לוגם קפה בקול תרועה.

"אממ.. אל תיבהלו, אבל.." אבא, אמא ועומריקו הסתכלו ימינה, שמאלה, ושוב ימינה, אבל לא ראו את תום.

"כאן, למעלה."

אמא הייתה הראשונה שהבחינה בה, משתלשלת מהתקרה כמו עטלף. היא נרתעה לאחור והקפה שלה נשפך על השולחן.

"תום! מה את עושה שם! רדי לכאן תכף ומיד!" גער אבא.

"אבל אבא.."

"בלי שום אבל! בבית שלי לא משחקים משחקים כאלה! את רוצה להיות הפוכה, לכי לבית אחר!"

"לא כואב לך הראש ככה?" שאל עומריקו את תום, שלמעט גוש הדמעות שהחל מצטבר בגרונה, הרגישה מצוין.

"אבל ויקטור.." אמרה אמא ונגעה בזרועו.

"ל-א ר-ו-צ-ה ל-ש-מ-ו-ע. תראי מה עשית, גרמת לאמא שלך לשפוך את הקפה!"

"תרופה שתרפא את הגוף עוד לפני המחלה.." דיווח הרדיו.

"תום מותק, את יודעת כמה אנחנו אוהבים אותך, פשוט אמרנו כבר שלפעמים את מגזימה עם המשחקים והדמיונות, זוכרת?" אמרה אמא, וחטיפשה מגבת שתספוג את הקפה, "אולי תלכי לחדר עד שאבא יירגע קצת? וכשתחזרי תשתדלי לא להיות הפוכה, בסדר?"

"לא, זה לא בסדר! אני שונאת אתכם! שונאת אתכם!"

בזמן שדמעותיה זולגות אל רצפת הסלון כמו גשם, תום רצה לעבר דלת הכניסה, קפצה אל הידית, ודילגה מעל המשקוף, אל תקרת הלובי של הקומה השנייה.

הפוכה ונסערת, היא הצליחה לחשוב רק על אדם אחד שיוכל לעזור לה. היא טיפסה במעלה התקרה האלכסונית שמעל המדרגות, עד לקומת הכניסה, יצאה אל פטיו הבניין, קפצה מטה אל מרפסת השכנים, ואז נעצרה.

בזהירות, היא התקרבה לקצה. דג זהב קיפץ לה בתוך הבטן. היא הביטה מטה, מעבר לנקודה שבה נגמרה המרפסת. השמיים מתחתיה נראו כמו אוקיינוס, והעננים כמו לווייתנים. היה לה חשק לקפוץ ולראות מה יש בתוך השמיים, אבל היא הייתה מספיק גדולה כדי לדעת שלווייתנים לא אוהבים ילדות קטנות באותה המידה שילדות אוהבות לווייתנים.

מדלגת ממרפסת למרפסת, תום השתדלה לא למשוך תשומת לב. היא הביטה מעלה אל כל האנשים הלא-הפוכים ברחוב. כולם הסתכלו על המדרכה, אף אחד לא הבחין לא בה ולא באוקיינוס עם הלווייתנים. כשהגיעה למרפסת בפניה, היא חיכתה עד שלא יהיו אנשים בסביבה, זינקה אל הענף העבה של עץ הלבנה, וטיפסה במורד הגזע עד למדרכה.

תחנת האוטובוס הייתה צמודה לעץ, תום הושיטה יד, הלבנה התכופף קצת, כדי לעזור לה להגיע, היא תפסה את הפאנל,

הזדחלה בפתח שבין המדרכה לבין פוסטר של ילדים שמחים ששותים מיץ שחור, והצטנפה על תקרת התחנה כמו כדור-אבק.

בדרך-כלל אמא או אבא הסיעו אותה לבית של סאלי, שנמצא במרכז העיר. רק פעמיים או שלוש היא נסעה עם אמא באוטובוס, בתקופה שאבא חיכה לעבודה החדשה ולא היה להם אוטו. תום לא זכרה איזה מספר היה האוטובוס, אבל זכרה את השם של התחנה, בגלל שספירולינה הייתה האצה האהובה עליה.

שתי אימהות רגילות הגיעו לתחנה עם עגלות תינוק, הן דיברו על החברה הרכלנית שלהן, ואז הגיע איש רגיל בחליפה שדיבר לעצמו, הוא אמר שהאפליקציה החדשה תעזור לילדים לפתח כישורים חברתיים. רק כשהוא הסתובב תום ראתה שיש לו באוזן פנינה.

צחקוק קטן נפלט לה, היא ישר סתמה את הפה עם הידיים אבל זה היה מאוחר מדי. האמא עם העגלה הכתומה, שתמיד הייתה דרוכה ומוכנה לזהות מישו הפוך בסביבה, הסתכלה לכיוונה של תום.

"ילדה, זה מאוד מסוכן מה שאת עושה!" האם הרחיקה את העגלה מטווח הנפילה של תום, ותום שמה-לב שהאמא הרגילה נהייתה כתומה כמו העגלה.

עכשיו, האיש הרגיל בחליפה והאם הרגילה השנייה נעצו בה מבטים רגוזים, וגם אנשים רגילים נוספים שהחלו להתקבץ ליד התחנה.

"מה אם היית נופלת על התינוק שלי!"

"ילדה, רדי משם, את מסכנת את עצמך!"

"אם לא תרדי משם נקרא למשטרה!"

איש זקן אחד הוציא מכיסו מכשיר והחל לצלם את תום, ואז עוד אישה, ועוד אחת.

הלוואי שהאוטובוס יגיע כבר, תום חשבה, והתכדררה עוד יותר בפינת התקרה. האוטובוס עצר ופתח את הדלתות.

"סליחה! אתה מגיע לספירולינה?" תום קראה מתקרת התחנה.

נהג האוטובוס, שיום ארוך כמו האוטובוס עוד לפניו, לא הבין מהיכן מגיע הקול הרך, ומעולם לא שמע על ספירולינה.

"היא שם!" אמרה האם הרגילה לנהג האוטובוס המבולבל, הוא עקב אחר האצבע של האם עד לתקרת התחנה וראה את הילדה ההפוכה.

"ילדה, אסור לעלות ככה לאוטובוס! זה לא משחק ילדים כאן!" קרא הנהג.

האנשים המשיכו להתאסף מעל תום, לצעוק ולצלם.

הנהג - לא נהג האוטובוס, נהג אחר, זה שהאזין לשיר של פרנק סינטרה במונית שהייתה תקועה מאחורי האוטובוס - יצא כדי לראות על מה המהומה, וראה את האנשים המגובבים סביב הילדה המשתבללת על תקרת התחנה. הוא פילס את דרכו ביניהם, תלש את הילדה מהתקרה, הושיב אותה במושב האחורי של המונית שלו, חגר אותה כדי שלא תיפול מעלה ונמלט מהאנשים שניסו לחסום את המונית.

"לאן את צריכה, גברתי הצעירה?" שאל הנהג.

"אני צריכה להגיע לבית של סאלי, בספירולינה," אמרה תום, ושיערה הבריש את תקרת המונית.

"את מתכוונת לספולוודה?" שאל הנהג.

"בדיוק!"

"את יודעת מה הכתובת של סאלי?"

"היא גרה בבית גדול ויפה."

"אם כך נמצא אותו בקלי קלות, שכן רוב הבתים הם קטנים ומכוערים."

הוא כיוון את המראה כך שיוכל להשגיח על תום, ואותת שמאלה.

"איך התהפכת ככה?" שאל הנהג.

"אני לא יודעת", אמרה תום, "קמתי בבוקר ופתאום הייתי על התקן.."

"מבזק חדשות מיוחד", השיר 'פליי מי טו דה מון' נפסק והוחלף במוזיקת רקע דרמטית, טום-טו-דו-דום-טום-טו-דו-דום, "המשטרה פתחה במצוד אחר ילדה הפוכה. הילדה ההפוכה נצפתה בפעם האחרונה על תקרת תחנת האוטובוס שליד עץ הלבנה. עוברי האורח ניסו לסייע לילדה אך היא חמקה בתוך רכב מילוט. הילדה מסוכנת לעצמה ולציבור, והציבור מתבקש למסור למשטרה כל מידע על מקום המצאה של הילדה."

הנהג כיבה את הרדיו.

"זה לא קל להיות הפוכה, לא ככה, גברתי הצעירה?"

תום משכה בכתפיה.

"כן", אמר הנהג ונאנח, "העולם הזה לא בנוי בשביל אנשים הפוכים."

הנהג מצא את הבית הגדול והיפה בקלות. הוא אסף את תום מהמושב האחורי, ונשא אותה עד לפתח הבית. הוא הניח אותה בזהירות על גגון הכניסה, הוציא מכיסו חפיסת שוקולד, ותחב אותה בכיסה של תום.

"רק תיזהרי לא ליפול לשמיים, גברתי הצעירה."

הוא טפח על ראשה ונסע לדרכו.

מוטב להיכנס מהחצר האחורית, תום חשבה.

היא פסעה על המרזב, צעד אחר צעד, עד שהגיעה לדלת האחורית ונקשה על הזכוכית. סאלי הביטה החוצה, זיהתה את ראשה ההפוך של תום, ופתחה את הדלת.

"סאלולה!" קראה תום.

העיניים שלהן היו בדיוק באותו הגובה, רק הפוך.

"הייתה לי הרגשה שתבואי לכאן", אמרה סאלי.

הן לא התראו במשך כמעט שנה. סאלולה נראתה פחות או יותר אותו הדבר. רק השיער השטני שלה, שפעם גדל פרא והיה מלא וחלק כמו של מלכה, היה אסוף בקוקו מהודק, וגם הפנים שלה היו קצת יותר רציניות ואדומות. אבל ככה זה כשמתבגרים, זה רגיל.

"מחפשים אותך בכל החדשות," אמרה סאלי.

במשך כל שנות הגן, תום וסאלי היו בלתי נפרדות, עד כדי כך שהגננת, מטעמים לוגיסטיים של חסכון בזמן, פשוט קראה להן תומאלי.

תום בכתה אוקיינוס כשסאלי עברה למרכז העיר, והן עלו לכיתה א' בבתי ספר שונים. אמא הבטיחה להסיע אותה לראות את סאלי לפחות פעם בשבועיים, והקפידה לקיים במשך כל כיתה א' וגם כיתה ב', עד שיום בהיר אחד, ההורים של סאלי לא הסכימו לה להיפגש יותר עם תום. השמועה אמרה - תום צותתה לאמא כשדיברה בטלפון עם אמא אחרת - שלסאלי יש מחלה נדירה, וההורים שלה לא מרשים לה להיפגש עם אף חברה בזמן הטיפולים.

"כן, את לא מבינה מה קרה לי, אני פשוט התעוררתי ככה על התקרה, ו.."

"זה ממש מגעיל מצדך לבוא לכאן," אמרה סאלי.

כעת, תום הבחינה בעוד משהו שונה. צמידים ממתכת הקיפו את רגליה של סאלי, מהקסוליים כמעט עד הברך, והיו לה נעליים מוזרות.

"מגעיל? סאלולה, מה, מה קרה לך?"

"מה קרה לי?! את תסבכי את שתינו ככה! כל המשטרה רודפת אחרייך, ואמא ואבא אמרו לי שאם את באה לפה ישר להתקשר אליהם!"

"סאלולה, אני לא, אני לא התכוונתי.. מה זה הצמידים האלה? והנעליים?"

תום הרגישה את גוש הדמעות מצטבר שוב בגרון.

"אלו לא צמידים," אמרה סאלי, "אלו משקולות מעופרת ונעליים מעופרת. הרופא אמר שאם אני אתמיד בטיפולים, כל שנה נוכל להוריד קצת את המשקל, ועד התיכון אני כבר לא אצטרך משקולות בכלל."

"אבל סאלולה..."

"אל תקראי לי ככה! אנחנו לא בגן כבר, מבינה? אני רוצה לחיות חיים רגילים! אני לא מוכנה להיות הפוכה כל החיים שלי!"

"סאלולה..."

"תום, את חברה שלי ואני אוהבת אותך. אם לא תלכי מפה עכשיו, אני קוראת למשטרה."

תומאלי הביטו אחת לשנייה בעיניים לעוד כמה שניות, והדמעות זולגות מעיניה של תום אל הרצפה. היא החלה לרוץ על המרזב, חזרה עד לגגון הכניסה, אז קפצה אל עץ הלבנה ואחזה באחד הענפים שבצמרתו, היא המשיכה לקפץ מענף לענף, והעץ מושיט את צמרתו לעץ הבא, כדי שתוכל לקפץ אליו, ולעוד עץ, ועוד אחד, עד שהגיעה לעץ שהיה מספיק רחוק מהבית הגדול והיפה של סאלולה.

תום התיישבה על אחד הענפים, דמעותיה זולגות מעלה, ומתחתיה האוקיינוס עם הלווייתנים. היא הוציאה את חפיסת השוקולד מהכיס ואכלה קובייה אחת.

זה היה הדבר הראשון שהיא אכלה כל היום.

רחש נשמע בצמרת העץ. תום הפסיקה לאכול, אבל המשיכה לבכות. הרחש התגבר, ומבין הענפים והעלים המתנועעים, צץ ילד.

יחף, בלי חולצה ועם עגיל זהב באוזנו, הילד התיישב לידה על הענף.

הוא היה הפוך, כמוה.

"זה לא קל להיות הפוכה, לא כן?" שאל אותה הילד עם עגיל הזהב.

"זה קשה מאוד מאוד, תום בכתה ובכתה, "ולך?"

"אני לא הפוך," אמר הילד.

הבכי פסק, ותום הסתכלה עליו במבט מבולבל.

"אם תרצי אני אראה לך. אבל את תהיי חייבת לבטוח בי."

תום לא הכירה את הילד עם עגיל הזהב, אבל היה לו חיוך רחב ועיניים טובות.

"איך מצאת אותי?" היא שאלה.

"בהתחלה ראיתי אותך בחדשות, ואז האזנתי לך, כשהיית במונית, דרך השיר של פרנק סינטרה."

הילד סובב את עגיל הזהב בתוך התנוך.

"אחרי שמצאתי את הבית הגדול והיפה, התייעצתי עם העצים. עצים מייעצים עצות נהדרות, בגלל זה קוראים להם עצים."

הוא הושיט לה את ידו.

"זה פשוט, צריך רק לשחרר. את רק צריכה לשחרר."

תום תפסה את ידו.

"מוכנה?" הוא שאל, ולפני שתום הספיקה לענות, הם קפצו.

האוקיינוס עם הלווייתנים התקרב, תום הסתכלה למעלה, וראתה את העיר מתכווצת ומתרחקת, היא צללה לתוך האוקיינוס, והלווייתנים שטים לידה, עוד לווייתן, ועוד לווייתן, לווייתנים גדולים ולווייתנים קטנים, אפילו לווייתנים שלא נראו כמו לווייתנים, היא המשיכה ליפול עד שלא ידעה יותר מה זה למעלה ומה זה למטה, באמת, קשה לדעת, אם, למשל, היו שתי ילדות, ילדה אחת נמצאת בקוטב הצפוני, וילדה אחרת בקוטב הדרומי, ושתייהן נופלות לתוך האוקיינוס עם הלווייתנים, מי נופלת למעלה ומי נופלת למטה, תום המשיכה

לעוף, משחררת הכל, עד שנחתה נחיתה רכה, כמו על חוף שעשוי מנוצות.

היא התרוממה, ושתי רגליה איתנות על קרקע היער.

הילד עם עגיל הזהב היה לידה.

"את רואה?" הוא שאל.

תום עקבה אחר האצבע שלו עד לאופק וראתה את העיר הרחוקה.

היא הייתה הפוכה.

הבניינים, הכבישים, הגשרים, הפארקים ואפילו השמיים - היו כולם הפוכים.

"אני לא הפוך," אמר הילד עם עגיל הזהב, "וגם את לא. זה הם. הם הפוכים."

תום נזכרה שאתמול בערב היא שתתה מיץ ספירולינה.

"בואי," הוא אמר והושיט לה את ידו, "בואי לפגוש את האחרים."